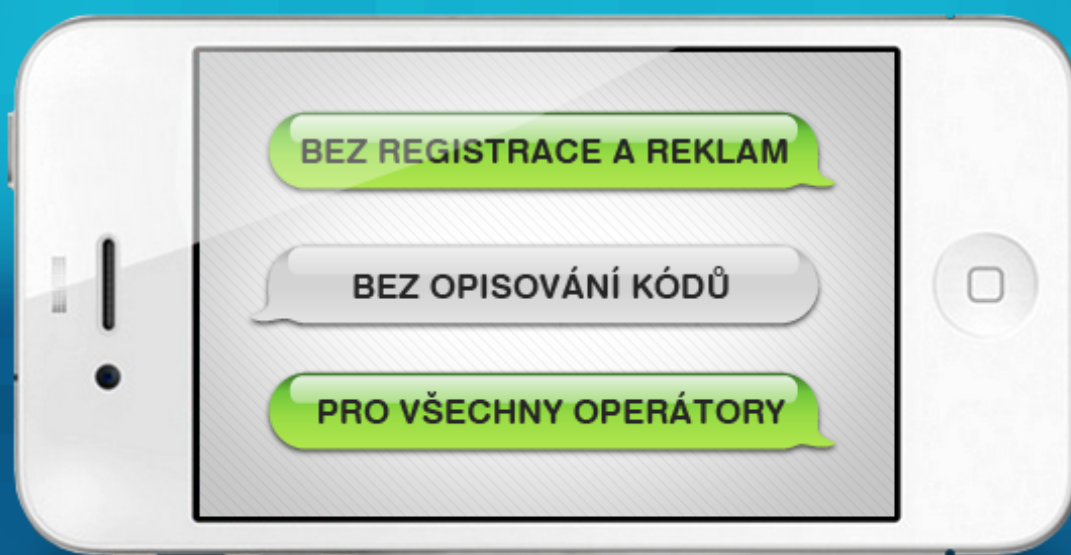

Cestou do pekla chci potkat anděla

DAVID HÁJEK

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu

CESTOU DO PEKLA CHCI POTKAT ANDĚLA

David Hájek

Anděl (z řeckého ἄγγελος *angelos* „posel“) je nadpřirozená duchovní bytost podřízená Bohu či bohům. V původním hebrejském významu byl anděl prostě „posel“ (מַלְאָךְ *mal'ach*). Tento pojem doslovně přejala do řečtiny Septuaginta jako ἄγγελος (*angelos* „posel“). V pozdním židovství – a jeho prostřednictvím i v křesťanství – se pak tento termín přetvořil v pojem bytosti duchovního řádu, která slouží jako prostředník mezi Bohem a člověkem.

Wikipedie

Mineš to jako kámen při cestě a tím to skončí.

Stephen King, Řbitov zvířátek

Co když je celý svět jen výplodem tvé vlastní hlavy? Všichni tví démoni, tví bozi, všichni žijící i zemřelí lidé, a ty jsi ve skutečnosti úplně sám?

Nine Inch Nails

Pro Eldu.

I.

ODPOČÍTÁVÁNÍ

Pokud někoho náhodou zajímá, co zrovna dělám, tak poslouchejte. Sedím v autě, tichém, nenastartovaném, klíčky mám položené na palubce. Vdechuju nechtěně vůni stromečku, který se kinklá na zrcátku. Řekl jsem vůni? To je poněkud nadnesené tvrzení. Nic už dneska pořádně nevoní. Zvažuju, že ho vyhodím z okýnka, přestože mi nepatří, zrovna tak jako tahle Fabie. Její majitel teď nepochybně spí, nebo se opíjí v hospodě, nebo má rande v nějakém nočním podniku a netuší, že ho v nejbližších dnech čeká strastiplné a bolestivé jednání s pojišťovnou.

Sestavil jsem si kdysi takový wishlist, seznam věcí, které bych chtěl ve svém životě zažít. Úplné zatmění Slunce, ne tu tmavou mlhu, která přiváděla k úžasu půlku českého národa v devětadevadesátém. Potápění v moři se žralokama. Chápu, že to může být poslední splněné životní přání, ale zase je to pak mnohem romantičtější smrt, než rozmašírování ve vypůjčeném zástupci nejlevnější modelové řady českých, vlastně teď už německých aut. Což je konec, který jsem si dneska vybral. A mimo jiné bych chtěl taky zažít procházku po alpské louce, kde kvetou a voní protěže. Ačkoli to prý není kdovíjak omamně vonící kytky, ve srovnání s takzvaně vonným stromečkem do aut působí určitě jako Tádž Mahal vedle bohnického paneláku. No, už nic z toho, zdá se, nestihnu.

Když už jsme u Bohnic. Snad půlka mých přátel tam v místní psychiatrické léčebně na delší nebo kratší dobu skončila, z rozličných důvodů, od zbavení závislosti na hracích automatech, přes sebevražedné pokusy, až po vyšinutí mysli z důvodu neopětované lásky. Ten nejméně pochopitelný důvod, řekl bych.

Začíná se mi trochu motat hlava, ale mám ještě čas, než prášky zaberou, tak vám to chci všechno převyprávět, aby si nějaký chytrolín nic nedomýšlel, až bude po všem. Nejvíc zla vždycky nadělá blbec s velkou slovní zásobou. Nic tak člověku neublíží, jako drby vzniklé na základě falešných domněnek a dezinformací. Někdo něco zaslechne, půlce z toho nerozumí a tu druhou půlku si domyslí a nakonec z toho všeho vzejde sice posluchačsky vděčná, ale naprosto zmatená příhoda, víceméně postrádající reálný základ.

HANKA

Jako ideální odstrašující příklad můžu uvést svou nejlepší kamarádku Hanku. Měla bezvadný, úžasný vztah, plný romantiky, sexu, vzájemné tolerance a respektu. Kupodivu jsem tohoto jejího přítele nikdy osobně nepoznal. Hanka mi vysvětlovala, že Roman nevěří na přátelství mezi osobami opačného pohlaví a v jednom kuse na mě žárlí. V té době jsme se proto s Hankou stýkali jen velice omezeně, aby to její milý špatně nechápal. Je to voják ve výslužbě se speciálním výcvikem.

Jejich láskyplná idyla šla do hajzlu v momentě, kdy Hanka Romana načapala, jak sedí u dývka a pouští si poměrně drsný dokumentární film o brutálních vyšetřovacích praktikách v nějaké Bohem (a OSN) zapomenuté zemi na Blízkém východě. Jmenovalo se to „...a Hospodin rozmnožil bolest tvou.“

Jasně, člověk je tvor morbidní a pořád ho něco neustále nutí shlížet různá zvěrstva. Celkem normální, řeknete si. Jenže ten Hančin chlapec měl u sledování té zběsilosti ptáka v ruce a ukazováček té druhé vražený v zadku. I velkorysost má své meze, řekla si Hanka a bylo po romantice a sexu, vzájemné toleranci a respektu.

A celé okolí se obrátilo proti ní, že je to její chyba. Dennodenně musela poslouchat narážky, které nebyly ani vtipné, ani chytré, jen zlomyslné a pitomé. Hanku odvezli s nervama v tom nejhlubším kýblu právě do těch Bohnic, do nejznámějšího českého šaškecu, kde nenápadně popíjela Božkov, který jsem jí tam tajně pašoval v lahvi od iontových nápojů.

Chodil jsem tam za ní celkem rád, protože v areálu byla spousta zajímavých věcí k vidění. V jednom koutku místního parku objímala parta zakřiknutých dětí vyjeveného poníka, v jiné části jiná skupinka stejně zakřiknutých dětí dělala to samé s odevzdaně se tvářícím vlčákem, v zastřešeném altánku hráli alkoholici pinčes. Vysloveně pastva pro oči.

Hanka byla na pokoji s holkou, která nosila na hlavě připnuté plastové mickeymouseovské uši, přidávané jako dáreček k Happymealu od Meka, a která se věčně tahala za držku a kladla světu řečnické otázky na téma „Je Karel Gott terminátor?“ a „Můžou беруšky spasit svět?“ „Já to tady nevydržím, Marku,“ říkala mi Hanka opileckým hlasem v jídelně, která se pro tuto chvíli změnila v místnost pro návštěvy. „Já ty jejich posraný skupinový terapie budu bojkotovat, dělají z nás kretény. Já jsem se doprdele jen složila, ze všech těch pomluv a narážek a pitomejch poznámek. Všichni terminátoři světa mi jsou srdečně u řiti, берушка je jen vobyčejnej brouk, ale pro tuhle holku je to nějaký připitomělej guru, kterej rozežere elektrárny, jaderný reaktory a toho údajného posla zla z budoucnosti Gotta.“

Odmlčela se a zhluboka se napila „iontového nápoje“. Chvilku koukala z okna a pak pokračovala.

„Nemyslím si, že je dobrý, že nás, co jsme jenom zdeptaný, strkaj'na pokoje s opravdovejma cvokama. Všimni si pak ty platinově blond'atý holky v kytičkovaném županu, co sedí napravo od nás. Nekoukej tam tak okatě, hergot! Tak ta je každou chvíli někým jiným.“

„Jak to myslíš?“ chtěl jsem vědět.

„No...Teď je zrovna za Marilyn Monroe...dělá gesta jako ona, chová se jako ona. Falešně si prozpěvuje *Diamanty jsou nejlepší přítel dívky* a když zjistila, že je tady „Václav Klaus“ - nekecám, fakt, je to ten dvacetiletý kluk naproti nám, hehe – vystříhla mu *Happy birthday, Mr. president*.“

„Děláš si sakra srandu, Hanko?!“

„Vůbec ne. Ale Marilyn ještě jde. Taky už byla za Satine z toho filmu *Moulin Rouge*. Prochrchlala nám tady celý večery a tvářila se u toho jak udeřená ovečka. Děs. Zas ale dobrý bylo, když se stylizovala do *put'ky domácí*. To nebyla konkrétní osoba, ale ženskéj typ. Stlala nám postele a odnášela nádobí ze stolečků.“

„A koho hrála, když ji tady přijímali?“

„To byla v roli princezny Diany. Přivezl ji manžel, autobusem. Byla v tý roli tak přesvědčivá, že s ní odmítal sednout do auta.“

Hanka si znovu doplnila hladinu iontů. Jestli je z ní ucítí její doktor, moje kamarádka bude na nejlepší cestě přesunout se do sousedního pavilónu s altánkem a pinčesem.

„Nejvíc mě deptají právě ty skupinový terapie, Marku,“ pokračovala. „Včera se nás na sezení ptali, jakej ptáček si myslíme, že jsme. Mně je, vole, pětatřicet a ani v mateřský jsem tak intelektuálně nekrněla. Tahle kráva, co vypadá jak zubožený Batman, s těma otřesnejma ušima, řekla, že si myslí, že je šťastnej rorýsek. Ty vole, chápeš to? Já chtěla jen svatej klid a ne dohadovat se s nějakým lapiduchem, jestli se cejtím víc jako ťuhýk, nebo skřivánek. Tak jsem mu řekla, že bych chtěla bejt holubička.“

„To jde, ne?“ řekl jsem opatrně. „Je to mírumilovnej ptáček, to jsi mohla zabodovat.“

„Jo, to sem mohla. Kdybych nedodala, že bych chtěla bejt smutnou kamennou holubičkou na svým vlastním náhrobku. Nebylo to asi přesně to pravý, co chtěl ten vykulený doktor slyšet. Takže to vypadá, že tady zkejsnu ještě nejmíň čtrnáct dnů. Na, schovej tu flašku,“ podávala mi vyprázdňenou láhev. „Co ty, sehnal jsi ten byt?“

TEN BYT

Jo, ten byt. No jo, sehnal. Respektive: byl mi přidělený. Na OPBH, nebo jak se to teď jmenuje. Ale prostě od státu. Stálo to spoustu okecávání a chození po úřadech a doprošování a slibů a taky peněz. Výsledkem je malá garsonka na Střížkově, v ponurém, tmavém paneláku, nezařízená, v dezolátním stavu a s pohnutou historií. Tu mi osvětlila postarší sousedka Čápová.

„Koukám,“ zjevila se přede mnou, když jsem měnil vstupní dveře, „že jste nověj nájemník?“

„Jo,“ zahučel jsem od pantů, „dávám to tady trochu do kupy.“

„A víte, jak dlouho je ten byt prázdněj? Už vod léta. Řekli vám, kdo tady bydlel?“

„Ne,“ natáhl jsem se pro šroubovák, „neřekli. Záleží na tom?“

„Asi by mělo. Jmenoval se Chrastava. Starej chlap už to byl a vůbec vo sebe nedbal. Do umyvadla sral, do vany sral...“

„To budu měnit,“ odpověděl jsem, „i záchodovou mísu, pro případ, že i tam sral.“

„A pak přestal vycházet z bytu,“ pokračovala Čápová a založila si ruce na hrudi. „Vůbec jsme vo něm nevěděli.“

Z jejího bytu se ozvalo šílené psí štěkání a jako by tam něco velkého a chlupatého hodil někdo na stěnu.

„Fuj, Argone!“ okřikla Čápová skrytou obludu a pokračovala: „Právě Argon ho našel. Jak už začalo něco smrdět na celou chodbu, bylo mi to divný. A Argon nebyl schopnej projít kolem tady těch dveří, mlátil hlavou do podlahy a štěkal.“

Z jejího bytu se ozvalo souhlasné zavytí.

„Tak jsem zavolala policajty. Ležel v kuchyni. Prej přes měsíc. Teda, tady byl ale hmyzinec! Vokna byly úplně vobsypaný mouchama. Celej byt smrděl jak cikánský hračky.“

Šel jsem se podívat do kuchyně. V linoleu byl nasáklý tmavý flek.

„Jo. přesně tady,“ ozvalo se mi za zády. „Budete to tady přestavovat? Máte na to nějakou firmu?“ Chodba stále duněla Argonovým povykováním.

„Argon je zlej pes,“ potvrdila mi Čápová domněnku, která se mi už několik minut neodbytně vtírala. „Vzala jsem ho z útulku. No, prej ho trápili, tak je z něj zlej pes. Nikoho jinýho kromě

mně nesnese. Tak nevycházejte z bytu, až ho půjdu venčit.“

„Vy mu nedáváte košík?“ zeptal jsem se nevěřicně.

„Dávám. Ale von si ho – takhle! - umí packou strhnout. A je zle.“

„A co je to za rasu?“

„Vlčák. Už je starej. Ten už jinej nebude. Jojo. Trápili ho.“

„A jak je to dlouho, co Chrastava umřel?“ „Vodnesli ho v červenci, teď je říjen. Už to, koukám, celkem vyčichlo. A až tady vymalujete, tak ten smrad zmizí úplně. Ptala jsem se, jestli vám to bude dělat nějaká firma, nebo sám?“

„Najmu nějaký kluky,“ řekl jsem neurčitě.

„Tak jim řekněte, ať nevycházejí z bytu, až půjdu venčit Argona. Aby někoho nepokousal, a já neměla voplejtačky, aby mi ho neutratili. Už je to starej pes. Užil si svý.“

„A s ním si užil i celej barák,“ ozvalo se na chodbě.

A tak jsem ten den poznal dvě nové sousedky. Paní Chadimová byla ve věku Čákové, oběma bylo okolo šedesáti, a vzájemně se moc nemusely. Příčinou byl nikterak překvapivě Argon a jeho útlukem vybičovaná povaha. Po zdvořilostním kolečku po rozbordeleném a smradlavém bytě mě paní Chadimová informovala, že k němu patří ještě společný balkon na chodbě, „*abyste si měl kde sušit prádlo.*“

Když mě obě opustily, šel jsem se na balkon podívat. Přivítalo mě rezavé zábradlí a deseticentimetrová vrstva holubích hoven, mezi kterými se nacházela dvě hnízda s holubicemi, které nahodily nedůvěřivý pohled. Právem.

A tohle jsem přetlumočil Hance s tím, že teď nemám pro holubičky moc pochopení. Mávla jenom rukou a zeptala se, co hodlám s tím balkonem dělat. Neměl jsem v úmyslu chytit choleru z ptačího trusu a tak jsem vysvětlil svůj plán, zahrnující kýbl, savo, gumové rukavice, lopatu, igelitové pytle a síť. A hned zítra se do toho dám.

„Ve středu se zase na tebe přijdu podívat,“ slíbil jsem ještě Hance při loučení. „Vem si žvejku, ať z tebe netáhne ten Božkov.“

A šel jsem.

Vzkazy na dveřích:

Vážený pane Strážkovský,

všimla jsem si, že likvidujete holubí hnízda na balkoně. Myslela jsem si, že jste hodný člověk, ale tím, že ničíte holubům domov, jste mě zklamal. Holubi jsou poslové míru, to byste měl vědět. Přestaňte jim je bourat, nebo zavolám ochranáře.

Čáková.

Vážená paní Čápková,

pokud jste si nevšimla, na balkoně je na pět vysoká vrstva guana. Prostě ho vyvezu pryč, ale pokud máte touhu se nad ním nějak ukázat, jeden pytel Vám věnuju. Nevím, jestli se díváte na zprávy, ale pokud někde na Blízkém východě vybuchne nějaká bomba, na záběrech jsou často zřetelně vidět vyplašení, rozlétávající se holubi. Tolik o holubech jako poslech míru. Je to jen pověra. Vy taky nenosíte děti. Rád bych si na balkoně sušil prádlo. Mé okolí na mě neklade přehnané požadavky, ale jedním z těch nevyřčených je jistě absence pokáleného oblečení.

*Srdečně zdravím,
Střížkovský.*

A tak jsme se dostali s paní Čápkovou do křížku. Ani k tomu nebyl zapotřebí Argon.

Ty následující dny byly ve znamení celkové rekonstrukce. Do koupelny se pustil Ukrajinec Michail, který vzal můj smradlavý kutloch jako melouch a přes týden dělal na stavbě rodinného domku v Dolních Počernicích. Chodíval v podvečer, a pak o víkendech. Při práci si zpíval neuvěřitelně žalostné ruské písně, na což jsem většinou neměl náladu.

Byl jsem vystresovaný z nové práce, protože zrovna nějak v té době jsem nastoupil v motolské nemocnici na dětské onkologii jako laborant a víceméně děvečka pro všechno. Primářem byl MUDr. Stejskal, pán s vizáží Leoše Janáčka a kromě něj tam pracovali na plný úvazek čtyři doktoři a šest sester.

Na oddělení bylo patnáct lůžek a většinou bylo zaplněné. Mojí pracovní náplní bylo odnášet zkumavky s odběrami na rozbor, přebírat ocelové bandasky s jídlem, přepisovat chorobopisy do počítače a tak všelijak podobně. Polovinu pracovní doby jsem trávil na lékařském pokoji. Začínalo se v sedm ráno, noční směny jsem neměl.

V ten samý den, kdy se ukázalo, že Michail je pověřivý, začínala služba jako kdykoliv jindy během toho týdne, kdy jsem tam doposud pracoval. Vizity probíhaly od jedenácti dopoledne a ráno se předávaly směny. A do toho se ozvalo zatukání na dveře lékařáku a po výzvě vstoupil klaun. Typický cirkusový klaun, s umělým červeným nosem, šíleně zmalovaným obličejem, v kostkovaném sáčku a s kloboukem na hlavě. V jedné ruce držel trumpetku a v druhé igelitku ze supermarketu, která byla něčím napěchovaná.

„Já jsem Alfons,“ řekl klaun. „Chtěl bych tady pracovat.“

Nastalo mrtvé ticho.

„Jestli jsme se teď měli zasmát,“ řekl primář Stejskal, „tak promiňte, že se nesmějeme.“

„To vůbec nemělo být vtipné,“ ohradil se Alfons. „Myslím to úplně vážně. Jsem zdravotní klaun a náplní mojí práce je rozesmávat v nemocnicích děti.“

Pořád nikdo nic neříkal.

„Moje práce je velice užitečná,“ pokračoval Alfons. „Děti jsou odloučené od kamarádů i od rodičů, jsou samy a mají strach. Smích jim pomáhá tohle všechno překonat.“

Z křesla vpravo se ozvala doktorka Suková: „A co to máte v té tašce? Rekvizity?“

„Přesně tak,“ usmál se Alfons. „Hračky a rekvizity, se kterými mám připravenou řadu komických scének.“

„A můžete nám je ukázat?“ zeptal se primář.

Alfons přistoupil ke konferenčnímu stolečku a začal vytahovat svoje pomůcky. Seskupili jsme se kolem a zvědavě pozorovali, čím hodlá Alfons děti zaujmout.

„Tady tohle,“ vysvětloval, „je maňásek Punčoška, s jeho pomocí navazuju s dětmi kontakt, a kladu jim všetečné otázky.“

Nasadil si Punčošku na ruku, a obrátil se na něj: „Tak řekni všem dobrý den, Punčoško!“

„Dobrý den!“ zaskřehotal Punčoška záhrobním hlasem, při kterém zamrazilo v zádech. Jako by mezi nás dorazil pan Chrastava. V tom okamžiku vešla sestra Svitáková a řekla, že na chodbě čeká magistr Chvojka, farmaceutický dealer a prosí pana primáře o chvíli času.

„Za moment,“ řekl primář a obrátil se zpátky k Alfonsovi. Ten už sejmul z ruky Punčošku a vytahoval na stolek další předměty.

„Tohle jsou pejskové Fred a Balú,“ hlásil Alfons. „Mám s nimi takovou scénku, jak nechtějí jít k veterináři na injekci.“

„Na *tuhle* injekci?“ zeptal se doktor Rákos, a prohlížel si čtvrtmetrovou plastovou injekci, která měla nasazenou jakoby jehlu z třímilimetrové bužírky.

„Prosím vás, nesahejte na to,“ řekl podrážděně Alfons. „Ano, na *tuhle* injekci. Vysvětluju dětem, že po ní pejsci hezky usnou.“

„Vy hrajete dětem scénku o utrácení psů?“ nechápala doktorka Suková.

Přemýšlel jsem, jestli by šel Alfons přemluvit na melouch u paní Čákové a Argona.

„Kdybyste mě to nechali domluvit,“ vysvětloval netrpělivě klaun. „Je to scénka o nemocných pejscích, které všechno bolí a po injekci by usnuli a vzbudili se zdraví. Jenže se té injekce bojí a tak se vzájemně povzbuzují, až se nakonec seberou a na tu injekci si dojdou. Takhle to tak nevyzní, ale je to moc veselé.“

„No, opravdu mi to tak zatím nevyznělo,“ kroutil hlavou primář. „A koukám, že tady máte plyšového raka. Nevím, jakou komickou scénku máte připravenou s ním, ale tady na dětské onkologii bych ji nerad viděl.“

„S rakem žádnou scénku nemám,“ pokrčil Alfons rameny. „Učím s ním děti písničku Rak leze z díry, vystrkuje kníry. Znáte ji, ne?“

„Známe,“ řekl rychle doktor Rákos.

Za námi se potichu otevřely dveře, jak do nich někdo strčil.

„Zatímco ji pak děti zpívají, doprovázím je na trumpetku,“ dodal Alfons, a než ho někdo mohl zadržet, přitiskl nástroj ke rtům a ten se rozryčel neslýchanou kakofonií. Ani Leoš Janáček by to neocenil.

Když Alfons viděl, že trumpetka neslaví příliš velký úspěch, rychle si nasadil na ruku Punčošku a vystrčil ho primáři do obličeje.

„Tak co?“ zaskřehotal. „Berete mě?“ Za námi se ozvalo tiché odkašlání. Otočili jsme se, a tam stál magistr Chvojka.

„Promiňte,“ řekl. „Byly pootevřené dveře, a mám trochu naspěch. Jen se chci ujistit: bude ještě vaše oddělení odebírat taky nějaké léky, nebo už budete léčit pouze alternativně?“

„Vydržte ještě chvílinku,“ poprosil ho primář, a obrátil se k Alfonsovi. „Poslyšte, pane....hm...klaune. Musím vás odkázat na personální oddělení, jakkoliv fascinující mi vaše

prezentace připadá. O náboru nových zaměstnanců bohužel nerozhodují já.“

„Proč má ten maňásek jenom jedno voko?“ ozval se ode dveří Chvojka.

„Abych ho mohl před dětmi léčit,“ odpověděl klaun a potěžkal znalecky svou injekci.

„Koukám, že vaše injekce je všemocná, co?“ řekl doktor Rákos. „Od ochořelejch psů po vytržený oči.“

„A ochrnuté nožičky,“ přikývl Alfons a vytáhl ošuntělou panenku na malinkém invalidním vozíku. Začal s ní jezdit po desce konferenčního stolku. „Chodila bych, chodila, mám však špatné česky, proto jezdím na vozíku a necourám pěšky,“ notoval falzetem a pak normálním hlasem dodal: „To chce injekci!“

„No, už jsme se zapovídali ažaž,“ řekl rychle primář. „Personální oddělení je v budově B2, nalevo za vrátnicí.“

„A dáte mi nějaké doporučení?“ vyhrkl Alfons.

„To těžko,“ pokrčil primář rameny. „Ale zkuste jim tam předvést třeba tu scénku s pejskama, na kterou tady bohužel nezbyl čas.“

„Kdybyste ji chtěl vidět...“ rozsvítily se klaunovi oči nadějí.

„Musím taky trochu pracovat, zrovna jako kolegové,“ odpověděl primář. „Ale ujišťuju vás, že vaše estráda je sama o sobě to nejlepší doporučení.“

„Když myslíte,“ prohlásil Alfons a začal si balit svoje haraburdí.

Když za šaškem zapadly dveře, ozval se mgr. Chvojka.

„Myslíte, že ho vezmou?“

„Spíš ho odvezou na psychiatrii,“ řekla doktorka Suková. „Až do té panenky to ještě šlo, ačkoli si nejsem úplně jistá, jestli už tak dost zkoušené děti nebudou z té injekční stříkačky trochu skleslé. Ale třeba měl před námi trému a ve skutečnosti je to o hodně veselejší.“

„Koukejte,“ řekl jsem, „zapomněl si tady trumpetku.“

Doktor Rákos ji trochu štitivě odnesl na kuchyňskou linku a položil vedle emitních misek.

„Tak abychom se dostali k vaší nabídce,“ otočil se primář k Chvojkovi a den se zase vrátil do zaběhnutých kolejí.

Když nastala doba vizit a zůstal jsem na lékářáku sám, jen s jednou sestřičkou, zabušil Alfons na dveře a dožadoval se své trumpetky. Podal jsem mu ji a zeptal se ho, jestli uspěl.

„Můžu nastoupit na zkoušku od prvního,“ pochlubil se Alfons. „Vůbec nechtěli vidět moje rekvizity, jen živnostenský list.“

„Víte,“ řekl jsem mu, „ono je to tak možná lepší. A tu injekci vytáhněte, jen kdyby děti opravdu *moc* zlobily.“

„Ale to je moje nejdůležitější pomůcka,“ bránil se Alfons. „Většina scének se bez ní neobejde!“

„Ještě máte raka,“ upozornil jsem ho, „ale je pravda, že s tím tady nejste sám a nikoho to tím pádem neohromí.“

„Vy jste ale cynik,“ zahučel klaun, popadl trumpetku a odešel pryč.

Chystal jsem se, že to večer povyprávím Michailovi, ale ten neměl na klauny náladu, protože s ním cloumal děs.

„Marek,“ oslovil mě, sotva jsem otevřel vchodové dveře a nakoukl do koupelny, kde Michail strhával umakartové obložení. Je zajímavé, jak Rusové, i když se naučí slušně česky, okázale ignorují pátý pád.

„Marek,“ pokračoval, „ja dneska mluvil s pani Čapovou. Ona říkala, že kdosi umřel tady v

bytě. Sary, sam, opuštěny, smradlavy.“

„No, to je pravda,“ odpověděl jsem a zapřísahal se, že budu žít tak, aby mě po smrti necharakterizovala stejná čtyři slova. „Ale už je to dlouho.“

„No ale ta duša,“ vysvětloval Michail, „ta duša tady porząd bludi a kuká...“

„Cože dělá?“ nechápal jsem.

„Kuká na nas,“ pokračoval Michail trpělivě. „Jak my rabotajem tady, jak spiš....“

„Ale tady se spí dobře,“ řekl jsem. „V noci je tu ticho, nikoho jsem neviděl, ani neslyšel.“

„Ta duša,“ zamračil se Michail, „neni vidět, ale dělá moc zle. Ona se na tebe dostane a bude tě sat a sat! Ona něnašla svoje tělo, a ty jsi jedine tělo tady. A ja,“ dodal sklesle pravý důvod svých obav.

„Ale to jsou pověry,“ řekl jsem, „tomu přece sám nevěříš.“

„Ja by ně mog rabotat tady už,“ pokračoval Michail.

„No ale za celou dobu, co jsem tady, se žádný bubák neukázal.“ „Babaj,“ opravil mě Michail.

„No dobře, tak babaj, ať je po tvým. Tak ten se neobjevil taky. Co bych měl asi tak podle tebe dělat?“

„Viš, Marek,“ zašeptal spiklenecky Michail. „U mňa je tady kamarád, on je monk, po češsky mních. Kup mu flašku vodky, on ti tady to vysvěti.“

„Vysvěti? Za flašku? A jak to jako bude probíhat?“

„On přinese kadídlo a vysvěti tady.“

„No...“ uvažoval jsem, „tak dobře. Tak mu teda řekni, jo?“ Michail přikývl a začal zase roztřesenýma rukama strhávat umakart.

Vzkazy na dveřích:

*Vážená paní Čáková,
byl bych rád, pokud byste nenechávala otevřené dveře, když se po chodbě pohybuje můj
pracovník. Argon štěká a snaží se otevřít packou dveře do kuchyně, kde ho máte celé dny
zavřeného. Nerad bych, aby se dostal na chodbu a mého pracovníka uštknul. Díky,*

Střížkovský.

Pane Střížkovský!

*Argon není zavřený celé dny, ale jenom když nejsem doma. Když si jdu o patro výš popovídat
se sousedkou, nechávám pootevřeno. Je to jenom na pár minut a Argon si sám otevřít dveře
neumí. A není to zmije, ale pejsek.*

Čáková.

Za dva dny se objevil Michail v doprovodu zarostlého a tlustého Ukrajince. Potkal jsem je na chodbě, jak krácejí k mému bytu. Na protější straně se rozeřval Argon, otevřely se dveře a vykoukla Čáková.

„Tohodie znám,“ ukázala na Michaila. „A tohle je kdo? Na instalátéra nevypadá.“

„On pop,“ vysvětlil ji Michail. „To je otec Vasilij.“

Potřásl jsem popovi rukou.

„A co tu bude jako dělat?“ nenechala se odbýt Čáková.

„Tohle místo potřebuje vysvětit,“ odpověděl jsem a dlouze jsem se na ni zadíval.

Čápková neřekla nic, otočila se a zmizela v bytě.

Vešli jsme s Michailem a otcem Vasilijem do mého příbytku. Michail se postavil ke dveřím do koupelny a otec Vasilij se rozhlížel po místnostech. Zastavil se v kuchyni u tmavé skvrny vpité do linolea a znalecky si ji prohlížel.

„Fluid,“ řekl a ukázal na ni. „Zděs koncentracja.“

„Odsud kuká?“ zeptal jsem se.

„Što?“ nechápal Vasilij.

„Marek, něruš!“ zasyčel Michail.

„Jen mě to zajímalo,“ omlouval jsem se.

Vasilij začal něco drmolit rusky a Michail překládal. „Ta dúša není zlá, jenom nešťastná. Vasilij ji pošle pryč a budě to tady čiste a klidne.“

Za deset minut se celá chodba rozléhala nápěvem pravoslavných motliteb a všude vonělo kadidlo. Zatímco otec Vasilij bojoval s peklem, před pootevřenými vchodovými dveřmi se mi začali srovnávat sousedi.

„Zakládáte kolchoz?“ zeptala se mě mladá maminka, která žila s dvěma dětmi ob dva byty. Za ruku držela svého malého synka.

„Ne, ne, nic takového, jen se to tady vysvěcuje, nic se neděje, lidi...“ odháněl jsem je zpátky. Nájemníci začali remcat.

„Z toho bytu věčně věků musí něco smrdět...prej z toho bude ukrajinský pelech...asi by neunesli, kdyby jim odtamtud jednou voněla svíčková...Argone, fuj!...jednou to vaše zvíře někoho zadává...po chodbě budeme zakopávat o ikony...“

Za mými zády otec Vasilij zazvonil zvonečkem.

„Letí Ježíšek?“ zeptal se chlapeček, bydlící ob dva byty.

„Nět,“ odpověděl skromně Michail, „leti pan Chrastava.“

Dítě zařvalo a uteklo.

„Že se nestydíte,“ kroutila maminka hlavou.

„A za co?“ bránil jsem sebe, popa i Michaila. „Viděla jste, v jakém stavu ten byt byl? Přischlé kousky mrtvol se válely všude po zemi...půlka zdí do výšky půl metru byla posraná...odpad ucpanej věcmá, které byste nikdy vidět nechtěla...jen to tady dávám do pořádku.“

„No a jak to souvisí s tímhle?“ zeptala se maminka a pohodila hlavou směrem ke kuchyňským dveřím, odkud se ozýval zvoneček a ruské nápěvy.

„Jen to tady vysvěcuje....aby byl v bytě zase mír...“

„A vy na tyhle věci věříte?“

„Popravdě, zas až tolik ne, ale můj pracovník jo. Odmítal pokládat dlaždičky pod dozorem ducha.“

„Kterého nikdo neviděl,“ dodala maminka.

„Argentinu jsem taky neviděl a existuje,“ pokrčil jsem rameny.

„No jo, ale spousta lidí ji viděla!“

„Ducha taky,“ odpověděl jsem. „Na některých hradech z toho v podstatě žijou. Ale protože nejsem kastelán a chci tady jen klidně bydlet, této výhody se předem vzdávám a svěřuji duši pana Chrastavy otci Vasiliji. Přeu panu Chrastavovi lásku a nebe. Doufám, že tam mají dost široké, bezbariérové záchody. A teď mě omluvte, jdu se kouknout, jak ta procedura pokračuje.“ Otočil jsem se k chlapečkovi, který už se vrátil a schovával se za maminku.

„Kdyby tady za chvíli něco letělo a svítily tomu oči, tak se neboj, bude to jenom momentík.“

Dítě zase uteklo.

„Vy jste ale cynik,“ řekla maminka.

„Já vím,“ řekl jsem. „Už mi to dneska řekl jeden klaun a teď i vy.“

A vrátil jsem se do bytu a zabouchl za sebou dveře. Otec Vasilij si balil fidlátka a znalecky prohlížel etiketu na obdržené vodce. V bytě Čápové začal Argon táhle výt (*Tady jak na Baskervillu*, třásl se Michail). Možná viděl nebo cítil něco, co my lidé nemáme šanci upozorovat. Ob dva byty se vyděšeně rozbrečel malý chlapeček. Nebo třeba tu šanci máme v dětství, haha!!!! Jsem cynik.

Vzkazy na dveřích:

Pane Strážkovský!

Dole u výtahu je do stěny vyrytý nápis Čápová je.... Předpokládám, že vy jste to nevyryl, ale uměl byste to odstranit?

Čápová.

Vážená paní Čápová!

Nápis jsem opravdu nevyryl (ale je pravda, že občas ho obtahuju), ale je tam a je poměrně výrazný. Muselo by se to zasádrovat. Zvláště kosočtvereček je velmi hluboký. Pokud mi zbude sádra, pokusím se tu ohavnost zamatlat.

Strážkovský.

No, nijak se do toho nepohrnu.

KOLAUDACE

Pomalu jsem se zařizoval ve svém čerstvě vysvěceném bytečku. Pořídil jsem si z druhé ruky nábytek, hifi věž a od mámy jsem dostal nějaké nádoby. Pod okno jsem postavil terárium se sklípkanem, malý kousek přírody v betonové šedi. Hanku propustili z léčebny – přistoupila na živého a zdravého kosa – a domluvili jsme se, že si půjdeme sednout někam na víno a pak se zastaví u mě na přátelskou kolaudaci.

Volba lokálu byla celkem jasná: ve Vysočanech je v jednom domě, kde by nikdo nečekal restauraci, takové utajené sklepení a v něm se skrývá malinký bar asi pro třicet lidí. Dozvěděl jsem se o něm od mojí sestry Lidky, která pracovala u jednoho mobilního operátora a tahle zašívárna byla oblíbeným podnikem jejího pracovního kolektivu. Vždycky první pátek v měsíci se tam sešli všichni z oddělení péče o zákazníky a k tomu dva manažeri. V podstatě to tam vždycky celé zaplnili.

V té době tento mobilní operátor rozjížděl kampaň na wapové služby. Možná si to ještě vybavíte...ulice českých měst zaplavily billboardy se švihácky oděnými muži a sexy oblečenými a nalíčenými ženami, kteří vykonávali různé triviální činnosti...kupovali kytky, vyhledávali v jízdách řádech, seznamovali se...a to všechno na wapu, který byl v té době velkou a - jak se ukázalo - i falešnou nadějí na získávání informací a objednávání služeb skrze mobilní telefony.

Základním mottem této kampaně se stala věta „Jsem příliš sexy na...kupování květin v obchodě, vyhledávání v tištěném jízdním řádu...“ atakdále, doplňte dle potřeby.

Moje sestra Lidka, pracující na oddělení péče o zákazníky, si tohle motto vzala příliš k srdci. Když jednou v záchvatu dobrosrdečného rozmaru sdělila klientovi do telefonu, že je „příliš sexy na zodpovídání vašich pitomých dotazů,“ byl to pro ni konec této práce, což ji ale nijak netrápilo, protože odcházela na mateřskou dovolenou. Sedánků první pátek v měsíci se ale účastnila dále, i když samozřejmě nepila alkohol a všichni okolo museli chodit kouřit po těch dlouhých schodech nahoru před barák.

Tak tam jsme se s Hankou usadili. Dneska tady bylo poloprázdno, široko daleko nikdo těhotný a tak jsme kouřili a pili ryzlink.

„K čemu máš tu kytaru?“ zeptal jsem se Hanky.

„Aby nám u tebe nebylo smutno,“ řekla Hanka. „Půjčila jsem si ji od táty, je to strašně starej Gibson s bezvadným zvukem. Oceníš ho, uvidíš.“

„Jen aby ho taky ocenil Argon s paní Čáповou,“ odpověděl jsem a v duchu se zapřísahal, že reprodukováná hudba ano, ale Slavíci z Madridu na „strašně starým Gibsonovi“ ne.

O dvě hodiny později se Hanka rozhlížela se zájmem po obou místnostech, které představovaly můj byt.

„Je to tady útulný,“ řekla.

V obývacíku se zaraženě zastavila.

„A tohle je jako co?“ zeptala se s pohledem upřeným na zeď, na které visel zarámovaný kus lina s povědomým prosáklým flekem uprostřed.

„V rohu vpravo dole je to nadepsaný,“ upozornil jsem ji a šel nalít další víno.

„Zátíší s Chrastavou, v závorce LEPT,“ četla Hanka. „To snad ne...to je nechutný...to je vážně *tamten* flek?!“

„Jo,“ odpověděl jsem. „Tohle dílo vytvořil sám život. Respektive smrt.“

„A kde vlastně ležel?“ zeptala se Hanka.

Dovedl jsem ji do kuchyně, kde byla namísto starého lina položená korková podlaha.

„Ptá se na to každej, kdo sem vleze,“ řekl jsem Hance. „Já na ten korek snad křídou namaluju policejní obrys, abych to nemusel pořád tak sáhodlouze popisovat.“

Hanka se vrátila zpátky do obývacíku a znechuceně si prohlížela zarámovanou skvrnu.

„Nebojíš se, že tě kvůli tomu bude chodit strašit?“

„Nebude, už je vystěhovanéj,“ řekl jsem a popsal jsem jí celý vymítací proces. „A tohle dílo je naopak důkazem určité piety. Jen tak si tady visí, jako takové *memento mori*. Pořádně jsem ho vydezinfikoval.“

„Pieta,“ kroutila Hanka hlavou, „já ti nevím...“

„Aspoň si před něj nesesám a nestrkám si při tom ukazováček do zadku,“ utrousil jsem.

„Panebože, ty jsi ale cynik,“ řekla Hanka.

Už bych si to měl pomalu dávat na vizitky, řekl bych.

„Kurva, ty si tady pěstuješ pavouka?!“ vyjekla Hanka.

„Jo,“ pokrčil jsem ramenema. „Jmenuje se Kramer. Ale je to samička. Nemusíš se jí bát.“

„Teda,“ řekla Hanka a zapálila si. „Kramer, jo? Tebe ten rozvod ale musel zasáhnout. A že už je to let. A víš ty co? Potřeboval bys tady nějakou ženskou. Jen počkej. Nějaká se vobjeví, pavouk i Chrastava poletěj z vokna a všude tady budou mašličky a umělý kytky a záclonky.“

Máš teďka někoho?“

„Nemám,“ řekl jsem popravdě.

„Já teď taky ne,“ řekla Hanka. „Ale ségra se mi pořád mermomocí snaží někoho dohodit. Přitom je úplně mimo, posílá samý ulízlý magory ve vobleku. Mně se líběj potetovaný a holohlavý.“

Hančina ségra Gábina je uznávaná modelka a na místní poměry je to celebrita. Ne sice takového kalibru, jako třeba Karel Gott, ale zase víme bezpečně, že je to normální ženská a ne terminátor.

„Mně teď něco napadlo,“ řekl jsem a popadl mobil. Najel jsem na wap a zvolil položku *Dohazovač*. „Zkusíme si najít někoho na seznamce na wapu,“ řekl jsem Hance.

„Jo? A jak to funguje?“

Ukázal jsem jí to. Našel jsem kategorii *Ona hledá jeho*, jako oblast vyhledávání zadal *Praha* a po chvíli se začaly objevovat výsledky.

„Tak co tady máme, Hani. Tak třeba: Ahoj, jsem Monika, je mi dvacetpět a jsem recepční. Ráda bych si někam jen tak vyšla a třeba se uvidí.“

„Tak jí odpověz,“ radila Hanka. „Třeba se uvidí...?“

Za zkoušku člověk nic nedá. Napsal jsem stručný, ale milý vzkaz, zadal svoje telefonní číslo a potom jsme hledali nějakého chlapa pro Hanku. Mezitím jsem vstal a šel dolít víno.

„Nechceš něco zahrát na kytaru?“ zeptala se Hanka.

Nechtěl jsem, ale pustil jsem nějaké nenáročné cédéčko.

„Máš chuť na sex?“ vyzvídala Hanka.

No, oba jsme byli bez partnera, žádné závazky jsme k nikomu neměli, takže proč ne? Jen jsem se modlil, aby Čápová už spala. Hanka řvala jak Hitler v Norimberku a kdybych to tušil, mohl jsem klidně celý večer hrát dokola Slavíky z Madridu. Větší rotyku už bych nenadělal.

Leželi jsme pak vedle sebe a kouřili.

„Děláš kravál jak Honda v bahně,“ řekl jsem Hance.

„Já vím,“ řekla Hanka. „A je mi to fuk.“

„Víš,“ řekl jsem, „že sperma je prej dobrý na plet?“

„Neřekla bych,“ odpověděla. „To bych musela mít už za ty roky záda jako zrcadlo. Ale chlapi to pořád nenápadně nadhazují.“

Zapípal mi mobil. Natáhl jsem se po něm.

„A hele,“ řekl jsem. „Píše Monika!“

„Takhle rychle?“ ušklíbla se Hanka, vstala a odcházela do koupelny. „Ty holky dneska už neumějí chlapa nechat trochu podusit.“

SMS koverzace:

Monika: Ahoj sympataku, nebyl jsi nejrychlejší, ale Tvoje zprava se mi nejvic libila. Co podniknem?

Marek: Ahoj Moniko, byt nejrychlejší není u muze vzdycky vyhoda. Co delas tenhle patek? Muzeme zajít na vino a povypravis mi o sobe a o sve recepci.

Monika: :-) V patek mam volno a cely vikend taky, tak se muzeme poznavat. Mas rad kino?

Marek: Jsem uplny filmovy maniak, jen to nesmi byt umeni. Taky nemusim filmy, kde vecne breci Julia Roberts. Jaky mas rada filmy?

Monika: Romanticke, kde breci Julia Roberts. Ale jsem ochotna udelat vyjimku. Treba se prijemne opijeme a nebudou mi vadit ani roboti a Schwarzenegger.

Marek: Domluveno, v patek v 6 vecer na Palmovce?

Monika: OK, budu se tesit! :-) Dobrou noc!

Marek: Taky, dobrou!

„Tak už jste se vykecali?“ zeptala se Hanka otráveně a přetočila se na břicho do takové pózy, aby případně ještě něco bylo. „Měl by sis sem pořídit televizi.“

„No jo,“ řekl jsem. „V pátek máme rande. Tys tam nikoho nenašla?“

„Nikdo mě tam fakt nezaujal. A přitom jsem TAK nadržená! Asi díky tý mrdkopudný mjúzik, co tady pouštíš.“

„Uvidíme, co se s tím dá dělat,“ řekl jsem. „A díky za tip s tou televzí!“

Takže nakonec ještě něco bylo. Chudák Čápová, chudák Argon a jeho psi sluch!

PRVNÍ RANDE

V pátek jsem v nemocnici skončil ve čtyři odpoledne. Jel jsem se do bytu převléct, oholit, navonět. I když byl překvapivě teplý listopad, vzal jsem si pro všechny případy zimní budnu, nacpal do ní peněženku a doklady, cestou koupil kytku a vypravil se na Palmovku.

Monika byla přesná. Byla i celkem hezká, ale na první pohled to byla Kikina ze solárka. Což není zas tak můj vysněný typ. Počáteční rozpaky jsem se snažil zahnat výmluvností.

„Vím tady o super utajeným baru,“ řekl jsem a předal jí kytíčku.

„Ta je hezká,“ řekla Monika potěšeně. „Je ten bar daleko?“ „Vůbec ne, jsme tam za pět minut. Co ráda piješ?“

„No piňucoladu,“ řekla Monika. To je ale překvapení! „A co piješ ty?“

„Já bych u koktejlu s paraplíčkem vypadal hodně divně a tak si dávám víno. Tvrdej alkohol moc nemusím.“

„Je ti po něm zle?“

„To ne, ale rychle se opiju a pak jsem buď vlezlej, nebo trapnej. A ani o jedno nestojím.“

„No, jestli je to tak zapadlý, tak bych byla svědkem tvé opilosti jenom já. A já jsem VELMI tolerantní.“

„Tak to je dobře,“ usmál jsem se.

Došli jsme až k domu, kde se ukrýval diskrétní bar. Venku kouřili dva chlápci.

„Muž jde první, aby na schodech dával dámě záchranu pro případ pádu,“ řekl jsem.

„Ó, jak jsi galantní,“ zasmála se Monika.

Sestoupili jsme dolů a vešli do baru.

Kdysi jsem chodil s nějakou Olgou, která mě přesvědčovala, že kousek od Senohrab je opuštěný lom, kde se báječně koupe v čisté vodě, je úplně odlehlý a nikdo o něm neví. Rozhodli jsme se tam jednou v červenci zajet a byli jsme natěšení na ten kousek nedotčené přírody a naprosté soukromí. Pět kilometrů před Senohrabama policajti odkláněli šňůru automobilů, která se táhla až k lomu. Olga to vůbec nechápala, kroutila hlavou a dušovala se, že „ještě před měsícem o tom lomu tady fakt nikdo nevěděl!“

Vzpomněl jsem si na tuhle příhodu v okamžiku, kdy se na nás od sražených stolů otočilo asi třicet párů očí, z toho jeden patřil mé sestře Lidce.

„Jé, ahoj, Marku,“ zamávala mi. „Koho si to vedeš?“

„Ahoj, ahoj,“ volali jeden přes druhého její kolegové.

„Takže takhle?“ zeptala se Monika. „Ty ses rozhodl mě napoprvé všem ukázat?!“

„To ne, ne,“ omlouval jsem se a proklínal sebe, mobilní operátory, svoji mizernou paměť a první pátek v měsíci.

„Tak pojd'te mezi nás, ne, nějak se ještě smrskneme,“ volala pohostinně nějaká slečna příjemným hlasem, vytrénovaným očividně dlouholetou asertivní konverzací se zákazníky.

„Nikam nejdu,“ prohlásila Monika. „To kino bylo taky naražičený? Promítači jsou kámoši z gymplu a uvaděčka tvoje máma?“

„Naše máma je úřednice,“ bránila sestra naši matku.

„To je fuk,“ soptila Monika. „Fakt nejsem nějaký zvířátko v zoologický, fakt ne! Moc pěkně sis to vymyslel. Nenakecal vám, že jsme spolu spali?“

„Ale my vůbec nevíme, kdo jste,“ vysvětloval Petr, jeden z manažerů, jak jsem později zjistil.

„Jenom to tušíme.“

Sestra se ke mně nahnula: „To je ta, jak si s ní můžeš dělat, co chceš?“

„A dost!“ řekla Monika, otočila se a odcházela.

„Jsi přece velmi tolerantní,“ volal jsem za ní marně. Za pár vteřin byla pryč.

„Tak tohle se moc nepovedlo,“ řekl jsem smutně.

„Hele, to byla přece už od pohledu kráva,“ řekl manažer Petr a představil se. „Já jsem Petr. Tak když už tady jsi, tak se posad' a dej si něco k pití.“

„Škoda tý hezký kytky,“ řekla slečna s příjemným hlasem. „Já jsem Lenka, ahoj.“

A tak jsem si sedl a za chvíli jsem se cítil jako mezi dlouho ztracenými kamarády. Skoro všichni tam poslouchali Depeche Mode a tak jsme se domluvili, že vyrazíme na jejich koncert, který měl být za dva měsíce.

V deset večer jsme se začínali sbírat k odchodu.

„Já bydlím kousek,“ řekla Lenka. „Ale je tady všude tma a už je pozdě. Jestli chceš, tak mě můžeš doprovodit.“

A tak jsem ji doprovodil.

„Nic si z té holky nedělej,“ řekla mi potom před domovními dveřmi. „Jestli chceš, tak můžeme v neděli někam zajít my dva.“

Lenka byla hezká, dokonce moc. Takovým tím příjemným starosvětským způsobem, bez přehnaného naličení. Souhlasil jsem, rozloučili jsme se a já jsem usilovně přemýšlel, kam ji v neděli vezmu. Zapípal mobil.

„Dík za hezkej večer, ty hajzle. M.“

Nemělo smysl vysvětlovat nevysvětlitelné. Druhý den volala Hanka.

„Tak co? Jaký bylo rande? Dala ti?“

„Jo, málem přes hubu,“ řekl jsem a vyličil průběh večera.

„No ale všechno zlý je k něčemu dobrý, tak to hlavně tentokrát nezmrv a tu Lenku vem někam, kde tutově nikoho neznáš.“

DRUHÉ RANDE

To si piš, že vezmu. V sobotu jsem chodil po Praze a tipoval jsem si bary a restaurace. Optimální jsem nakonec našel v Seifertově ulici.

Byl to tichý bar na klidném místě, s přijatelnými cenami a v neděli večer nabízel zábavný program. Což je fajn, protože kdyby došla řeč, což s ohledem na moji sestru, její těhotenství, její komunikaci se zákazníky a moje předchozí rozpačité rande těžko přicházelo v úvahu, ale kdyby přece jen, je tady záchrana v podobě nějakého vystoupení. Asi klavírního, nebo možná travesti show, uvidíme!

V neděli odpoledne jsem se vysprchoval a protože nejsem zas tak moc sexy, koupil jsem kytku starodávným způsobem v květinářství a zavolal Lence, abych jí řekl, kde bude sraz a kam se půjde. Kochal jsem se v telefonu jejím příjemným hlasem a v sedm večer čekal před barem.

Lenka měla desetiminutové zpoždění, ale byla moc milá a měla dobrou náladu, takže když jsme se usadili zhruba uprostřed podniku vlevo u zdi a objednali si vinný střik, příjemně jsem se uvolnil.

„Jak dlouho vlastně pracuješ na telefonu?“ zeptal jsem se.

Lenka řekla, že dva roky. Je jí dvacetšest, byla krátce vdaná, ale děti nemá.

Přiznal jsem, že jsem už deset let rozvedený a dítě mám jedno, kluka Pavla. Je mu dvanáct a prakticky se nevidáme.

„To je smutný,“ řekla Lenka a zapálila si. „Proč se nevidáte?“

„Protože jsem jeho důvěru prošvihnul, když jsme se s Katkou rozváděli a pak už jsem si ji nikdy nezískal zpátky.“

„Až mu bude osmnáct, tak to třeba pochopí,“ řekla Lenka. „Teď mu nemotej hlavu, když bude chtít, ozve se jednou sám.“

Okolo deváté se bar začal plnit. Vesměs to byli lidé kolem třiceti let a bylo znát, že prakticky všichni sem přišli randit.

„Jak dlouho jsi rozvedená?“ zeptal jsem se Lenky.

„Půl roku,“ řekla. „A netěším se na Vánoce, to mi věř.“

Na vzdálenějším konci barové místnosti se rozsvítilo nevýrazné světlo.

„Asi začne zábavný program,“ upozornil jsem Lenku. „A co teda hodláš o těch Vánocích dělat?“

„Šukala bych, šukala,“ rozlehlo se najednou potměným barem. Celá místnost ztichla a všichni se otočili k osvětlenému stolečku, za kterým stál klaun a popojížděl po jeho desce

panenkou na invalidním vozíku.

„To je Alfons!“ řekl jsem do ticha a všichni se otočili ke mně.

„Ty ho znáš?“ zeptala se Lenka zlověstně.

„Šukala bych, šukala, na sport nemám buňky, trápí mě však ischias a v rozkroku muňky...“

„No jasně, že ho znám, děláme spolu,“ vyjelo ze mě automaticky.

„Takže kolega,“ konstatovala Lenka mrazivě a znělo to jako *Uvažoval jsi už o kastraci, úchyle?*

„Nene,“ řekl jsem honem, „to není kolega, vlastně u nás v nemocnici rozesmává děti...“

„Tak co nám dnes povíš, ty malá čubko?“ hlaholil Alfons.

„Děti...“ hlesla bezbarvě Lenka. „U vás v nemocnici, ano?“

„Ani se neptej, Alfonsi,“ zapištěla panenka. „Celý dlouhý boží den mlátí se mnou estrogen!“

„Voni se znaj,“ dolehl k nám hlas od vedlejšího stolku.

„A helemese, co za známého panáčka se nám tady objevilo,“ rozdováděla se panenka a Alfons na mě namířil světlo. „Není to ten proslulý prznitel pacientů?“

Lenka se okamžitě zvedla a položila na stůl dvě stovky.

„Ještě se ti ozvu, promiň, teď nějak...tady bejt nemůžu,“ řekla a byla pryč tak rychle, jako by chodila do kurzů k Monice.

Osaměl jsem u svého stolečku za neustálého svitu lampy.

„Nechte toho,“ obořil jsem se na Alfonse. „Kvůli vám mi odešla holka.“

„Dobře nacvičený to maj,“ neslo se od sousedního stolku.

„Není tahle, bude jiná,“ odpověděl Alfons zvesela. „Třeba tady to naše plastový štěstí, vid', broučku?“ obrátil se na panenku.

„Nestojím o vaši roztouženou panenku,“ bránil jsem se a osazenstvo baru se začalo pochechtávat. „Zkazil jste mi večer.“

„Ať jsi z Kralup, nebo z Dejvic, láska z plastu dá ti nejvíc,“ blouznil nikterak objektivně Alfons a já jsem začal rukou přivolávat číšníka.

Alfonse už jsem ignoroval a jen jsem se modlil, abych už zaplatil a mohl konečně vypadnout. Ještě ten večer okolo jedenácté volala sestra.

„Můžeš mi vysvětlit, proč jsi vzal Lenku na souloživého klauna?“ zeptala se.

„To nebyl souloživý klaun,“ řekl jsem nešťastně. „To byl kol...jeden člověk, co dělá u nás v nemocnici a do toho baru si chodí nejspíš přivydělávat.“

„Lenka tvrdí, že ji obtěžoval rozdychtěnou panenkou, je to pravda?“

„Ne tak docela, obtěžoval hlavně mě. Lenka si to nenechala vysvětlit.“

„Fajn. A jak já budu pro změnu vysvětlovat v práci, že mám bráchu magora?“

„Nejsem magor,“ zdůraznil jsem. „Byla to jen souhra náhod. Lenka si to určitě nechá vysvětlit, až trochu vychladne.“

„Ba ne, nenechá. Říkala, že jsi úchyl a že už chápe, proč se nestýkáš s Pavlem.“

Tak tohle byla podpásovka, kterou bych do Lenky neřekl.

„Měl by sis najít nějakou lepší práci a ne se tahat s takovým šuntem, jako je ten uslintaný šáša.“

„Já se s nikým takovým netahám!“ zaječel jsem do telefonu.

Vlažně jsme si popřáli dobrou noc a já jsem šel otráveně spát.

MŮJ DŮM, TVŮJ DŮM

Druhý den v práci jsem se nejvíc těšil na polední pauzu, až se v závodní kantýně potkám s Alfonsem. Bezmyšlenkovitě jsem rovnal zkumavky a zapínal a vypínal autokláv. Jakmile bylo půl jedné, se všim jsem praštil a letěl do jídelny. Ani jsem neměl moc hlad, jen jsem si u automatu načepoval kofolu a rovnou zamířil ke stolečku, za kterým seděla pestrá postava a žvýkala bagetu.

„Tak tady jsi,“ řekl jsem Alfonsovi a posadil se proti němu.

„My si tykáme?“ odpověděl s plnou pusou Alfons.

„A mám ti snad vykat, kašpare? Co to mělo včera večer znamenat?“

„To mělo znamenat nečekanou improvizaci,“ odpověděl Alfons.

„Bezva. Víš, jak já teď vypadám? Moment,“ řekl jsem, protože mi zazvonil mobil. Šašek nerušeně žvýkal dál.

V telefonu se ozvala vyplašená máma.

„Co jsem se to dozvěděla, že pracuješ jako klaunův pomocník?“

„A já zase, že děláš uvaděčku v kině. To máš špatný informace, mami.“

„Takže nejsi se žádným klaunem v kontaktu?“ Podíval jsem se přes stůl na Alfonse, jak si zlověstně dolévá kolu.

„Mami, já zavolám za chvíli, teď mu zrovna nadávám...“

„Aha...takže secvičujete scénku? Tak přece jenom je to pravda?“

„Ne, je to jenom taková blbá náhoda, my spolu pracujeme...“

Ze sluchátka se ozvalo prudké nadechnutí nosem, jako by máma zkoušela inhalovat rodinné domky.

„Ne!“ dodal jsem rychle. „Ne na žádném skeči, ale shodou okolností v nemocnici.“

„Lidka ale říkala, že jste včera bavili nějaký bar...?“

„Já jsem rozhodně neměl v úmyslu kohokoliv bavit. Mami, já se ti ozvu, jo?“

A rychle jsem se rozloučil.

„Tak,“ vrátil jsem se k Alfonsovi. „Co mi k tomu včerejšku ještě řekneš?“

„Můžu zavolat tý tvou holce a říct jí pravdu,“ navrhnul.

„Hele, Alfonsi, to není dobrý nápad, řekl bych. Kdyby zjistila, že jsem tomu klaunovi dal její telefonní číslo, už bych se z toho nevymotal.“

„Já se nejmenuju Alfons, ale Luděk,“ řekl Alfons a natáhnul ke mně ruku. „Hele, ta záležitost byla trochu nešťastná a fakt mě to mrzí, ale kdo by odolal, uznej.“

„Marek,“ neochotně jsem přijal podanou ruku. „Já bych třeba odolal.“

„Jen si nemysli,“ povzdechl si Luděk-Alfons. „Víš, jaká je to honička, pořád vymejšlet nějaký zábavný čísla, aby se lidi smáli? Ty děti jsou možná náročnější, než dospělí. Takže když přijde jakákoliv nečekaná situace, ze které se dá něco vytěžit, bereš ji.“

„Neměl bys zájem o další postavu do svého maňáskového ansámblu lazarů?“ zeptal jsem se.

„A kdo by to měl být?“

„Byl by to pan Chrastava,“ odpověděl jsem.

„A co ho bolí?“

„Pana Chrastavu už nic nebolí. A pro případ, že by jsi ho chtěl použít ve večerním varieté, tak se obávám, že už ani moc nešuká. Ale zajímavá figurka by to byla. Mohl bys na ní dětem demonstrovat, jak to dopadá, když se zanedbají preventivní prohlídky u lékaře.“

„Takže bych nemohl použít injekci?“ zeptal se Luděk.

„Ne,“ přemýšlel jsem. „Ale měl bych tím pádem takový hezký veršovaný konec...moment...Tělo v prachu, duše v prachu, injekce to nespraví. Takový byl, milé děti, konec pana Chrastavy.“

Vedle nás si sedl doktor Rákos.

„Vymýšlíte spolu veselý výstup?“ zeptal se.

„Ne, ne, v žádném případě,“ bránil jsem se. „Jen jsem mu potřeboval soukromě trochu vynadat, ale už je to v pořádku.“

„Mně to spíš znělo jako nějaké verše,“ prohodil doktor Rákos.

„To se vám jen zdálo,“ blekotal jsem.

„No nic,“ otočil se ke klaunovi. „Jápak vám to s těma nezbedama jde?“

Podle toho, jak šašek zakoulel očima, se zdálo, že jej ta otázka fyzicky zabořila.

„Jak kdy,“ zahučel. „Někdy se smějou a tleskají do rytmu, někdy jen tak bez zájmu apaticky koukají.“

„No, každopádně přeju vděčné publikum. Děláte záslužnou věc. A hele, támhle jde primář. Musím vás opustit, pánové. Zatím nashle,“ doktor se zvedl a šel si přisednout ke Stejskalovi.

„Přemýšlím nad tím Chrastavou,“ prohodil Alfons. „Prevence je nutná, možná to není tak špatný nápad. Jak by měl asi tak vypadat?“

„Mám jeho obraz doma na zdi,“ řekl jsem mu. „Můžu ti ho pro inspiraci vyfotit a ukázat.“

„Tak jo,“ řekl Alfons. „Dáš si panáka?“

„Nedám, tvrdě nepiju a v práci už vůbec ne,“ řekl jsem. „A ty bys neměl taky, abys jednou neměl průser.“

Alfons mávl rukou, zvedl se, zasunul židli a odcházel k pultu.

„Horší už to být stejně nemůže, říkám si kolikrát.“

„Jen se nerouhej, Lud'ku. Zatím!“

A odcházel jsem taky. Nemůžu říct, že bych mu to přímo nandal, ale možná to není zas tak špatný člověk.

Když jsem se vrátil na oddělení, doktor Rákos vypisoval anamnézy do chorobopisů a u autoklávu se hihňaly dvě sestřičky. Když jsem vešel, otočily se ke mně a zdálo se mi, že jsem zaslechl slovo „komediant“.

V kapse se mi rozdrnčel mobil.

„Že jsi zavolal,“ pyskovala vyčítavě máma.

„Neměl jsem doteď čas,“ odsekl jsem podrážděně. „Ve čtyři jdu domů. A žádnému kalunovi pomocníka nedělám, aby bylo jasno.“

„Nemám ti přijít domů uklidit? Ať neshniješ ve špíně.“

„Ne, mami, díky. Chlap musí mít doma trochu bordel. Pokud nehrozí povlečení samovznícením, nic se neděje.“

„No kdyby sis to rozmyslel, tak zavolaš, vid’?“

Slíbil jsem jí, že pokud bych pro samé odpadky neviděl a dostal alergii z prachových klubiček, okamžitě volám o pomoc.

Cestou jsem šel kolem bazaru „U šneka pohodáře“. Vyhlídnul jsem si tam obyčejnou televizi bratru za dva tisíce, ale na to občasné koukání to bude stačit. Hlavně, že má dálkové ovládání. Funkční.

Ve schránce jsem našel složenku na nájem a pozvánku na ustavující sjezd České ufologické společnosti. Mám rád záhady všeho druhu a stejně se po večerech nudím, takže jsem si zaškrtl datum 12. listopadu a Kulturní dům Eden. Zmáčkl jsem přivolávací výtahu, počkal, až sjede a vyjel do třetího patra. V každém patře je dvanáct bytů, rozmístěných po stranách dlouhé chodby. Můj byt číslo 24 je poslední nalevo od výtahu.

Když jsem se pokoušel odemknout, zjistil jsem, že něco není v pořádku. Bylo jen zabouchnuto. S podivným pocitem okolo žaludku jsem nakoukl dovnitř, prošel předsíňkou a nakoukl do obývacího pokoje. Hifi věž byla pryč, cédéčka byly pryč, v knihovně chyběly encyklopedie. Taky jsem postrádal varnou konvici a mikrovlnku.

Moje první myšlenka byla, že se tohle nestalo. Stál jsem v obývacím pokoji s přihloupělým úsměvem a pořád mi to ještě v plné šíři nedorazilo do mozku. Prostě jsem tomu odmítal uvěřit. Když mi to konečně došlo, moje druhá myšlenka byla pocitem naprosto znásilněného soukromí.

Třetí myšlenka se prodírala na světlo dlouze, opatrně, pomalu, jako když rodí želva. Šel jsem zkontrolovat zámek. Byl neporušený. Myšlenka vykrystalizovala do jediného slova: Michail. Jak jsem mohl být takový mamlas a nevyměnit hned po jeho odchodu zámek? Okamžitě jsem zavolal Jirkovi Pokornému, což byl chlápek, který stavěl ten rodinný domek v Dolních Počernicích a který mi Michaila dohodil.

„Nevím, kde je,“ řekl Jirka. „A taky by mě to moc zajímalo. Chybějící nářadí bych oželel, ale elektroniku ne. Začíná mi kvůli Michailovi malinko vařit krev, a to pro něho není dobře. Předpokládám, že u tebe se už neobjeví. Volal jsi policajty?“

Přiznal jsem se, že nevolal. Zavěsil jsem, zapálil si cigaretu a rozhlížel se okolo. Co je moje, to je tvoje, říká se jako výraz největší pohostinnosti. Můj dům je tvůj dům. Ale na Michaila jsem tahle řeči nikdy neměl v úmyslu vztahovat.

Na chodbě bouchly výtahové dveře a rozštěkal se Argon. Otevřel jsem dveře a odchytil paní Čáповou, která se vracela z venčení.

„Dobrý den. Neviděla jste tady dneska motat se nikoho cizího?“

„Neviděla,“ odpověděla Čáповá a vši silou držela na vodítku Argona, který štěkal, vrčel, slintal, připravoval se ke skoku a natahoval se ke mně.

„A neviděla jste tady dneska Michaila?“

„A to je kdo?“

„Ten kluk, co mi dával dokupy byt.“

„Ten Rusák? Toho jsem neviděla taky. Dopoledne jsem vařila, po obědě jsem chvilku spala a teď jsem byla venčit psa. Proč?“

„Někdo mě vykradl,“ přiznal jsem.

Čáповá měla místo očí rozsvícené žárovky.

„Argon přece musel vyvádět, pokud tady někdo byt jen prošel,“ řekl jsem.

„Nic jsem neslyšela,“ potlačovala úsměv Čáповá. „Argone, ticho bud'!!! Už jste volal policajty?“

„Nevolal,“ řekl jsem.

„Máte to tady krátce, stihl jste si vyřídit pojištění?“

„Ne, nejsem ještě pojištěný,“ řekl jsem sklesle.

„Vy teda máte pech,“ tetelila se sousedka.

Naproti výtahu se otevřely dveře a vyšla paní Chadimová.

„Slyším hlasy, tak se jdu podívat, co se děje?“

„Tady doktora vykradli,“ řekla Čápová.

„Nejsem doktor, dělám laboranta,“ bránil jsem se, ale nikdo mě nevnímal.

„Prej to byl ten Rusák...já jsem nikoho neviděla...já taky ne...v tomhle baráku může courat každě...když jsme se sem s nebožtíkem manželem před třiceti lety stěhovali, tak nás tady bydlelo pár a byl tady *takovej* klid...“

Vzal jsem mobil a vytočil jsem 158.

„Policie České republiky, dobrý den,“ ozvalo se ve sluchátku.

Popsal jsem, co se mi stalo a hlas na druhém konci řekl, že do tří hodin přijedou dva kriminalisté.

Jako vždycky, když se něco semele, začal se na chodbě postupně tvořit hlouček.

„Měl jste si tam dát bezpečnostní zámky,“ řekl mi klempíř Pýcha, který bydlel na opačném konci chodby. „Já jsem přišel před chvílí z práce, tak jsem nikoho podezřelého ani neviděl.“

Postupně mi všichni na chodbě sdělili, že nikoho neviděli a debata se pak zvrhla v lamentování, jaký tady kdysi býval klid, „než se sem začali stěhovat ti mladí.“

„Co myslíte, ta ženská z dvacítky,“ mínila Chadimová mladou maminku s dvěma dětmi. „Stálýho chlapa nemá, furt se to tam u ní střídá. Ať se pak nediví, až ji jednoho dne taky vykradou. Pelešit se věčně – to jo. Ale najít dětem normálního tátu, to už ne.“

„Prej dělá někde servírku,“ řekla Čápová. „Tak na jaký chlapy asi může někde na baru nebo v herně narazit. Inženýr to nebude.“

„Z té zrušený sámošky naproti prej bude taky herna,“ řekla nějaká ženská, kterou jsem neznal. „Akorát nám to sem natahá Cikány.“

„To všechno dělaj právě ti mladí,“ vysvětlila jí Chadimová.

„A na Silvestra zase budou bouchat rachejtlem jako každě rok a Argona pak chytá amok,“ žalovala Čápová.

„Argona chytá amok, i když v Brně kejchne veverka,“ řekla jí Chadimová. Když jsem se vracel do bytu, zazvonil mobil. Myslel jsem, že volají policajti, ale byla to Hanka.

Měl jsem radost, že ji slyším, protože jsem doufal, že se s ní budu moct podělit o tu životní ránu, kterou mi osud přichystal. Ukázalo se, že je to radost předčasná.

„Tak co děláš, nakupuješ věci do bytečku?“

„Nejsem dobyteček,“ odpověděl jsem.

„Nech toho, víš, jak to myslím. Pořídil sis něco novýho?“

„Zatím ne, ale když o tom tak přemýšlím, asi by nebylo od věci pořídít si bezpečnostní zámek. Copak děláš, Hani? Jsi v práci?“

S Hankou jsme se poznali, když jsem ještě pracoval v oční optice a na rozdíl ode mě ona v oboru zůstala. Občas mě zásobovala nejnovějšíma klevetama ze světa obrub a skel, které sem tam prokládala veselýma příhodama z práce.

„Ne, jsem doma. Tenhle tejden mám krátkou, tak jsem si řekla, že trochu pouklízím a povyhazuju věci, který už nepotřebuju nebo takový, který už nechci v životě vidět. Jistý DVD, například. Ale za hodinu s tím budu hotová. Mám se pak u tebe zastavit? Potřebovala bych si vzít tu kytaru.“

ZÁTIŠÍ S KYTAROU

Kytara! Ach Ježíšizkurvenejkriste, tatínkův „strašně starej Gibson“! Je v prdeli!!!!

„Dneska to nepůjde, už něco mám,“ rozhlížel jsem se po vybíleném kvartýru a snažil se získat čas. „Ale o víkendu by ses stavit mohla.“

„To se spíš můžeš těšit dřív,“ zasmála se Hanka. „Táta ji už chce zpátky. Co třeba zejtra v sedm? Přinesu víno.“

„Hele, nechtěl by ji táta prodat?“ zeptal jsem se.

„A ty jsi vyhrál ve Sportce? Ani jsi mi neřek’,“ divila se Hanka. „Pokud by ji chtěl prodat, což bych se divila, protože je to jeho miláček a klenot, tak si připrav třicet tisíc nejmně. Můžu s ním o tom ale hodit řeč, jestli chceš.“

„Hanko...řeč s ním budeš muset hodit asi v každém případě. Protože já tu kytaru nemám.“

„Co to?“ řekla Hanka.

„Dneska mě vykradli,“ vysvětlil jsem jí. „Teď tady zrovna čekám na policajty.“

„Děláš si ze mě prdel?“

„Nedělám, Hanko. Je to tak.“

Chvíli bylo ticho.

„Ty idiote,“ řekla mi Hanka potom. „Víš vůbec, jak velkej je to průser?“

„Něco jsi mi už naznačila,“ připustil jsem.

„Dobře...dobře. S tátou promluví, ale budeš mu to muset přijet říct osobně a budete se muset taky nějak domluvit.“

„S tím počítám,“ řekl jsem smutně.

„Pěkně jsi mě nasral, kamaráde.“

Já jsem sem tu pitomou kytaru nepřítáhnul, Hanko!!

„Mrzí mě to, Hani. Promiň. Nemůžu za to.“

„Vždyť já vím,“ řekla Hanka otráveně.

„Tak promluvíš s tátou?“

„Jo, až přijede večer ze zahrádky, tak mu to řeknu,“ potvrdila Hanka. „Ještě ti dám později vědět.“

Rozloučili jsme se a ne, neměl jsem z toho dobrý pocit. Zhruba za dvě hodiny se ozval zvonek a za dveřmi stál policista s kolegyní. „Můžeme dál?“ zeptal se řečnický a pak mi oba vpochoďovali do bytu. Nezeptali se, jestli si mají sundat boty a vlastně by mi to přišlo z nějakého důvodu nepřipadné. Policie, která vyšetřuje v *ponožkách*, jakoby...hm...ztrácela kus authority.

„Dejte mi občanský průkaz. Tak copak se vám tady ztratilo?“ zeptala se policistka.

Řekl jsem jim seznam a zvláště jsem zdůraznil Gibsona.

„Jaký to byl model?“ chtěl vědět její kolega.

„Nevím,“ přiznal jsem.

„Nevíte?“

„Nebyl totiž můj, měl jsem ho jen půjčeného.“

„Hm,“ prohodil policajt a prohlížel si vchodové dveře. „Viděl nebo slyšel někdo ze sousedů něco podezřelého?“

„Co jsem se ptal, tak nikdo nic.“

„My je každopádně ještě vyslechneme sami. Ten zámek je nepoškozený. Zloděj musel mít klíče.“

Řekl jsem mu o Michailovi.

„Vy jste tady někoho zaměstnával načerno?“ chtěl vědět policista.

„To byla jen výpomoc známého...nic za to nechtěl, jen pivo, kafe a obědy,“ lhal jsem.
„Jasně,“ řekl policajt útrpně a pokračoval v prohlížení dveří.
„Teda,“ ozvala se jeho kolegyně. „Tohle tady vypadá skoro jako prosáklá mrtvola,“ a prohlížela si *Zátiší s Chrastavou* (LEPT).
„Ale jděte,“ řekl jsem honem.
„Pár takových vpitých skvrn jsem už viděla,“ přemýšlela policistka, „ale nikdy to nebylo v galerii.“
Nervózně jsem přešlápl.
„Kdo nebo co je to Chrastava?“ chtěla vědět.

Nikdy jsem tu prosáklinu neměl nadepisovat.
„Ten tady bydlel předtím,“ ozval se přede dveřmi hlas Čáповé.
„Vy jste kdo?“ otočil se k ní od zámku policajt.
„Já jsem Čáповá, sousedka.“
„A já jsem Chadimová,“ dodal druhý povědomý hlas. „My jsme tady nikoho podezřelého dneska neviděly. Ani jedna.“
„Ani jedna,“ potvrdila Čáповá. „Co se stalo s tím Chrastavou?“ zeptala se jich policistka.
„Umřel,“ řekla Chadimová. „Takovej dědek smradlavej to byl. Zaživa i po smrti.“

Obě sousedky se protáhly kolem policisty a vstoupily do bytu. Čáповá vytřeštila oči na *Zátiší*. „Ježiši, doktore, vy jste si to sem pověsil?!“
Policistka otáčela v ruce moji občanku. „Vy se vydáváte za doktora?“
„Nevydávám,“ bránil jsem se, „říkal jsem jim, že dělám laboranta.“
„Dělá v laboratoři v nemocnici,“ vysvětlovala Chadimová. „Je to doktor.“
„Nikdy jsem netvrdil, že jsem doktor,“ opakoval jsem.
„Že jste si tady pověsil ten hnus, to mi nejde do hlavy,“ nechápala Čáповá.
„Vy jste tuhle skvrnu už někdy viděla?“ zeptala se jí policistka.
„No bodejť. Je to ten samej flek, co zůstal po Chrastavovi na zemi, když ho odvezli. *Měsíc* tady ležel. Dovedete si asi představit, co to muselo bejt.“
„Já si to nemusím představovat, já to znám,“ řekla policajtko. Otočila se ke mně. „Můžete mi říct, proč jste si to sem pověsil?“

V roce 1981, když mi bylo jedenáct let, účastnil jsem se recitační soutěže. Naše třídní učitelka dospěla k závěru, že mám hezký přednes a vybrala mě, abych reprezentoval naši třídu v obvodním kole za Prahu 8. Řekla mi, ať si v knihovně rodičů vyberu nějakou pěknou, rytmickou báseň. Po dlouhém hledání jsem jednu takovou našel a pečlivě jsem se jí naučil. Nebyla moje chyba, že kniha byla z roku 1968, autor byl na indexu a báseň byla zakuklená výzva k emigraci. Tenkrát se to naštěstí nějak ututlalo, k našim se to vůbec nedoneslo, ale členové poroty a moje zesinalá třídní se na mě tehdy dívali tak, jako teď všichni v mém bytě: podezíravě a se znechucením.
„Protože to žádný zákon nezakazuje,“ odpověděl jsem policistce na její otázku. „A taky jako památku.“
„Památku? Copak vy jste ho pamatoval?“
„Nepamatoval,“ odpověděl jsem a přemýšlel o tom, že takovéhle slovíčkaření používá policie k tomu, aby se člověk do všeho zamotal a ona ho měla tam, kde ho mít chce. „Prostě mi to přišlo zajímavé jako mile morbidní výzdoba. Je to řádně vydesinfikované a návštěvy si na tom můžou zkoušet pareidolii.“

„Co je to pareidolie?“ zeptala se policistka.
„To se využívá v psychiatrii...dají vám před oči nějaký obrazec, nebo skvrnu, a vy musíte říct, co vám to připomíná.“
„Vidíte, co jsem říkala – doktor!“ řekla vítězně Chadimová.
„Mně to připadá jako psí hlava,“ naklonila se Čápová blíže k *Zátiší*, „i s chlupama.“

Pár přischlých vlasů tak opravdu ještě i přes desinfekci zůstalo.
„Ba ne,“ řekla Chadimová, „mně to spíš přijde jako královská koruna. Ale nevím, co by mi na to řekl psychiatr.“
„Já taky ne,“ řekla policajtky a otočila se ke mně. „Ale tuším, co by asi řekl vám. Dámy,“ obrátila se zpátky k sousedkám, „vás teď poprosím, abyste se vrátily k sobě domů a počkaly, až vás přijdeme vyslechnout, prosím.“

Obě pro tuto chvíli jednotné sousedky odešly a chvíli bylo ticho. Policajt si něco zapisoval.
„Víte, kde najdeme toho vašeho Michaila?“ zeptal se mě.
„Vůbec netuším, ale zajímalo by to více lidí.“
„Koho třeba?“
Uvedl jsem Jirku Pokorného.
„Zavoláme mu,“ přikývl policajt. „Máte byt pojištěný?“
„Nemám.“
„To jste měl udělat jako první věc, když jste dostal dekret.“
„To už teď nezachráním,“ povzdechl jsem si. Zazvonil mi mobil.
„Předám ti tátu,“ řekla Hanka bez pozdravu.
„Dobrý večer,“ pozdravil jsem.
„Vůbec není dobrý,“ ozvalo se ze sluchátka. „Hanka říkala, že prý jste přišel o moji kytaru. Jen se chci zeptat, jestli jste ji čistou náhodou neodnesl někam do bazaru.“
„No dovolte,“ spustil jsem, ale pak jsem se zarazil. Dneska jsem přece v jednom bazaru byl, a sice U šneka pohodáře. Je jenom ob jednu ulici. „Samozřejmě, že jsem ji nikam neodnesl. Ale teď mě napadlo, že kousek ode mě jeden bazar je. Pokud bych chtěl rychle nějaké ukradené věci prodat a byl bych úplnej debil, šel bych to zkusit do nejbližšího bazaru. Možná by stálo za to, jít se tam podívat.“
„To jste měl udělat hned,“ řekl Hančin táta. „Ale nespolehal bych na to. Nic to nemění na situaci, že teď máte vůči mě závazek. A já chci vědět, jak ho hodláte řešit. Protože za hlavu to hodit nehodlám. Na to byla ta kytara trochu cenná. Hanka říkala, že máte v plánu se mi přijít osobně omluvit...“
„Ježiši, no ano, promiňte, samozřejmě se moc omlouvám...“
„Neskákejte mi do řeči. Omluva se přijímá. Ale nemá smysl, abyste sem chodil osobně. Můžeme se domluvit po telefonu. Jediné, co budete chtít nejspíš vidět fyzicky a co vám po Hance pošlu, je soudní odhad té kytary, který jsem si naštěstí nedávno nechal zhotovit.“
„Kolik?“ zeptal jsem se.
„34.600,-“

Protočily se mi panenky a zvednul žaludek. Jediné, co na tom všem bylo pozitivní, bylo to, že Hanku nenapadlo přinést nám sem, aby nám „*nebylo smutno*,“ rodinné zlato.
„Tuhle částku teď dohromady prostě nedám, pane Černý.“
„Tak si to někde půjčte. Ať to máme mezi sebou co nejdříve v pořádku.“
„Jsem teď ve zkušební lhůtě, banka mi nepůjčí,“ vysvětloval jsem.

„Tak máte nějaké kamarády, zkuste je poprosit. Zítra se u vás Hanka zastaví s tím soudním odhadem.“

„Dobře. Dejte mi ji, prosím vás, ještě k telefonu. Nashledanou, hezký večer.“

Div, že jsem ještě nedodal „...a děkuju.“

„Tak co, domluvili jste se?“ zeptala se Hanka.

„Domluvili,“ řekl jsem smutně. „Jak jsi na tom s penězma?“

„O chlup hůř, než ty,“ řekla Hanka. „Že se ptáš, víš, že žiju od vejplaty k vejplatě. Táta říkal, že se mám u tebe zejtra stavít a přinést ti nějaký lejtro. Budeš chtít, abych u tebe přespala?“

„Možná i jo,“ řekl jsem. „Aspoň něco by mi zvedlo náladu.“ (a leccos jiného doufám taky).

„Můžu si na chvíli odskočit?“ zeptal jsem se policajtky, když jsem zavěsil.

„A kampak?“ zeptala se zase ona.

„Do bazaru tady za rohem,“ řekl jsem. „Třeba byl někdo tak hloupej, že šel ty věci střelit tam.“

„Vrátíte se do čtvrt hodiny?“

To jsem mohl slíbit. Obul jsem se, hodil na sebe bundu, nečekal na výtah a seběhl po schodech.

Když jsem dorazil ke Šneku pohodáři, bylo už zavřeno. Oddechoval jsem, jak jsem běžel, a v plicích mě píchalo. Měl bych to kouření omezit. Předklonil jsem se a opřel si dlaně o stehna. Když jsem se trochu vydýchal, nakoukl jsem prosklenými dveřmi dovnitř. Bylo tam zhasnuto a tma venku znemožňovala cokoliv rozeznat. Zvedl jsem hlavu a na štítu jsem našel číslo mobilu. Rychle jsem ho vytůkal.

„Vážený zákazníku,“ ozvalo se, „nemáte dostatečný kredit k uskutečnění tohoto hovoru. Pro dobítí...“

Zavěsil jsem. Sakra, sakra, sakra!!!!

Za chvíli pípla sms.

Vazeny zakazniku, Vas kredit byl vycerpan. Pokud jej vcas nedobijete, nebudete jiz moci posilat sms, mms, ani uskutecnovat odchozi hovory. Vas operator.

No ne, kdo by to byl řekl?

Po chodníku se ke mně blížila paní kolem čtyřicítky. Nevšímal jsem si jí a přemýšlel, co teď. Ke Šnekovi můžu zavolat hned ráno, ale předtím musím někde dobít kredit.

Pípla sms.

Vazeny zakazniku, Vas kredit byl vycerpan. Pokud jej vcas nedobijete, nebudete jiz moci posilat sms, mms, ani uskutecnovat odchozi hovory. Vas operator.

Už jste mi to vysvětlili, díky! Jednou stačilo. Až půjdu ráno do práce, vyjdu dřív a dobiju si v trafice na zastávce. A až v práci odnesu odběry, tak hned v osm volám do bazaru. Paní došla až ke mně.

„To jste šťastný člověk, že vám pořád někdo píše,“ řekla mi bez pozdravu. „Máte asi mnoho přátel, kteří na vás myslí, vidíte?“

No jistě, a jakých! Jako důkaz pípla nová sms.

Vazeny zakazniku, Vas kredit byl vycerpan. Pokud jej vcas nedobijete, nebudete jiz moci posilat sms, mms, ani uskutecnovat odchozi hovory. Vas operator.

Dělají si ze mě srandu?

„Přátelé,“ řekla paní, „jsou po dětech a rodičích to nejcennější, co máme. Jejich láska nás udržuje přičetné. Ale jedna láska je mocnější.“

A jáje.

„Láska, která si neklade podmínky. Láska boží.“

Proč, proč, *proč?* Za co??! Nemám už i tak dneska mizerný den? Chvilka štrachání v plátěné tašce a za chvíli jsem obdržel jeden výtisk *Strážné věže* a jeden výtisk *Probud'te se!*

„To si můžu nechat?“ zeptal jsem se paní.

„Samozřejmě,“ odpověděla. „A pokud byste chtěl někdy přijít mezi nás...“

„To nebude nutné,“ odpověděl jsem. „Chci si jen tyhle časopisy prostudovat, abych lépe poznal nepřitele.“

„Jakého nepřitele?“ chtěla vědět. „Nějak vám nerozumím, nebo rozumět nechci. Copak vy nehledáte Boha?“

„Tak třeba dneska ho docela hledám,“ řekl jsem. „A až ho najdu, ať má připravenou kurevsky dobrou výmluvu.“

Nechal jsem ji tam stát a lapat po dechu. Časopisy jsem sroloval a zastrčil do náprsní kapsy u bundy.

„Takhle nesmíte mluvit!“ volala za mnou. „Slyšíte? Nesmíte! To by se vám mohlo škaredě vrátit!“

Otočil jsem se a malíčkem a ukazováčkem pravé ruky jsem na ni udělal satanské gesto. Po celou dobu, co se křížovala, jsem se na ni šklebil a pak zase utíkal domů.

Policie už dokončila obhlídku, oba její příslušníci si dělali poznámky a chystali se obtěžovat sousedy.

„Tak co, nic tam nebylo, že?“ zeptal se mě kriminalista.

„Já nevím, bylo zavřeno,“ pokrčil jsem rameny. „Zkusím to zítra.“

„Nic si do toho neslibujte. I kdyby to tam odnesl, zatlučou vám to. Nikdo nestojí o problémy. A nám příkaz k prohlídce nedají, museli bychom mít alespoň nepřímé důkazy, že tam ty věci jsou. Zítra odpoledne přijed'te k nám podepsat protokol. Víte, kde to je?“

A popsal mi cestu.

Oba se rozloučili a začali ode dveří ke dveřím zpovídat celé patro.

Čápová stála na chodbě a jen mě viděla, už se ke mně hnula.

„Tak co zjistili? Nic? To se dalo čekat. Kdepak. S těma věcmama se rozlučte. Co jsem tady, tak mě nevykradli ani jednou. On by jim taky Argon ukázal! A vy jste tady něco přes měsíc a už takováhle rána. Ani pojištění jste si nezajistil,“ dodala spokojeně. „Příště aspoň budete vopatrnější na svoje věci! Chybama se člověk učí. Já si naštěstí nepouštím do bytu pochybný existence.“

Otráveně jsem se vrátil k sobě a unaveně si sednul na postel. Policajti pořád ještě chodili od bytu k bytu jako...*Jehovisti*.

Vytáhl jsem z bundy *Strážnou věž* a chvíli jí listoval. Na předposlední straně jsem to našel.

Pokud chcete, aby Vás navštívili členové naší Církve, vyplňte, prosíme, níže uvedený dotazník.

Kde je tužka?

Jméno: Marcela Čápková, Bydliště: Jablonecká 224, Praha 8...Pak jsem dotazník vystříhl, vložil do obálky, nadepsal, ofrankoval. Zítra ho hodím do schránky.

Pak jsem vzal červenou fixu, sešel opatrně do přízemí a u výtahu vybarvil kosočtvereček v nápisu, který světu dle mého názoru celkem objektivně oznamoval, co je Čápková zač. Dobře ti tak, bábo!

LETECKÝ DEN

Celou noc jsem se převaloval a budil. Když mi v půl šesté zazvonil budík, vypadal jsem, jako by mě namalovalo dvouleté dítě a taky jsem se tak cítil. Poslední naději jsem upínal k Šneku pohodáři, ale i mně bylo jasné, že je to naděje prakticky nulová.

V trafice jsem si dobil kredit a do schránky vhodil objednávku na spásu duše paní Čápkové. Cestou do práce jsem myslel na Hanku a na nejdražší sex ve svém dosavadním životě. Za pětaticet tisíc bych měl v žižkovském Red Lightu roční permanentku a měl bych to podstatně pestřejší.

Přesně v osm hodin jsem si umyl ruce, popadl telefon a vytočil číslo bazaru. Jak jsem předpokládal, nikdo tam žádnou kytaru neodnesl. A jestli ano, já jsem se to nedozvěděl. Ale vyhandrkoval jsem slevu tři stovky na tu televizi. Až půjdu z práce, mám se pro ni stavít.

Když jsem procházel lůžkovou částí, zaslechl jsem zvuk trumpetky, rytmické tleskání a dětský zpěv písně *Koulelo se koulelo červené jablíčko*. Nemohl jsem si pomoci a usmál jsem se. Alfons, mladá maminka i Hanka si můžou myslet, že jsem cynik, ale ve skutečnosti mám srdce měkké jako žervé.

Dopoledne jsme strávili běháním mezi naším oddělením a histologií a v půl jedné jsem se zastavil v kantýně na oběd. Alfonse jsem nikde neviděl. Zato zhruba o hodinu později jsem ho slyšel. A nebyly to lidové písně.

„Koukejte se přiznat, bando,“ nesl se Alfonsův hlas z dětského pokoje číslo 3. „Bude to pro vás kurva lepší!“

To nevypadalo dobře. Ke dveřím trojky spěchala doktorka Suková, v patách za ní Rákos, a klaun se dostával do čím dál větší ráže.

„Vy malý, plešatý, prolhaný mrdky,“ pokřikoval Alfons. „Přestaňte už, do prdele, zatloukat!“

Ke dveřím jsme doběhli prakticky všichni společně. Když jsme je otevřeli, bylo to, jako by někdo za teplé letní noci otevřel vchod do putyky čtvrté cenové skupiny. Bylo jasné, že šašek je namol. Přímo proti dveřím do pokoje bylo velké, zamřížované okno, před kterým se kymácel Alfons a po levé i pravé straně toho okna stály dvě postele. Na nich se choulily vystrašené děti. Klaun na nás stočil opilecký pohled.

„Jsou to lháři, a taky zloději,“ řekl ztěžka. Na čele se mu perli pot, i když v místnosti byla zapnutá klimatizace.

„Vypadněte odsud,“ řekla mu doktorka Suková.

„Bez své trumpetky se nehnu,“ odpověděl jí Alfons.

„Jen se těch nemocnejch blbečků voptejte, kterej z nich mi ji šlohnul.“
„Řekla jsem, abyste vypadnul,“ opakovala doktorka. „V žádném případě nestrpím, abyste urážel naše dětské pacienty, navíc jste totálně opilý. Tady jste skončil. Mazejte pryč.“
„Nikam nejdu,“ řekl Alfons, a trochu si ublinknul.
„To chce injekci,“ prohodil doktor Rákos, ale nikdo se nezasmál.

Kleknul jsem si na všechny čtyři a pod nočním stolem u postele nalevo od okna jsem uviděl ztracenou trumpetku. Natáhl jsem se, sebral ji, a vstal jsem. Oprášil jsem si symbolicky kolena a podal jsem nástroj Alfonsovi.

„Lud’ku,“ řekl jsem mu tiše. „Vem si to, a pojď.“
„Moje trumpetka,“ usmál se klaun. „Kde byla? Jsi pašák!“
„Já vím,“ řekl jsem mu. „Ale teď už proboha pojď pryč.“
Rákos se na mě podíval.

„Vy jste ten jeho kamarádíček, co? Máte s tímhle něco společnýho?“
„Nemám,“ řekl jsem, a táhnul Alfonse pryč. „Odvedu ho do šatny a uložím. Do večera se z toho vyspí.“

„Ale příjemný probuzení to pro něj nebude,“ řekl Rákos to, co jsme věděli všichni, až na přeš’astného Lud’ka, který si tiskl trumpetku na hrud’ a spokojeně se nechal odvést.

V šatně jsem ho odvedl k umyvadlu a opláchnul mu obličej.

„Asi ti rozmažu ten bílej ekzém, co si maluješ kolem pusy,“ upozornil jsem ho. „Ale měly by tě trápit jiný věci.“

„Mě nic netrápí,“ ujišť’oval mě Alfons.

Sundal jsem mu ze zpoceného čela klobouk a položil jsem ho na dřevěnou lavici na bok, aby mu nezapadl jazyk. Trumpetku jsem mu dal vedle hlavy.

„Ty jsi hodnej kluk,“ zamumlal klaun ještě.

Stál jsem nad ním a přemýšlel, co ho dostalo do téhle mizérie. A jestli vůbec ještě někdy bude pracovat s dětmi. A pokud ano, jestli si ponechá v repertoáru píseň *Vyletěla holubička*.

Když jsem se vrátil na oddělení, byl Alfonsův výstup protřásanou senzací. Každý měl potřebu se vyjadřovat.

„Co čekat od chlapa, který cítí nutkavou potřebu nosit umělý nos na gumičce,“ řekla doktorka Suková.

„Neměli ho sem vůbec brát,“ mínila sestra Kovandová. „Ty děti podle mého názoru o podobné umělecké projevy vůbec nestojí.“

„Až do dneška mu to šlo dobře,“ řekl jsem. „A zkrat může mít i doktor. Nedávno psali v novinách o jednom zubaři, který ošetřoval pacienty s dvěma promilema v krvi.“

„My tady opilí nikoho neošetřujeme,“ řekl podrážděně doktor Rákos.

„O našem oddělení nebyla řeč,“ pokrčil jsem rameny.

Suková si mě vzala stranou.

„Není vhodné, aby laborant v přítomnosti lékařů kritizoval nedokonalosti jejich kolegů,“ řekla mi.

„Podle téhle teorie by laborant neměl v přítomnosti sporáku kritizovat táborový oheň,“ řekl jsem. „Logiku to má stejnou.“

„Těma kecama si děláte nepřátele,“ řekla mi a šla po své práci.

Vešel primář Stejskal.

„Vykázal jsem to jako mimořádnou událost,“ řekl, „a poslal jsem na personální příkaz o

ukončení pracovního poměru, společně se žádostí o okamžitý zákaz nalévání alkoholických nápojů v kantýně, včetně piva. Prý si tam každý den po obědě dával panáka. Kde je?“ zeptal se.

„Uložil jsem ho do šatny,“ odpověděl jsem.

„Nedávno jsem vás s ním viděl sedět u jídla,“ řekl primář. „Netušíte, kde se ten jeho zkrat vzal?“

„Netuším,“ odpověděl jsem. „Nebyli jsme žádní velcí kamarádi. Seděl jsem s ním jen jednou.“

„Vymejšleli spolu scénky,“ hlásil Rákos od papírů.

„Jak jste na to přišel?“ zeptal se ho primář.

„Pan doktor si k nám na chvíli přisedl,“ odpověděl jsem za něj. „Chválil jeho práci a přál mu vděčné publikum. Ale jak přišel na to, že spolu vytváříme skeče, nechápu taky.“

Rákos se na mě divně podíval. Suková něco horlivě psala do chorobopisů.

„V podstatě to je komedianství záslužné bylo,“ řekl primář. „A docela jsem to i vítal. Kdyby si to takhle nepodělal, mohl jsem mu časem dát doporučení pro další nemocnice.“

„Někdo si myslí, že ty děti o takové rozptýlení zas až tak nestojí,“ jela mi huba. Suková psala čím dál energičtěji.

„Byl jste někdy zavřený půl roku na jednom pokoji a měl jste u sebe jen přenosnou televizi, plyšáka, Člověče, nezlob se a vyhlídku na posledních pár měsíců života?“ zeptal se mě primář.

„Ne,“ řekl jsem popravdě. „A ani si nemyslím, že bych o něco takového stál.“

„Vítal byste každou změnu. Vítal byste i zpoždění rozvozu jídla, protože by se aspoň něco dělo.“

„Vy se toho klauna zastáváte,“ konstatoval Rákos.

„Jo, jeho práce se zastávám,“ řekl Stejskal. „Rozhodně ne jeho opileckého spílání publiku, ale pokud jde o smysl jeho práce, tak opakuju, ano.“

„Co teď asi bude dělat,“ přemýšlel jsem nahlas.

„Tyhle starosti bych chtěla mít,“ řekla Suková. „Přemýšlím, kde seženu hlídání pro dítě na nedělní večer. Máma je v nemocnici s kýlou a já mám napsanou noční.“

„Odpoledne odlítám na konferenci do Berlína,“ řekl primář. „Vrátím se v sobotu večer. Jestli chcete, paní kolegyně, přepíšu rozpis služeb a tu noční za vás vezmu. Budu už odpočatý. Oplátkou mi příští sobotu vykryjete denní. Souhlasíte?“

„Díky moc,“ řekla doktorka Suková, „to ráda.“ Zavřela svrchní chorobopis, položila ho na ostatní, chytila je a klepnutím o desku stolu je srovnala. „Jdu do laboratoře pro výsledky z těch pondělních odběrů. Papa, šéfe,“ koketně se usmála na Stejskala. „Šťastný let!“

Suková si nepřátele dělat neumí, zdá se. Znechuceně jsem odešel zkontrolovat Alfonse.

Když jsem byl malý, a moje maminka měla pocit, že mám nudné sny, předčítala mi Erbenovu Kytici. Když chtěla přitvrdit, ukázala mi i ilustrace. Alfons spal podobně, jako tehdy po těch literárních večerech já. Převaloval se a chrčel. Ale jinak byl v pořádku. Dokonce se ani nepočůral ve spaní. To já tehdy o sobě říct nemohl.

Cestou z práce jsem se zastavil na policejním oddělení na Palmovce, abych si přečetl a podepsal protokol. Nechal jsem jen upravit nehoráznou větu *Ihned poté jsem kontaktoval svoji přítelkyni Marcelu Čáповou*. Nakonec jsem lejtstro podškrtnl, vzal si kopii a zeptal se, co bude dál.

„Chcete verzi realistickou, nebo verzi pro beznadějné optimisty?“ zeptal se mě policista.

„Tu realistickou,“ povzdechl jsem si.

„Dobře. Pravděpodobnost, že ho chytíme, je skoro nulová. Provedeme ještě výslech toho Pokorného a budeme čekat, jestli to ten Rus někde nezkusí znovu. Ale nechtějte, abychom dávali do všech českých deníků inzerát typu *Pokud se odhodláte načerno zaměstnat ukrajinského občana Michaila Sudotěnka, nahlašte to na nejbližším oddělení Policie ČR. Jedná se o muže podezřelého z vloupání*. Takových případů tady leží...stovky. Ale pst. Víte to jen vy, já, celé naše oddělení a osmdesát procent daňových poplatníků. Ten zbytek jsou malé děti.“

Vstal jsem, podal mu ruku a dočkal se ujištění, že pokud by se v případě cokoliv pohlo, ihned mi zavolají. V bazaru u Šneka pohodáře jsem zaplatil a vyzvednul tu televizi.

„Kolega z ranní směny mi nechával vzkaz, že prý sháníte ještě kytaru?“ zeptal se mě prodavač. „Něco bych tady pro vás měl,“ sáhl za sebe a podával mi španělkou s nylonovými strunami, která už od pohledu zažila mnoho ústrků, až na to, že se s ní nikdy nehasilo.

„Já měl na mysli jednu konkrétní,“ řekl jsem a popsal mu Gibsona.

„To už je záležitost pro fajnšmekry,“ pokýval prodavač hlavou. „Tady na sídlišti se nic takovýho neobjevuje. Ale dám vám vizitku na mého kámoše, kterej má bazar s hudebníma nástrojema v Celetný. Zkuste to tam.“

Poděkoval jsem, sbalil vizitku, popadl televizi a vypoťácel se z obchodu. Cesta domů byla peklem na zemi, televize měla snad třicet kilo a nedala se pořádně za nic uchopit. Každých deset metrů jsem ji pokládal na zem a přestože mohlo být pět stupňů nad nulou, potil jsem se jako hladový diabetik.

Když jsem přístroj konečně dotáhl do bytu a zapojil, osprchoval jsem se a vyběhl naproti do internetové kavárny, kterou udělali před pár týdny z prodejny s textilem. Sedl jsem si k počítači a najel na schránku své elektronické pošty.

Emailová zpráva mému mobilnímu operátorovi:

Vážení přátelé,

vysvětlíte mi, prosím, co jste se to v poslední době naučili, bombardovat zákazníky po vyčerpání kreditu na SIM kartě sms zprávami, oznamujícími, že je třeba jej dobít? Nejsem oligofrenik a postačí jedno upozornění, pokud už je tato služba nezbytná. Ale zasílat mi tyto nehoráznosti v desetiminutových intervalech v trojím vydání je nesmírně frustrující.

Co kdybych byl lékař na noční službě s nemožností si okamžitě dobít? Nebo zrovna vytahoval z hořícího domu přidušeného kojence, a do toho by mi furt vřískaly esemesky? Nenapadá mě příliš mnoho osob, které danou službu ocení, možná jedině, pokud bych chtěl na Silvestra předstírat, že mám hodně přátel, vyplácal bych si kredit a pak se nechal zahltit těmito Vašimi zvěrstvy. Jiné využití mě nenapadá.

Pokud tak chorobně toužíte po zkvalitňování služeb, zaveďte zpoplatnění hovorů v sekundových interval od okamžiku spojení (byli byste velmi progresivní - zatím zákazníci telefonují stylem 'zabiješ šaška a platíš celý cirkus') a zlevněte roaming, ale v případě výše zmíněné služby tančíte ve slepé uličce.

Tímto Vás žádám o okamžitou deaktivaci této zběsilosti, a rád věřím, že to technologicky zvládnout lze. Nerad navštěvuji Vaše provozovny, byť, jak píšete na svých webových stránkách, se 'setkám s příjemným prostředím a pracovníky s profesionálním přístupem'. Tento popis možná vystihuje luxusní vykřičený dům, ale nikoliv sterilní prostředí Vašich kontaktních míst, kde se na Vás vrhají robotičtí, asertivní pracovníci s úsměvy hodnými šéfredaktora Strážné věže. Přesto se k takovému zážitku s klidným srdcem odhodlám, a pokud nebude mé žádosti vyhověno, provedu nejbližšímu pracovníkovi hloubkový rektální výtěr pomocí Vaší SIM karty.

Možná se má žádost nedá nazvat doslova zdvořilou, ale to Vy nejste taky, takže není nutné se dmout zatrpklým příkořím. Vskutku nemám nikterak v úmyslu tuto bizarnost nadále snášet.

*S pozdravem,
Strážkovský, tel.: 603 *** **.*

Když jsem se vrátil zpátky do bytu, pustil jsem si podvečerní zprávy a čekal na Hanku, láhev vína a ten nehorázný soudní odhad kytary.

Dočkal jsem se v půl osmé.

„Jé, zprávy,“ řekla Hanka s pohledem na obrazovku a šla postavit ryzlink na kuchyňskou linku. „Ty sis pořídil televizi?“

„Jo,“ řekl jsem. „Levně. Za sedmnáct stovek. Minule jsi mi to doporučila, pamatuješ?“

„To jsem ještě netušila, že přijdeš o kytaru,“ řekla Hanka a sedla si na židli naproti mě. „Radši jsi ty peníze měl dát tátovi. Dvacetinu bys měl z krku. Už jsi zkoušel volat někomu, kdo by ti půjčil?“

„Jo,“ lhal jsem. „Ale všichni moji kamarádi jsou na tom stejně. Stejně blbě.“

„Dej mu zatím aspoň něco,“ přemlouvala mě Hanka. „Ať vidí dobrou vůli.“

Vstal jsem a šel jsem k obývací stěně. Otevřel jsem šuplík a vzal jsem obálku, na které bylo propiskou napsáno NÁJEM. Vyndal jsem z ní dva tisíce a nechal v obálce jen složenku. Celé jsem to uložil zase do šuplíku. Pak jsem se vrátil k Hance.

„Na,“ řekl jsem jí. „Víc teď zatím nemám.“

Hanka zvedla svoji kabelku, peníze pečlivě přeložila a dala do peněženky. Pak sáhla vedle a podala mi soudní odhad.

„Já vím, že to asi nechceš vidět,“ řekla. „Ale koukni na to, ať víš, že táta nekecá.“

„Nikdy jsem nepředpokládal, že by kecal,“ řekl jsem.

„Strašně mu na té kytáře záleželo,“ povídá Hanka. „Dostal ji kdysi od svého táty.“

Vzpomněl jsem si na film Pulp Fiction a doufal, že Hančin dědeček nemusel kytaru odnikud tajně vynášet. Otočil jsem se k Hance a jen tak, bez důvodu, jsem jí dal malou pusu na tvář.

„Mám tě moc rád,“ řekl jsem jí. „Nemiluju tě, ale mám tě opravdu rád. Myslím si, že mít rád je víc, než milovat.“

Hanka se zavrtěla na židli.

„Já si udělám pohodlí, jo?“ řekla.

„Jasně,“ odpověděl jsem. „Můj dům, tvůj dům.“

Hanka si odložila a nechala si jen topík a kalhotky. Pak nám nalila víno a kolu, sebrala z kuchyně čipsy, a zalezla do postele.

„Ty máš ale pohodlný matrace,“ řekla.

„Asi je to tím, že jsou nový.“

„Tak co dneska vůbec dávají?“ zeptala se.

Kouknul jsem se do programu. Dávali Wendersovo Nebe nad Berlínem.

„To jsem vždycky chtěla vidět,“ řekla Hanka.

Pak jsme leželi, koukali na film a popíjeli víno. Hanka na konci brečela.

„Jsem sentimentální kráva,“ řekla a já jsem k ní zůstal otočený profilem, protože se mi taky malinko leskly oči.

„Potkal jsi někdy anděla?“ zeptala se mě.

„Ne,“ řekl jsem. „Nebo o tom nevím.“

„A uměl bys mi nějakýho nakreslit?“ poprosila mě a podala mi z nočního stolku blok a fixu.

Když mi bylo asi šest let, nakreslil jsem svojí tetě Pavlíně letadýlko, které přelétává moře. Teta Pavlína byla na letadla nepochopitelně fixovaná a chodívala se dívat na letiště, jak startují. Taky s oblibou navštěvovala kanceláře aerolinek a povídala si s jejich osazenstvem. Jenže už taky nebyla nejmladší a dodnes si vzpomínám na tu ostudu, když na Ruzyni hledala pobočku „nejbezpečnější letecké společnosti Luftwaffe“. Ale od dob toho letadýlka jsem toho moc nenakreslil. „Já malovat neumím,“ řekl jsem, ale vytrhl jsem z bloku jeden list, poposedl jsem si a opřel jsem se o zeď. Papír jsem si položil na kolena, zubama sundal víčko z fixy a nakreslil jsem tohle:

„To je divnej anděl,“ kroutila Hanka hlavou. „Vypadá jako motejl s lidskejma nohama. A andělé mají přece dvě křídla, tenhle má čtyři. Kdo kdy viděl anděla se čtyřma křídly?“

„A kdo kdy viděl anděla se dvěma křídly?“ řekl jsem.

Hanka si zapálila, přímo v posteli.

„Chtěla bych jednoho potkat,“ řekla. „Až bude nejhůř, až budu mít pocit, že nic nezvládnou, až si jednou třeba budu myslet, že jsem v pekle a všichni vokolo mě budou dělat, že neslyšej moje volání o pomoc, tak bych chtěla, aby při mně jeden stál. Jeden jedinej by stačil.“

„Já budu při tobě stát vždycky,“ řekl jsem tiše.

„Kdybys někdy nebyl poblíž, nechám si toho namalovanýho.“

Hanka mi vrátila tu pus, pak mlčky kouřila a když tu cigaretu típla, dala mi ještě jednu. A pak ještě jednu. Spát jsme šli někdy okolo třetí v noci.

VESMÍR JE PLNÝ NAŠICH SMUTNÝCH NEPŘÁTEL

Když jsem druhý den nesl na personální oddělení svůj zápočtový list, srazil jsem se tam s přešlým Alfonsem. Byl oblečený v civilu, měl na sobě zimní bundu, seprané tričko, džíny a na nohou místo rozšmajdaných škrpálů botasky. Stáli jsme vedle sebe v kanceláři před stolkem, zatímco úřednice ve vedlejší místnosti telefonovala.

„Tak co?“ zeptal jsem se ho, když jsme se pozdravili. „Stálo ti to za to?“

„Mně totiž vyhodili ze školy,“ odpověděl, jako by to tím automaticky všechno vysvětlovalo.

„Ty jsi studoval?“

„Filosofii,“ přikývnul. „Ve třetáku.“

„A vyhodili tě kvůli pití?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou, „začal jsem na všechno kašlat. Na školu, na rodiče, na svoji holku...prostě na všechno. Přestal jsem chodit na přednášky, ke zkouškám. Jednou to pak přijít muselo. Do týdne se musím vystěhovat z koleje.“

„Tak jsi to začal řešit chlastáním?“ zeptal jsem se. „Co se tím změnilo, kromě toho, že jsi navíc přišel o flek? Netvrdím, že byl prestižní, ale slušná práce to byla.“

„Ještě mi zbyl ten melouch v baru,“ řekl Alfons. „A pitím jsem nic neřešil, jen jsem chtěl na chvíli zapomenout, jak žiju.“

„A co míníš dělat dál?“

„Třeba se zeptám v nějakém cirkuse,“ odpověděl. „Vím už celkem určitě, že raději bavím lidi, než filozofuju.“

„Tu moji čerstvou známost v baru jsi pobavil parádně,“ řekl jsem. „Dodneška se neozvala. Asi se ještě pořád někde směje.“

„Teď mám tak náladu na tvoje výčitky,“ řekl Alfons otráveně. „Jediný, co mě může těšit je to, že nejsem jedinej zdravotní klaun, kterej dostal v posledním týdnu vyhazov. Psal mi kolega z nemocnice Na Fifejdách v Ostravě, že letěl taky. Snažil se učit děti německy pomocí veselých písniček. Jeho blbost. Měl si zjistit něco víc o šlágru Die Fahne hoch.“

Ze dveří sousední kanceláře vykoukla hlava úřednice.

„Hned jsem u vás,“ řekla. „Pane Střížkovský, jestli mi nesete ten zápočtový list, tak mi ho můžete nechat na stole a jít. Vy, pane Fundo, na mě ještě chvíli počkejte. Děkuju!“

Položil jsme papír na stůl a otočil se k Lud'kovi. Teď už byl obyčejným Lud'kem.

„Najdi si práci, dej si život do pořádku, a hlavně přestaň tak strašlivě nasávat. Možná by nebylo od věci zajít k psychologovi, jestli máš pocit, že nic nemá smysl.“

„Nemyslím si, že by to pomohlo, nebo bylo nějak jinak prospěšný,“ odpověděl.

Podali jsme si ruce a rozloučili se. Doufal jsem, že si moje doporučení vezme k srdci. Nechtěl jsem, aby do roka taky někomu visel na zdi.

Když jsem se vrátil na oddělení, na příjmu seděla maminka s asi šestiletou holčičkou a ta holčička měla nejosamělejší oči na světě. Byly obrovské, skoro černé, a koulely se z nich slzy.

„Já se bojím,“ řekla mamince.

„Já vím,“ odpověděla jí a pohladila po vlasech. „Já vím, ale jsi moje statečná princezna. Pár dní tady budeš, pan doktor ti vyfotí hlavičku takovým vééélkým foťákem, a pak si tě zase s tátou vezmeme domů.“

Většina malých dětí pláče nahlas, ale tahle holčička ne. Jenom potichu vzlykala a polykala slzičky. Když jsem šel okolo, usmál jsem se na ni, jak nejlépe jsem uměl. Přišla doktorka Suková, obě si převzala a odváděla z chodby do ordinace. Já jsem se vrátil k vymývání bažantů a vyvážení jehel.

Vzkazy na dveřích:

Pane Strážkovský!

Pokud bude u vás zase příště přespávat ta slečna, dejte jí v noci na hubu to dusítko, co se používá na trumpety!!! Nebaví mě poslouchat až do rána ten cirkus!!! Č.

Paní Čápková!

Těžko můžu brzdit svoji kamarádku v akustických projevech. Navíc je tato výtka těžko přijatelná od člověka, jehož pes vyje dnem i nocí. Jelikož žijete s Argonem sami dva, už kvůli Vám doufám, že příčinou tohoto řevu je jeho povaha a ne uspokojování sexuálního přetlaku. S.

Druhý den jsem se vydal do Edenu na zakládající schůzi České ufologické společnosti. Okamžitě při vstupu do improvizovaného zasedacího sálu jsem zaregistroval jednu věc: v místnosti se nenacházela jediná žena, dokonce ani žádná zbloudilá babička, která se vždycky při podobných příležitostech vyskytuje.

Nakonec to bylo logické, protože ženy mají jiné cíle a zájmy, než je touha po pravdě o návštěvnících z vesmíru.

S dovolením jsem si přisedl po pravici vážně se tvářícího pána, který měl na stole před sebou položenou malou plechovou krabičku od oplátek. V sále mohlo být asi padesát mužů a další se pořád trousili. V pravé části místnosti stál řečnický stolek, na kterém byl postavený mikrofón a sloupeček knih od Dánikena a Ludvíka Součka.

Asi za deset minut si k pultu stoupl pán v obleku a potichu zakašlal. Mohlo mu být zhruba kolem padesáti let a vypadal velice udržovaně. Rozhlédl se po sále. Skoro všichni tam byli starší, než já. Jako by mladá generaci byla lhostejná Pravda.

„Dobrý podvečer,“ pozdravil nás řečník. „Jsem inženýr René Malinský a jsem rád, že jsme se sešli v tak hojném počtu.“

Ozval se ojedinělý potlesk.

„Pro začátek bychom si měli určit stanovy. Naším cílem bude vyhledávat, sbírat a třídit podklady pro koordinovaný výzkum nevysvětlitelných fenoménů, které se vyskytují na obloze, a které současná věda nedokáže uspokojivě interpretovat. Chtěl bych rovněž navrhnout, aby se naším čestným předsedou stal in memoriam náš vzor, velký spisovatel a lékař, doktor Ludvík Souček.“

Tentokrát byl potlesk podstatně vřelejší. A do toho potlesku povstal pán naproti vlevo, řekl: „Já jsem viděl UFO!“ a zase si sedl. Spustil tím netušenou lavinu.

„Já taky, já taky,“ volali starší pánové jeden přes druhého. Já jsem nevolal nic. Jednou jsem měl pocit, že UFO vidím, když jsem pozoroval z okna našeho paneláku na noční obloze

tajemně se pohybující světlo. Druhý den se objevilo zas, a pak znovu, a když jsem si ověřil, že se tajemně pohybuje každý den ve 22:10, došlo mi, že se jedná o nějakou pravidelnou leteckou linku z Ruzyně.

„Přátelé, jeden po druhém,“ klidnil Malinský přítomné. „Každý přijde na řadu, sešli jsme se, abychom si předali poznatky. Každý z vás si jistě přinesl něco, čím může ostatní obohatit.“

Jediné, co jsem si v batůžku přinesl, byla rozečtená knížka od Haliny Pawlovské, kterou jsem si četl cestou v metru. Měl jsem pocit, že i tato spisovatelka se zálibou v absurdních situacích by tady stála v mém úžasu.

„Tak třeba ten pán v kostkované košili,“ vyzval Malinský muže, který to celé rozpoutal. Ten na jeho pokyn vstal.

„Já jsem viděl UFO,“ zopakoval. „Na své chatě na Seči. Tak jakoby růžově pulsovalo a když jsem přišel blíž, tak mě oslovilo.“

„Česky?“ zeptal se někdo ironicky.

„Ne,“ poklepal si pán ukazováčkem na levý spánek. „Přímo z mozku do mozku. Telepaticky, pouhou myšlenkou.“

„No...a co vám řeklo?“ zeptal se překvapeně Malinský.

„Jsou smutní,“ řekl pán v kostkované košili. „Jsou smutní z toho, jak je lidstvo kruté a nezodpovědné. Jak se vzájemně vyvražďuje kvůli banálním problémům, jak cílevědomě ničí tuto planetu. Dávají nám dvouleté ultimátum a pokud nezměníme svůj přístup, vyhladí nás.“

„To je velmi laskavé a zodpovědné,“ okomentoval to kdosi neznámý.

„Můžu se vás zeptat na profesi?“ ozval se za mikrofonem Malinský.

„Jsem frézař v Mikrotechně,“ odpověděl pán.

„A jak si vysvětlujete, že tuto informaci předali vám a ne kupříkladu prezidentovi Spojených států?“

„Jak si vysvětlujete, že se Ježíšek narodil v rodině tesaře a ne krále, nebo sultána?“ odsekl pán v kostkované košili. „Taková je pravda,“ pokračoval. „Vesmír je plný našich smutných nepřátel.“

„Mně unesli,“ vstal vážně se tvářící pán po mé levici. „Přímo do jejich lodě. Očipovali mě a do nosu mi zavedli kulaté kovové implantáty. Naštěstí se mi je podařilo vyndat. Tady jsou.“

A otevřel svoji krabičku od oplatek. Na dně leželo šest malých kuliček.

„Jsou z titanu,“ prohlásil přesvědčivě.

Jeho soused z druhé strany se nad krabičku naklonil.

„Tohle si můj vnouček tahá z nosu taky,“ řekl. „Ale nevěděli jsme, že jsou to implantáty. Natož titanový.“

Pán s vážnou tváří popostrčil plechovku směrem k sobě, jenže to přehnal, plechovka se mu zvrhla do klína a kuličky se rozletěly po podlaze.

„Tak,“ zvolal rozčileně, „a jsou pryč.“ Klekl si na podlahu a začal šmátrat opatrně rukou kolem sebe. „Pomůžete mi někdo?“

Vstal jsem, ale neměl jsem v úmyslu mu pomáhat. Moje přítomnost na této schůzi mi přestávala dávat smysl. Připadal jsem si jako Mick Jagger v Beatles. Blouznivě tlachat a sbírat ze země sušně budu jednou v domově důchodců. Do té doby mám na podobné kratochvíle času dost. Cestou domů jsem se snažil znovu začíst do knížky od Haliny Pawlovské, ale její vyprávění je mdlé a nemá šťávu.

MALÝ STROJ ČASU

Když jsem nabyl dojmu, že jsem s mimozemšťany jednou provždy za groteskních okolností skoncoval, našli si mě jinak.

Tehdy, na přelomu tisíciletí, svět zaplavila nepochopitelná mánie kreslených potvor, zvaných Pokémoni, ze kterých byla unešena valná většina dětí napříč zeměkoulí, Českou republiku nevyjímaje. Tato skutečnost v kombinaci s blížícími se Vánoci nevěstila nic dobrého.

„Ahoj,“ ozvala se asi za tři dny v telefonu má bývalá žena Kateřina. Od našeho rozvodu uplynulo pět let, a pořád se mi to zdálo málo. Proč jsme se rozvedli? Důvodů bylo několik.

Předně jsme se brali strašlivě mladí. V době, kdy většina mých ambicioznějších spolužáků z gymnázia studovala vysokou školu, já jsem dokončoval dvouletou návstavbu v oboru *oční optika* a jedna moje příliš rychlá spermie úspěšně dokončila svoji misi. V té době jsem už sice tušil, že výraz „*safe sex*“ neznamená souložení v trezoru, ale nějak mě nenapadlo tento pojem uvést do praxe. To bylo v roce 1991 a mně bylo jedenadvacet, Kateřině osmnáct.

Ležel jsem v té době ve Střešovické nemocnici a simuloval zánět ledvin, abych se vyhnul vojně. Armáda byla tehdy sice pořád ještě zmatená z relativně čerstvé politické změny, ze zdí odvodních místností zmizely nápisy **OBVIŇUJEME KAPITALISMUS Z...**(následoval bodový seznam) a rozdávala modré knížky každému, kdo měl jen trochu větší nežit, ale nechtěl jsem nic riskovat.

Ve vedlejším pokoji ležela Katčina kamarádka Eva, které má bývalá žena vyzvonila to sladké tajemství jako první. Eva to hned zatepla řekla mně a hned se zeptala, jestli si to necháme. Mnohem důrazněji se mě na totéž ptali o pár hodin později moji a pak i Katčini rodiče. Kýval jsem hlavou, jako že ano, necháme. V obou případech následoval pláč maminek a domlouvání tatínků.

V období, kdy je člověku nějakých 15 až 21 let, je každý vážnější dialog s rodiči jízda strašidelným zámekem, kdy v každém temném koutě zákeřně číhá bubák (*babaj*, řekl by ten zkurvysyn Michail, *babaj*), stvořený z výčitek a nechutně racionálních argumentů. Jediným protihmatem je být zatvrzelý a trvat si na svém. A přesně tohle jsme s Kateřinou taky udělali.

Nechali jsme se vypudit z rodných hnízd, bydleli po pronajatých bytech rozličné úrovně, ale většinou v dolních patrech kvalitativního žebříčku. Nastoupil jsem po škole do státního podniku Oční optika, do malé provozovny na okraji Prahy. Pracovali jsme tam jen dva – kromě mne ještě vedoucí Salava, který se pracovní dobou víceméně propíjel a oslovoval mě kdovíproč Kryštofe.

Dnes se brýlová skla brousí podobným způsobem, jaký používají výrobci klíčů. Jako vzor slouží daná obruba, jejíž tvar si přístroj pomocí jehly zapíše do paměti, sklo se upne do čelistí, ty se spustí k brusnému kotouči a po pár minutách je z původně kruhovitého polotovaru sklíčko, které stačí jen do připraveného rámečku vsadit. Na začátku devadesátých let byly tyto přístroje v českých optikách čiročirou utopií. Všechno se brousilo pěkně v ruce, na ručním brusku, na jehož kotouč neustále kapala voda, aby se sklo nepřehřálo a nevyštíplo, nebo dokonce neprasklo. Optik mokré, zapaťlané a kluzké sklíčko pevně držel v prstech, do kterých ho za chvíli chytala křeč a trpělivě ho přikládal k rotujícímu kotouči.

A pokud zrovna nebrousil, vrážel si do prstů ožižlané konce šroubováků v často marné snaze dokončit opravu starších obrub, které zákazníci přinášeli v počtu desítek kusů denně. To všechno za plat, který jen tak tak pokrýval náklady na pronájem zařízené garsonky, což byla nejčastější bytová dispozice, kterou jsme s Kateřinou obývali.

Časem jsme zjistili, že takhle se žít nedá, a Katka se rozhodla bydlet zase u svých rodičů. Nějakou dobu jsem tam žil s ní, ale bylo mi na každém kroku dáváno tak zřetelně najevo, že jsem tam cizí a nevitáný, že jsem tuto epizodu po třech měsících s úlevou ukončil a znovu zvolil k bydlení pronájem, tentokrát sám. Že to našemu manželství příliš neprospělo, nemusím asi zdůrazňovat.

POKÉMON V BÍLÉM PLÁŠTI

Podle toho, že Kateřina volala, mi byly jasné dvě věci: že je v kalendáři patnáctého a tím pádem беру výplatu, a s tím související – za druhé – připomenutí alimentů. Tentokrát mě poprosila, jestli bych jí je místo obvyklého poslání na účet nemohl předat osobně. Za chvíli jsou Vánoce a ona by ráda jela dneska do Tesca, podívat se po nějakých dárkách.

„A kdybys nevěděl, co Pájovi koupit k Ježíšku, tak si moc přeje počítačovou hru Pokémoni: varianta RUBY.“

„A nepřeje si taky někdy zvednout telefon a zavolat mi?“ zeptal jsem se.

„Ts, ts,“ udělala Katka netrpělivě. „Já ho k tomu nutit nemůžu, pokud sám nechce.“

„Takže dárky by bral, ale vidět mě, to ne?“ ujišťoval jsem se. „Rozumím tomu dobře, ano?“

„Jednou je to tvoje dítě,“ řekla mi Katka nevyvratitelnou formulkou, která se časem stala argumentem na všechny moje protivné otázky. „Tak můžu se za tebou dneska zastavit?“

Řekl jsem, že jo, a ke konci polední pauzy zamířil do účtárny. Podepsal jsem výplatní pásku, převzal obálku s hotovostí, dva tisíce jsem si připravil do kapsy svého bílého pláště a zbytek schoval v šatně do peněženky v zimní bundě. Pak jsem si na chvíli sedl k počítači v ordinaci a připojil se na internet.

Od: Pageas Mobiles

Předmět: Re: Teror v roušce sms

Vážený zákazníku,

Vaši připomínku jsme zařadili k dalšímu projednání. Těší nás, že máme Vaši důvěru a využíváte našich služeb.

Vyřizuje Konopná, oddělení péče služeb o zákazníky

Možná je Konopná robot s politickými ambicemi. Její stylistické umění a snaha vyhnout se za každou cenu odpovědi by tomu nasvědčovaly.

Cestou na oddělení jsem nakoukl do dětského pokoje. Ta nová holčička seděla na posteli vlevo u okna, záda měla opřená o polštář a něco si malovala. Zbývajících pět dětí si četlo, jedno poslouchalo písničky Dády Patrasové z malého magnetofonu na nočním stolku. Došel jsem k holčičce.

„Ahoj,“ řekl jsem jí, a sednul si k ní na kousek postele.

„Ahoj,“ odpověděla. „Ty jsi doktor?“
„Nejsem,“ řekl jsem. „Ale pár lidí si to bohužel myslí. Jak se jmenuješ?“
„Klárka Matějková,“ řekla holčička. „Budeš mi fotit hlavu?“
„Nebudu, Klárko. Tu ti vyfotí opravdový pan doktor. Já tady jen myju zkumavky. Já jsem Marek.“
„Co jsou to zkumavky, strejdo? A proč je myješ?“
„To jsou takové lahvičky, do kterých se dává...“ spolkl jsem slovo *krev*, „...do kterých se čůrá.“
„Taky jsem tady musela čůrat do skleničky. Víš, kdo je tohle?“ a ukázala mi omalovánku, kterou celou dobu vybarvovala.

No abych nevěděl. Na obrázku byl žlutý Pokémon Pikachu, jak strašně rychle někam letí a velká tiskací písmena za ním hlásala PIKA! PIKA! Nápis teprve na vybarvení čekal.
„To je Pokémon. Víš, co je tam napsáno?“ zeptal jsem se Klárky.
Zavrtěla hlavou. Řekl jsem jí to.
„To on volá,“ usmála se Klárka. „Pikachu to volá, když letí někoho zachraňovat.“
„Musím jít pracovat, ale přijdu se zase na tebe podívat, jo?“ slíbil jsem Klárce.
Přikývla a zase se vrátila k malování.

Katka se zastavila asi za dvě hodiny. Vyndal jsem z kapsy dva tisíce, co jsem měl pro ni připravené a zeptal jsem se jí, jak se má. Řekla, že dobře. Odpověděl jsem, že je to fajn a ať pozdravuje Pavla. Škoda, že ho nevzala s sebou. Pak odešla.
Když jsem se vracel do bytu, odchytila mě Čápová.
„Jestli mi ještě budete psát na dveře, že chrápu se psama, tak vás půjdu udat za pomluvu,“ řekla.
„Nic takovýho jsem nepsal,“ bránil jsem se. „Nějak jste si to špatně přečetla.“
„Jen se nevymlouvejte. Argone, ticho!!!! Jo, a hledal vás tady dneska nějaký chlap.“
„Jo?“ Skoro nikdo ještě neví, že jsem se přestěhoval, a kam. „Jak vypadal?“
„Mladej, v bundě, s velkou červenou taškou přes rameno. Prej se zastaví večer.“
Vrtalo mi to hlavou, když jsem odemykal dveře, vrtalo mi to hlavou, když jsem ukládal obálku s výplatou do šuplíku a vrtalo mi to hlavou, když mi zazvonil mobil a ve sluchátku se chvíli ozýval jenom tichý dech.
„Marku,“ zašeptalo to pak v něm. Byla to Hanka. „Promiň...promiň. Já...jsem tak...blbá.“
„Co se děje, Hani?“ zeptal jsem se, protože se mi to vůbec nelíbilo. „Kde jsi? Doma?“
„Mně se chce spát. Jsem...taková...“
„Hanko, je tam někde táta?“
„Táta je na zahrádce. Já...ležím...doma...Brzo usnu. Promiň, já...jsem to snědla...“
„CO jsi snědla?“ zařval jsem.
„Mám tě ráda...promiň...“
„Jedu k tobě,“ řekl jsem. „Zavolej ségře, jo? Řekni jí, ať k tobě přijede, ano?“
„Ségra...“ šeptala Hanka. „Daleko...je daleko.“

S telefonem pořád na uchu jsem letěl po schodech dolů, ani jsem nečekal na výtah. Na ulici jsem mávnul na taxíka a zařekl se, že si koupím auto. Hned, jak mi to můj plat 11.600 hrubého dovolí.
„Hanko jsi tam?“ volal jsem do sluchátka, ale ozýval se zase jenom dech.
„Do Lipanský,“ řekl jsem taxikáři. „Prosím vás, rychle, jak jen to půjde, ano?“
Taxikář přikývnul, a vyrazili jsme. PIKA! PIKA!

II.

Miluješ mě, jako miluju já Tebe?

Nick Cave

Všechny naděje a očekávání jsou jen černé díry a preludy.

Muse

Musíš to brát tak, jak to je.
Nejlepší přítel tě zabije.
Tak na co čekáš, už podej nůž,
ukaz mi záda, jsi mrtvej muž.
Zrada je nástroj spravedlivých.

Vanessa

CIRKUS, KAM SE PODÍVÁŠ

Už od dětství nesnáším zápach nafty. Těžko říct, proč. Nikdo mě v ní nikdy netopil, ani od nás máma neutekla s pumpařem. Ale jakmile ke mně dolehne její závan (nafty, ne mámy, samozřejmě), okamžitě se mi zvedá žaludek. A taky nesnáším rychlou jízdu.

V tom taxíku jsem si tehdy užil obojí. K tomu se přidaly zjitřené nervy, a když jsem vystupil před Hančiným vchodem v Lipanské ulici, ze všeho nejdříve jsem se vyzvracel na chodník. Bylo to opravdu na poslední chvíli.

Vchodové dveře byly jen zaklapnuté, stačilo do nich strčit. Vyběhnul jsem do čtvrtého patra a zabouchal na byt s cedulkou Černý – Drozdová. Hanka si nechala příjmení po svém bývalém manželovi, operním pěvci, který svůj talent promrhal v hracích automatech.

Uvnitř bylo naprosté ticho. Zabušil jsem na dveře znovu, pak jsem do nich i kopnul. Nic. Popadl jsem mobil, a zkoušel jí zavolat, ale nikdo to nebral, jen pořád dokola naskakovala hlasová schránka.

A tak jsem podruhé tento týden volal policii. A pro jistotu taky sanitku. Šel jsem si stoupnout před barák a chodil jsem sem a tam, jako lední medvěd v zoo, telefon pořád přitištěný k uchu a doufal, že to Hanka zvedne a vynadá mi, že ji nenechám vykoupat – vyspat – vymasturbovat – vyčůrat. Ale nikdo mi to nezvedl.

Sanitka dorazila dříve, než policie. Ta měla ale zpoždění jen o pár minut. Mezitím jsem doktorovi popsal situaci, a on na všechno jen přikyvoval a pak se mě zeptal, jestli se Hanka někdy v minulosti pokusila o sebevraždu. Řekl jsem mu, že ne, ale že je velice psychicky labilní.

Po příjezdu policie jsme všichni nastoupili do výtahu, který jsem během čekání přivolal, a policejní technik otevřel dveře do Hančina bytu. Hanka ležela ve svém pokoji na válendě, na sobě měla jen dlouhé bavlněné tričko a pod ním nic. Ležela na břiše hlavou směrem ode dveří, jednu nohu měla pokrčenou a špulila na nás mindu. U hlavy měla kolečko zvratků a pěny. Pak mě vykávali do předsíně. Když ji za nějakou dobu snášeli na nosítkách dolů, doktor ze sanitky mi řekl: „Bylo to jen taktak. Rohypnol a Hypnogen. Platička ležely vedle. Nestačila toho sníst moc, než upadla do bezvědomí. Dostane se z toho. Ale nějakou dobu ji neuvidíte. Tyhle případy musíme automaticky hlásit na psychiatrii. Kluci, pohněte,“ pobídl dva sanitáky, kteří měli Hanku na starost.

Šel jsem je vyprovodit až před dům, a na denním světle bylo vidět, jak je Hanka v obličejí popelavá. Nadzvedl jsem larisu, kterou ji přikryli a pohladil ji po ruce. Měla ji zaťatou v pěsti a mezi jejími prsty něco zašustilo, když jsem po tom přešel dlaní. Možná příbalový leták, pomyslel jsem si nesmyslně. Člověka, který se rozhodne opustit tenhle svět pomocí prášků, nezajímají vedlejší účinky jako *pocení rukou*, *malátnost* (a jaká!) nebo *snížení sexuální apetence*.

Nevím, jak postupuje policie u případů dokonaných i nedokonaných sebevražd. Předpokládal bych, že bude ohledávat tělo, že bude pečlivě prohlížet každý kout, nadzvedávat každou knihu, každý ubrousek, bude hledat vzkaz napsaný na okraji novin, bude hledat nějaký *dopis na rozloučenou*. U Hanky byli buď nedůslední, anebo toho nechali, protože jim to přece za pár hodin řekne sama, pokud bude důvod. K trestnému činu nakonec nedošlo, takže to můžeme uzavřít, ne? Ale pokud to *byl* dopis na rozloučenou, říkal jsem si, mám právo si ho přečíst. A tak jsem jí opatrně rozevřel prsty, a papírek jsem schoval do dlaně. Otočil jsem se k sanitářům zády, a opatrně ho rozbalil. Byl to obrázek anděla, který vypadal jako motýl s lidskýma nohama. Zatímco Hanku nakládali do sanitky, seděl jsem na obrubníku a brečel.

Když sanitka s houkáním odjela, podíval jsem se v telefonu na čísla přijatých hovorů a vytočil Hančina tátu. Mělo mě to napadnout už dříve, ale jako by mi mozek odjel na kratičkou dovolenou. Vylíčil jsem mu, co se stalo, a on mi řekl, že za hodinu dorazí. Řekl jsem, že doma toho moc nenadělá a ať jede za Hankou do střešovické nemocnice. Vrátil jsem se do bytu, a odpověděl na pár otázek, které mi položil mladý policista. Podepsal jsem provizorní výpověď, policie byt zavřela, zapečetila a když jsem jim dal kontakt na Hančina tátu, odjela. Šel jsem pomalu na tramvaj a vydal se k sobě domů.

Na chodbě před mými dveřmi seděl na bobku Luděk. Nevěřil jsem vlastním očím, a sám sebe jsem přesvědčoval, že mě šálí smysly. Kdybych na jeho místě viděl Čáповou, jak nahá tančí s růží v hubě tango, nemohl bych být zděšenější. V protějším bytě řval Argon jak zasypaný. „Co tady, doprdele, děláš?“ vyjel jsem na Luděka. „A co tady dělá ta obrovská taška?“ „Promiň,“ řekl mi. „Ale nemám kam jít.“ „Dneska, nebo vůbec?“

„Dneska a zejtra...vlastně až do neděle. Z kolejí už mě vyhodili.“
„Tak jed' domů...odkud že to jsi?“
„Ze Zátce,“ zamumlal Luděk. „Na tom městě je fajn jenom jedna věc: kterýmkoliv směrem z něho jde vypadnout. A domů teď stejně nemůžu. Máma neví, že mě vylili ze školy.“
„A v neděli už to vědět bude?“
„Budu jí muset zavolat,“ řekl Luděk neurčitě.
Jestli jsme tam neměli stát do rána, musel jsem ho chtě nechtě vzít dovnitř.
„Do neděle,“ upozornil jsem ho. „Pak budeš muset jít.“
„No jasně, v neděli odpoledne jsem pryč.“
Posadili jsme se na sedačku a já jsem přinesl kolu.
„To je ale mazanice,“ řekl Luděk a studoval *Zátiší*. „Co to má znázorňovat?“
„Rozklad pana Chrastavy,“ odpověděl jsem. „Mě ale zajímá jiná věc. Jak jsi zjistil, kde sakra bydlím?“
„Z tvýho zápočtovýho listu,“ odpověděl. „Nechal jsi ho tam položeně.“

Tak, jednu záhadu bychom měli z krku. Zatímco jsem přemítal nad Luděkovou neomaleností, a nad tím, jak se poskládáme na posteli, vybaloval si dotyčný na křeslo svoje věci.
„Umím taky žonglovat,“ řekl mi. „Koukej.“

Vytáhl z tašky tři malé pestrobarevné míčky, a začal si je přehazovat z dlaně do dlaně. „Nic na tom není, ale musíš vědět, že není možné žonglovat se sudým počtem předmětů.“
„To se mi nechce věřit,“ odpověděl jsem.
„Ale je to tak. Všimni si toho, až někoho uvidíš žonglovat. Vždycky to bude lichej počet.“
Nechal míčky spadnout do ruky a vytáhl z tašky ručník, kartáček a zubní pastu.
„Já si to dám do koupelny, jo?“ zeptal jsem.
Přikývnul jsem, že jo, a Luděk odešel z obýváku.

Ten večer byl vůbec plný překvapení. Na stole se mi rozdrnčel mobil. Ozvala se v něm Lenka.
„Ahoj,“ pozdravila mě. „Neruším?“
Ujistil jsem ji, že v žádném případě neruší.
„Asi jsme to minule vzali za špatný konec,“ řekla. „Moc jsem o tom všem přemýšlela. A musím přiznat, že jsem ti nejspíš dost křivdila.“
„To jo,“ řekl jsem. „A nejvíc mě štvaly ty tvoje cancy o úchylech.“
„Mně to prostě ujelo, mrzí mě, co jsem o tobě napovídala Liduně.“
„To už teď neřeš, nech to bejt.“
„Ty jsi toho debilního šaška fakt nějak blíž neznal, vid'?“ zeptala se.
„Dělal u nás v nemocnici, jak jsem ti říkal, ale už skončil. Nadával v opilosti dětem do prolhaných ejakulátů.“
„Zaplat'pámbu, že už je od tebe dál.“

Chmurně jsem pohlédl na pana Punčošku, který se válel po křesle, a jeho jediné oko strnule zíralo na *Zátiší*.
„Měla jsem takový nápad,“ řekla Lenka. „Že bychom si mohli udělat filmový večer. Já...“ trochu se nadechla, „já bych k tobě přijela, jestli bys chtěl. Mohli bysme koukat na nějaký filmy v telce, a povídat si...a kdybys mě nechal, mohla bych u tebe i přespat.“
„Já...“ koktal jsem, „já tady ale hlídám dva cizí psy...hrozně zlý a nevychovaný...“
„Jdi ty,“ zasmála se Lenka. „Jak se jmenujou?“
„Fred a Balú,“ odpověděl jsem..

„Já to se psama umím, abys věděl. Měla jsem kdysi baseta Gatyho. Co jsou za rasu ti dva?“
 „Jsou to vlčáci z útulku,“ vysvětloval jsem. „Mají strašně nervózní povahu. Předchozí vlastníci je totiž trápili. Aby tady mohli zůstat do rána, musel jim současný majitel píchnout sedativa. Takovou velkou injekcí.“
 „Ty jsi takovej kecka,“ smála se Lenka tím svým příjemným hlasem. „Já jsem na tebe asi moc hr, vid’? Dobře, tak já nebudu tlačit na pilu, ty můj romantiku.“
 „Neviděl jsi můj nos na gumě?“ zahlasil zčistajasna vedle mě Luděk.
 „Ty hnusnej, ulhanej lháři!“ zaječela Lenka do telefonu a její hlas už zdaleka nebyl tak příjemný. „Ty prolhanej ejakuláte! Ty máš toho dementa *tam u sebe*?!“
 „Neměl kam jít, Lenko,“ nemělo smysl zapírat.
 „Jak dlouho už se s ním taháš, ty ubohej kuřbuře? Proč chodíš na rande s ženskou, když se ti postaví tak akorát na kostkovanéj klobouk, ty pokažená mašinko? To tě tak přitahuje huba, natřená na bílo?“
 „Můžu si nalejt kolu?“ zeptal se Luděk.
 „Raději mlč,“ okřikl jsem ho.
 „Co prosím?“ lapala Lenka po dechu,
 „To nebylo na tebe,“ vysvětloval jsem jí.
 „U mně máš definitivní utrum,“ pokračovala. „Nechápu, jak může tak fajn holka, jako je Lidka, tak idiotskýho bráchu!“
 A praštila mi telefonem.

Z oněmělého omráčení mě vytrhnul Luděk, který se zeptal, jestli se něco děje.
 „Jistě, že se něco děje,“ řekl jsem mu. „Tou svojí nevymáchanou hubou a blbejma otázkama mi děláš jeden problém za druhým a to u té samý holky, co posledně.“
 „Jen jsem se zeptal,“ pokrčil Luděk ramenema a dál si vybaloval věci. Mimo jiné taky svazek papírů, sepnutých v rohu kancelářskou sponkou.
 „Co to máš?“ zeptal jsem se. „Milostnou korespondenci?“
 „Ne,“ odpověděl Luděk. „Zamítavý dopisy. Píšu básničky, víš. Snažím se je udat v nějakým časopise.“
 „A co ti odpověděli?“ zeptal jsem se a aniž bych dostal svolení, vzal jsem svazeček a začel se do první stránky. Luděk si povzdychl.

Vážený pane,

bohužel Vám musíme sdělit, že Vaši báseň Nestoudná Chcapára nemůžeme v našem periodiku publikovat. Možná jste přehlédli, že naší cílovou skupinou jsou dívky ve věku 12 – 18 let a Vaše dílo by zbytečně jitrilo jejich fantazii způsobem, který nelze vnímat jako pozitivní. Poezie je jistě překrásná věc, ale ve Vašem případě by bylo vhodné nesoustředit se tolik na moč a více rozvinout téma citové. Rovněž by stálo za úvahu najmout si korektora, aby opravil Vaše gramatické chyby. Kupříkladu ve slově „opilá“ máte ypsilon, a ve slově „latex“ se na konci píše iks, a ne k a s. Doufám, že i přes tyto výhrady nám zachováte přízeň. Báseň samozřejmě v pořádku vracíme.

„Ta básnička *rozvíjí* citové téma,“ bránil se Luděk. „Konkrétně citovou ztrátu. Je o dívce, kterou všichni muži v jejím životě opouští.“
 Otočil jsem první stránku a začel se do přiloženého díla. Recitační komisi mohly potkat i horší věci, než jsou básně disidentů.
 „Opouští ji,“ řekl jsem po chvíli, „protože v jednom kuse ožralá chčije a chčije v

podchodech, mimo jiné. Taky je to strašně dlouhé a vynechal bych tu pasáž s heroinem.“ „Já to tam nechal?“ naklonil se mi Luděk přes rameno. „A vida. Myslel jsem, že jsem to vyškrtnul.“ „Ne, nevyškrtnul,“ klouzaly mi oči po stránce. „Ježiši, to jsou rýmy...Moč z ní proudem crčela, když ten úkon dokončila, jenom hloupě mlčela...Proč jsi to posílal do časopisu pro pubertáčky?“ „V podtitulu stojí *Pro mladé rebelky*,“ upozornil mě Luděk. „Ale víš, co se tím myslí? Že si namalujou hubu načerno a na předloktí nalepí smejeváci tetování a ne že budou v heroinovém rauši...no to snad ne...ojíždět smeták?! Čtu a chápu to dobře?“ „Jen násadu,“ řekl Luděk skromně. „Kams to všude poslal, proboha?“ „No, do Nedělního Blesku, tady do toho plátku pro teenagery...“ „Ty jsi někdy četl v Nedělním Blesku básničku? Já jenom recepty a choromyslné rozhovory s takzvanějma celebritama, což je leckdy i svačinář na Nově. Tohle by ti ale neotiskli ani v tom nejpornografičtějším časáku.“ „Máš pravdu, neotiskli,“ řekl Luděk. „Jejich zamítavá odpověď je hned pod touhletou.“

Milý příteli,

naš časopis se zaměřuje na vizuální stimulaci mužského libida. Váš příspěvek není jednak obrazového charakteru, za druhé spíše, než touhu po ženě, vzbuzuje představu dlouhého a hlučného močení někde v parku po šesti pivech. Což je jistě také úlevné, ale poněkud se to míjí s naším posláním. Uvažoval jste o tom, natisknout Vaše dílo na letáčky a rozložit je v urologické čekárně? Bylo by to mnohem smysluplnější. Pokud se vrátím k úvodu, poznámku o tom, že Váš příspěvek není vizuálního charakteru, neberte prosím jako pokyn k zasílání fotografií Vašeho ohanbí. Už tak jsme tím zahlceni. Hodně štěstí, budete ho potřebovat.

„A tohle mi poslali z nakladatelství Modrý život, tam jsem poslal celou mou básnickou tvorbu,“ ukazoval Luděk na další stránku.

Vážený autore,

*k Vámi zaslané sbírce **Choré básně pro choré lidi** máme jen jednu poznámku: nikdo není tak chorý, aby ji dočetl až do konce. Navíc by Vám její vydání mohlo nadělat spoustu vlivných nepřátel. Příště se snažte nebýt příliš konkrétní. Kupříkladu stále váhám, zda je Vaše báseň Neklidný pytel Lucie Bílé společenskou satirou, uměleckou pornografií, nebo obyčejným svinstvem. Dočetl jsem Vaši sbírku pouze k básni Kdybys měla v cecku kyanid, pak jsem další snahu poctivě vzdal. Tušil jsem, že existují autoři Vašeho ražení, ale tento fakt mě spíše zneklidňuje, než nabíjí optimismem. Jsem víc neklidný, než údajný pytel paní Bílé.*

Vít Vejražka, Nakladatelství Modrý život

Další vzkaz byl na rozdíl od těch předchozích psaný rukou:

Ty šmejde, jestli nepřestaneš házet ty tvý výplody mý ženě do schránky, nakoputi ti prdel tak, že posereš púl Žatce, hovado!

„To nepsali z vydavatelství,“ okomentoval to Luděk. „To je tady omylem.“

„Taky jsem si všiml,“ odpověděl jsem. „Co to bylo za dámu? Ta asi musela koukat, když jí v kastlíku přistála 'Chcapára', co?“

„No promiň,“ řekl Luděk. „Tady se jednalo o ryzí milostnou poezii.“

„Měla v cecku kyanid?“

„Huš,“ okřikl mě. „Jsem přece džentlmen. Víím, kdy napsat *frnda* a kdy *luno*.“

„V časopise pro rebelky si to nemyslej.“

„U téhle paní mi byl názor nějakého pošahaného časopisu fuk. Narozdíl od jejího manžela. Tomu vadilo i *luno*.“

„Jestli to není tím, že to bylo *luno* jeho ženy. To by mi asi vadilo taky.“

Znovu mi zazvonil mobil.

„Tady je Gábina,“ ozvalo se v něm. Byla to sestra Hanky, ta, co pracuje jako modelína.

„Jen jsme ti s tátou chtěli poděkovat za Haninu,“ řekla mi. „Táta je ještě u ní. Už se z toho probírá. Ona ti předtím volala?“

„Jo, volala, a v podstatě už mluvila ze spaní.“

„Zítra za ní zase jedeme. Nevíš, proč to udělala?“

„To by mě taky zajímalo. Když u mě byla naposledy, tak měla sice smutnou náladu, ale to bylo filmem v televizi.“

„Tohle dělají lidi buď z nešťastný lásky, nebo protože už nevěděj kudykam. Hana nebyla ani jedno z toho.“

„Taky jim to někdy přijde jenom jako fajn nápad,“ řekl jsem.

„No, Hance to teď tak každopádně nepřipadá. Díky moc ještě jednou. Jsme ti s tátou vděční. Nevíme, jak ti to oplatit.“

No tak to já bych věděl. Aspoň v tátově případě.

„To je přece samozřejmý, Gabčo,“ řekl jsem jí. „Vůbec si s tím nelámej hlavu.“

„Hele, a mohla bych na tebe mít ještě jednu prosbu?“

„Pokud neuvažuješ o tom, že by ses ke mně nastěhovala, tak beze všeho. Je tady momentálně celkem plno.“

„Cože? Ne, to fakt ne. Ale zítra večer mám focení a nemá mi kdo hlídat Vojtu s Terezkou. Původně mi to slíbila ségra.“

Vojta s Terezkou byly Gábiniň děti z prvního manželství a bylo jim v té době šest a osm. Vojta byl starší.

„No pro mě, za mě...ale vařit mi moc nejde,“ odpověděl jsem.

„To taky nebudeš potřebovat. Půjdete do cirkusu.“

„Cože uděláme?“ řekl jsem nevěřičně. „Kamže to jdeme?“

„Do cirkusu Carolina,“ řekla Gábina. „Už máme lístky, a děcka jsou celý natěšený.“

„Jo? Do cirkusu, říkáš? Já teď v jednom žiju. Hele, nemůžu je vzít prostě do kina? Přinejhorším i do divadla, když nebude loutkový,“ sklouzl mi znovu zrak k Punčoškovi.

„Neblázni, kdy jsi byl naposledy v cirkuse? Tak vidíš. Zejtra v pět v Malířský? Předám ti je tam. Na Letný jste ode mě za deset minut tramvají.“

Mám vážně měkké srdce a tak jsem Gábině kývnul, že ano. Pak jsme se rozloučili. O kytaře nepadlo ani slovo.

Luděk to celé škodolibě poslouchal.

„A víš ty co?“ řekl jsem mu. „Pojď klidně taky. Chtěl jsi k cirkusu? Můžeš to zkusit.“
„To jako abych se tam šel ucházet o místo?“ zeptal se Luděk.
„No jistě, uvažoval jsi o tom přece, ne? Za zeptání nic nedáš. Třeba tě vezmou. A když by tě to náhodou přestalo bavit, na pracák můžeš jít vždycky. A ještě pak budeš moci říkat u pohovoru, že v minulém zaměstnání jsi *hodně cestoval a pracoval s dětmi*.“

Luděkovi to nebylo moc po chuti.
„Jestli hodláš mít ruce v kapsách, tak budeš do smrti sedět na podpoře. A navíc v *Žatci*.“
„Tak jo,“ řekl mi. „V kolik tam mám zejtra bejt a kde to vlastně vůbec je?“
Popsal jsem mu cestu na Letnou a domluvili jsme se na tříčtvrtě na šest.
„Fajn,“ povídá pak. „Skočím teď ještě do večerky pro něco k jídlu. Ty snad nemáš hlad?“
„Kdo by neměl, po takovém dnu.“
„Po jakým dnu?“

Uvědomil jsem si, že jsem Luděkovi vlastně ještě vůbec neřekl o Hance, tak jsem mu to ve stručnosti všechno vylíčil. Kroutil hlavou, a pak řekl: „Dobře. Uděláme si hrdinskou večeři, na tvoji počest.“
„A to bude co, ta večeře?“
„Nejspíš lečo z konzervy. Jsem tady za chvíli.“
„Kdyby neměli rohlíky, vem k tomu toustovej chleba. Klíče jsou na botníku.“
Když odešel, zkusil jsem zavolat Lence.
„Tak co?“ řekla mi. „Kde máš toho svýho Polívku?“
„Šel nakupovat k večeři,“ odpověděl jsem opatrně, aby mi to zase nepoložila.
„Bude skoro deset. To jste doted'ka tak rádi, že jste neměli na jídlo ani pomyslení?“
„Lenko...ten kluk je cvok a navíc bez práce, to jsem ti už přece říkal.“
„Já ho viděla pracovat pět minut a mám z toho trauma na celý život. Jestli jsi teplej, tak proč si přes inzeráty hledáš holku?“

Jako obvykle u všech žen, zvítězila zvědavost nad vztekem.
„Já přece nejsem teplej. A rozhodně jsem ho sem nezval. Našel si moji adresu v zápočtovém listu.“
„To se mi vůbec nelíbí,“ řekla Lenka. „Jak dlouho se hodlá u tebe zdržovat? Dal jsi mu nějaký ultimátum?“
„Ultimátem je nedělní odpoledne. Pak budu zase opuštěný,“ řekl jsem.
„Však ty si najdeš náhradu. Vsadím se, že už se brzo chystáš vyrazit na lov,“ řekla Lenka smířlivým tónem a mně začal padat kámen ze srdce. Předčasně. „Jestli bys měl ještě zájem o jednu nerozhodnou kořist, tak já se tedy nabízím. Co děláš řekněme třeba zítra večer?“
„Zítra večer?“ snažil jsem se získat čas. „Slíbil jsem kamarádce, že jí pohlídám děti, tak budu mít takový...hm...rozpuštěný večer.“
„Mně se líbí chlapi, kteří mají rádi děti,“ řekla Lenka. „Už jsi jim vymyslel nějaký program?“
„Oni...už mají program zajištěný, takže funguju jen jako doprovod. Na takovou kulturní akci. A když už jsme u kultury, platí ten koncert Depeche Mode?“ měnil jsem rychle téma.
„Jasně, že platí. Jde nás i s tebou čtrnáct. Kam to zítra jdete?“
Ach jo, všechno marné.
„Leni, my jdeme do cirkusu. A ne,“ dodal jsem rychle, „není to můj nápad. Už měli lístky. Jestli si myslíš, že mě to těší, tak netěš.“
„No, aspoň ses přiznal,“ řekla Lenka za chvíli. Už měla zase ten svůj příjemný hlas.

„Pokud si tam nevybereš partnera, tak mi zavolej, až se vrátíš, jo? A pokud si ho vybereš, přeju ti, abys neměl alergii na piliny.“ Tak tohle mají ženy na mysli pod pojmem „definitivní utrum“.

Na chodbě se šíleně rozštěkal Argon. Nebylo to jen to jeho obvyklé pořvávání, tentokrát to byl nepřerušovaný kulomet hysterie. Čápová na něj ječela, ať drží hubu. Pak zaštrachal v zámku klíč a vešel Luděk.

„Něco jsem ti přinesl,“ volal z předsíně.

„Mám určité magické schopnosti, takže mě nech hádat: lečo v konzervě?“

„Možná by přijali i kouzelníka,“ řekl Luděk obdivně, „ale máš pravdu jenom napůl. Kromě leča a toustovýho chleba mám ještě takové malé klubíčko.“

„Ale?“ řekl jsem podezřívavě.

Luděk sáhl do bundy a vytáhl malé, mňoukající kotě. Stál jsem tam jako zařezaný.

„Ne,“ řekl jsem pak, „to ne. Žádné klubíčko v tomhle bytě. To ani náhodou. Vrať ho tam, kdes ho sebral.“

„Na ulici,“ řekl Luděk. „Ty mi tedy říkáš, abych ho šel vyhodit na mráz? Do tmy?“

„Přesně,“ řekl jsem. „Někde se jenom zatoulalo. Nemám pro něho bedýnku. Nemám pro něho jídlo.“

„Jídlo pro něho máš,“ řekl Luděk a vytáhl z igelitky granule.

„Lud’ku,“ řekl jsem mu důrazně. „Jsi tady pár hodin a byt se mění v zasranou Noemovu archu. Mám tady jednoho sklípkana a tím považuju své sbližování s přírodou za vyřešené. Nechci kotě, nechci štěně, nechci ani ježečka, co se nestihl nažrat na zimu a teď bloudí zimní nocí sídlištěm.“

Kotě smutně zamňoukalo.

„Je to kočka, nebo kocour?“ zeptal jsem se otráveně.

Lud’kovi zasvítily oči.

„To jsem nestihl zjistit, jediný, co je na něm vidět, je ta úžasná roztomilost.“ A vrazil mi kotě do ruky.

„Dáme mu nažrat, napít, a zejtra poletí,“ oznámil jsem Lud’kovi. „Přes den jsem v práci a nemohl bych se mu věnovat.“

„Kočka není pes,“ informoval mě Luděk. „O tu se nemusíš prakticky starat. Nemusíš ji venčit, nemusíš jí házet aportky, nevojíždí ti přehozenou nohu.“

„Na tom něco je,“ řekl jsem a postavil kotě na podlahu. To chvíli nerozhodně vyčkávalo, pak se rozeběhlo, skrčilo se v rohu pokoje a tam se řídce vykadilo.

„Bezva,“ řekl jsem. „Už jsem zpátky z oblak na zemi. Já na něm kromě roztomilosti vidím i průjem, což může bejt důsledek nějaký nemoci. Ty bys z toho třeba vytřískal básničku, ale mě to žádněj zvláštní užitek nepřináší. A proč vůbec trváš na tom, abych si to kotě nechal? Ty si ho přece – aspoň doufám – moc neužiješ.“

„Protože jsi takový laskavý člověk,“ řekl Luděk. „Abys tady nebyl tak sám.“

Vyklopil konzervu leča do hrnce a postavil ho na sporák.

„Zdi a podlahy tohoto bytu už zažily víc fekálií, než vlakovej záchod,“ řekl jsem. „To kotě prostě zejtra poletí a basta!“

„Uvidíš, že si ho nakonec oblíbíš,“ řekl Luděk. „Jmenuje se Klubíčko.“

„Žádný jména,“ varoval jsem ho. „Žádný jména. To je první krok do pekla. Nechci vědět, jak se jmenuje, a nezkoušej na mě tyhle psychologický finty.“

„Já na tebe nic nezkouším,“ odpověděl.

„Fajn. Tak vem v koupelně hadr a uklid’ laskavě Klubíčkovu hovno.“

Luděk zmizel v koupelně a já jsem s nechutí pozoroval kotě, které se procházelo po koberci s výrazem dobře odvedené práce. Pak jsem vzal v kuchyni mističku, nasypal do ní granule a do druhé jsem mu natočil vodu. Obojí jsem postavil do předsíně na lino.

Luděk se vrátil s mokrým hadrem a začal drhnout koberec.

„Můžu si zítra do práce půjčit Punčošku?“ zeptal jsem se.

„A na co?“ chtěl vědět.

„Rád bych s ním pobavil jednu holčičku u nás na oddělení,“ odpověděl jsem.

„Pro mě za mě,“ řekl.

„Dík. V pořádku ho vrátím. Teď musíme vyřešit dvě věci: bedýnku pro Klubíčka, protože mi něco říká, že to nebyl poslední výkal tohoto večera, navíc se mu bude chtít čůrat a ta druhá věc je, jak se poskládáme na noc. Mám jen malou postel a na ní se odmítám mačkat s tebou.“

„Naproti u zeleniny jsou kartony od banánů. Tak pro jeden skočím a na pískovišti do něho naberu nějaký písek. A jestli máš karimatku, můžu spát na zemi,“ řekl Luděk.

„Karimatku nemám, ale můžu ti nabídnout nafukovací lehátko. A s tou kartonovou přeprávkou je to dobrý nápad, skoč pro ni.“

„Tak jo. Sundej pak to lečo ze sporáku, ať se nepřipálí. Za chvíli jsem zpátky.“

Luděk odešel a Klubíčko našel – nebo našla – misku s vodou. S ohledem na jméno jsem se rozhodl, že to bude kocourek. Pokoušel jsem se ho sice otočit na záda a zkoumat mu rozkrok, ale nejsem veterinář a o kočičích genitáliích mám jen mlhavou představu. Zítra tak jako tak poleť.

Uložil jsem Punčošku do batůžku a z obálky v šuplíku jsem si vzal dva tisíce. Nejvyšší čas koupit si lístek na ty Depeche Mode. Pořídím ho zítra cestou z práce, až půjdu ke Gábině.

V druhé obálce s nápisem NÁJEM se na mě vyčítavě šklebila nezaplacená složenka za minulý měsíc. Roztrhal jsem ji a hodil do koše. Už je propadlá a stejně ji pošlou ještě jednou, nebo ne? Sundal jsem z ohně bublající lečo a prsknul ho na dva talíře.

Pak jsem zaštrachal ve skříni, vyndal nafukovací lehátko a marně hledal nožní pumpičku. Nakonec jsem musel lehátko nafouknout pusou. Dvakrát jsem se u toho málem poblil. Ale když se vrátil Luděk s bedýnkou, bylo položené vedle postele a přikryté čistým prostěradlem. Připravil jsem pro Luděka taky polštář a prošívanou deku.

Sedli jsme si ke stolu a pustili se do „hrdinské večeře“.

„Zejtra tam buď přesně,“ řekl jsem Luděkovi. „Víš, jak jsou děcka netrpělivý. Nechci se tam s nima bůhvíjak dlouho kymáčet na mraze.“

„Jasný,“ řekl Luděk s plnou pusou. „Budu tam.“

Dojedli jsme a Luděk šel umýt nádobí. Já jsem si šel pohrát s kocourkem a upravit mu bydlení (do zítřka!!!). Krabici s pískem jsem položil na lino pod okno v obýváku, pak jsem zhasnul, pustil televizi a Luděk se odešel sprchovat. Když se vrátil, popřál mi dobrou noc a já ho šel vystřídat do koupelny. Když jsem se vrátil, už spal. Klubíčko něco štrachal pod postelí. Lehnul jsem si, vypnul televizi a za chvíli jsem usnul taky.

EVA

Když jsem se ráno vzbudil, Luděk ještě spal, a v pokoji byl smrad, jako když vybuchne hovnocuc. Na koberci byly tři loužičky, bedýnka pod oknem byla prázdná. Vedle karimatky odpočíval Klubíčko. Zatřásl jsem Luděkem.

„Vstávej,“ řekl jsem. „Ta kočka se tady někde vydělala a já nemám čas lézt po kolenou a hledat ten eklhaft. Musím do práce.“

„No vždyť jo,“ řekl Luděk ospale a otočil se.

„Až se večer vrátíme, tak chci, aby to tady vonělo a kotě bylo pryč.“

„Klubíčko,“ opravil mě.

„Nech toho. Bude prostě pryč. A bedýnka taky. Nebude tady nikde jediný kočičí hovno. Na památku mi stačí ty nespotřebovaný granule. Rozumíme si?“

„Hm,“ řekl Luděk nepřesvědčivě.

„A nezapomeň, ve třičtvrtě na šest na Letný u cirkusu Carolina,“ připomněl jsem mu.

Pak jsem na sebe hodil bundu, popadl batůžek a odešel na tramvaj.

V práci jsem od rána přepisoval chorobopisy, pak jsem šel odnést vzorky na histologii, v poledne jsem si dal jen dva chlebičky a kofolu a šel jsem za Klárkou.

„Ahoj, malej Pokémone,“ řekl jsem jí, a posadil se k ní na postel. „Jak se máš?“

„Je mi špatně,“ řekla Klárka, „často blinkám.“

„To bude lepší, uvidíš,“ řekl jsem a za zády jsem si na ruku nasadil Punčošku. „Hele, kdo se na tebe přišel podívat.“

„Čau Klárko,“ snažil jsem se napodobit maňáskův chrčivý hlas, ale vyšlo mi z toho jen podivné skřehotání a na konci věty jsem se rozkašlal.

„Ahoj,“ řekla Punčoškovi Klárka. „Tobě se chce taky blinkat?“

„Asi jsem něco špatného snědl,“ přikývnul jsem ukazováčkem, na kterém jsem měl naraženou maňáskovu hlavu. „Ale když se vyblinkám, hned se mi uleví, koukej!“ a nahnul jsme loutce hlavičku nad Klárčinu peřinu a dělal jsem „blé, blé, blééé“.

Malé děti mají z nějakého důvodu rády skopičiny, jejichž podstatou je nějaká činnost, která je spojená s vyměšováním čehokoliv. Protože je to neslušné a neslušné věci bývají často tajemné a to, co je tajemné, je i přitažlivé. A tak i Klárka tleskala ručičkami a taky začala dělat, jako že blinká a oba jsme volali „blé, blé, blééé“ a Klárka nadšením nadsakovala na postýlce a pak vešla doktorka Suková a v závěsu za ní sestřička Svitáková a dvě sestry žákyně.

„Ono je to nakažlivý,“ řekla Suková s pohledem na Punčošku. „Myjte si, holky, pořádně ruce, nebo vám na nich naroste látkovej blbeček.“ A všechny se rozesmály.

„Mně je špatně čím dál víc,“ pokračoval jsem nerušeně. Pak jsem maňáska namířil doktorčiným směrem a znovu se rozdával. Klárka se smála, že nebyla k utišení.

Sukovou přešel smích a řekla mi, abych se sebral a vrátil se na lékařák.

„Ještě mám polední pauzu,“ protestoval jsem.

„To sice máte, ale my jdeme zkontrolovat pacienty. Nechal byste nás laskavě s nimi o samotě?“

„Já ještě přijdu,“ zašeptal jsem Klárce. Ve dveřích jsem k ní otočil Punčošku, udělal naposledy „bléééé“ a zavřel za sebou. Odpoledne už jsem se za Klárkou nedostal.

Cestou z práce jsem se zastavil v Ticketpro a za nehorázných třináct set koupil lístek na ten koncert. Uklidňoval jsem svoje svědomí ujištěním, že takto kulturně rozmařilý jsem jednou do roka. Pak jsem zajel za Gábinou. Vojta s Terezkou už byli oblečení, a všichni na mě čekali před vchodem do baráku. Gábina dala každému stovku na bonbóny a takové ty svítící trubičky, co se s nima točí v ruce. Já jsem dostal vstupenky.

„Budu vás čekat po půl desátý,“ řekla mi. „Program by měl končit v půl devátý, já dřív, než v devět, doma nebudu. Kdyby se něco dělo, telefon máš.“

Řekl jsem, že je nejvyšší čas vyrazit, popadl jsem děti, ty se rozloučily s maminkou, ujistily ji, že budou hodné a odešli jsme na tramvaj.

Na Letenskou pláň jsme dorazili za pět minut třičtvrtě na šest. Luděk tam ještě nebyl.

„Strejdo, můžeme si koupit žvejku?“ zeptala se mě Tereзка.

„Jasně,“ odpověděl jsem a propletl jsem se mezi maringotkama až ke stánku s občerstvením. Na roštu prskaly klobásky a já jsem si uvědomil, že kromě těch poledních chlebíčků jsem nic nejedl.

„Dám si klobásku, chcete taky?“ zeptal jsem se dětí.

„Jo, strejdo,“ řekl Vojta.

Při ceně sedmdesát korun za porci jsem mírně zavrával, ale nerad bych před děčkama ztratil tvář. Nechtěl jsme jim to platit z jejich kapesného, protože jsem věděl, že ještě přijdou na řadu svítící tyčinky. Opřeli jsme se pak o zábradlí, jedli a já jsem vyhlížel Luděka.

„Na koho čekáme, strejdo?“ zeptala se mě Tereзка s plnou pusou.

„Na jednoho mého známýho,“ odpověděl jsem. „Je to totiž klaun, víte? A hledá práci.“

„Opravdickej klaun?“ zeptal se Vojta.

„Jo,“ odpověděl jsem. „A je fakt k popukání.“

Jenže Luděk pořád nešel. Do stanu se začínalo trousit stále víc lidí a tak jsem se rozhodl na Luděka nečekat a jít se místo toho taky usadit, ať máme dobrý výhled.

Atmosféra cirkusové manéže mi nikdy nic neříkala. Všechny ty flitry a kotouly a hrazdy a ryčná muzika, tygři a sloni, poníci a šašci, to všechno šlo naprosto mimo mě. Ale dětem se to očividně líbilo, tak jsem se rozhodl, že zatnu zuby. Třeba si to nakonec i užiju, říkal jsem si. Že se tak nakonec nestalo, bylo ovlivněno dvěma věcmi: jednak vědomím, že nedorazil Luděk a dále schopnostmi umělců, potažmo jejich zvířecích svěřenců.

Když spustil známý cirkusový marš, hledal jsem někde nad vstupem do šapitó kapelu, ale objevil jsem jen kabely, které zřejmě vedly do kazeťáku v maringotce. Do manéže vstoupila smíšená dvojice konferenciérů, která nás srdečně přivítala. Žádný nával tam ale rozhodně nebyl. Hlediště bylo zaplněné tak z jedné třetiny, což by do jisté míry vysvětlovalo, ale neomlouvalo, ty absurdní ceny klobás. Z něčeho ten cirkus být živý musí. Vždyť jenom lvi co prožerou za den masa!

Jako první číslo byl ohlášen žonglér Fellini. Vzpomněl jsem si na Luděkovu poučku o neschopnosti žonglovat se sudým počtem předmětů v okamžiku, kdy se ve Felliniho ruce objevily čtyři kuželky. Žonglér pak ke své vlastní škodě potvrdil, že na Luděkových slovech něco je. Když sbíral kuželky ze země, vzdálený kazeťák spustil další známý cirkusový pochod. Fellini si s odhodlaným výrazem postavil na čelo tyčku a několikrát se ji na něm

pokusil neúspěšně vybalancovat. V každé ruce měl připraveny umělohmotné talířky, které měl zřejmě v úmyslu na konci tyčky roztočit. Těch tyček bylo u jeho nohou připraveno ještě pět.

Když mu spadla hned ta první počtvrté, uklonil se a odběhl do zákulisí. V publiku to zašumělo a zaslechl jsem slovo „opilej“. Toho večera ne naposledy. Fellini nechal tyčky tyčkama a když se vrátil, měl u sebe pingpongové míčky. Čtyři. Někteří lidé jsou nepoučitelní. Kdyby se u své produkce třeba nějak šklebil, zakopával si o nohy, nebo něco šišlavě vykřikoval, dalo by se to ještě brát jako nezvyklé klaunské číslo, ale ani to by nemuselo být zárukou úspěchu. Lidí, kteří se šklebí, zakopávají si o nohy, šišlavě vykřikují a z rukou jim padají sudé i liché počty předmětů jsou plné domovy důchodců, a pokud vím, nikdo jim tam za to kdovíjak netleská.

A netleskalo se ani Fellinimu. Když definitivně odcházel ze scény, vyprovázelo ho ohromené ticho. Ne nadlouho, kazeťák spustil další ze svých melodii.

Žongléra vystřídala krasojedkyně na koni, která, musím uznat, svůj výstup zvládla, jen by mě zajímalo, kdo jí nakukal, že metrová čelenka z pavího peří je nejpraktičtější doplněk jejího kostýmu. Když se klusajícimu koni opakovaně smýkala pod břichem, lítaly pera na všechny strany a ke konci jejího vystoupení to v manéži vypadlo jako po výbuchu v exotické drůbežárně. Přesto sklídila první větší potlesk večera, což, jak se ukázalo, nebyla taková samozřejmost. Přesvědčit se o tom mohli krotitelé dikobrazů, kteří dorazili hned po ní.

Napřed nás požádali, abychom dodrželi absolutní ticho, neboť dikobrazi jsou velmi plaší. To byl zejména u malých dětí trochu problém, ale nakonec se to téměř povedlo. Pak přitáhli dva asistenti do manéže tři dřevěné bedny, opatřené v přední části poklopem. Za stále trvajících ticha, jen občas přerušeno nějakou dětskou větou, krotitelé poklopy nadzvedli. Poprvé jsem ten večer zalitoval, že jsem se hnál na dobrá místa v první řadě.

Z beden se vyvalil puch, jako by v nich celou noc řádl Klubičko. Jinak se ale nedělo nic. Jeden z krotitelů se obrátil k publiku, přiložil si ukazováček na rty, a sklonil se k otvoru v bedýnce. Chvilí do něj nevěřícně zíral, pak se narovnal a znovu se k otvoru sklonil.

Začalo mě zajímat, co tam asi vidí, neboť dikobraz to očividně nebyl. Jeho kolega se stejně nakláněl nad druhou bedýnkou.
„Kumaro, jdeme ven,“ šeptal.

Ať už byl Kumara kdo chtěl, vábení odolal. Všiml jsem si, že celou scénu pozoruje z pravé strany u vchodu nešťastný Fellini. V jedné bedýnce něco zašramotilo, napnuté děti ožily a začaly si na ni ukazovat a brebentit.
„PSSST!“ okřikl je krotitel, který měl na starost tvrdohlavého Kumaru. Smrad se rozlézal po celém stanu.

Jednu věc je třeba krotitelům přiznat: než tajemné bedýnky zase zavřeli a nechali odnést, snažili se dikobrazy – pokud tam nějakí byli – vylákat dobrých pět minut. To už samozřejmě děti hlučely, dospělí nadávali a Vojta s Terezkou se dožadovali svítících tyčinek.

„O přestávce,“ řekl jsem jim. „Teď sledujte představení.“

A že bylo na co se koukat. Když byly smradlavé bedny zase zpátky v maringotce, nastoupila

skupina provazochodců, říkající si celkem vtipně Familia Sagrada, ale vůbec jsem si je neužil. Celou dobu, kdy jsem na ně koukal ke stropu, jsem absurdně chránil Vojtovi s Terezkou dlaněmi hlavičky a trnul při každém dramatickém virblu z kazetáku a každém odvážnějším kroku některého ze Sagradů.

Po nich přišla na řadu drezúra poníků a pak konečně nastala přestávka. Děti mi připomněly svítící tyčinky. Paní za kasou chtěla za jednu stopadesát korun.

„Co to v nich svítí?“ zeptal jsem se. „Plutonium?“

„Fosfor,“ odpověděla mi. „Když se s nima zatřese.“

„Dobře,“ řekl jsem a táhnul Vojtu s Terezkou pryč.

„Proč jsi nám je nekoupil, strejdo?“ mračila se Tereza.

„Protože by je museli prodávat na metry a vám dala maminka peníze tak na pět centimetrů. Prostě jsou moc drahý. Můžete si zkusit zatřást mattonkou, v ní je fosfor taky. Jdeme!“

Koupili jsme si pití a vrátili se na lavici v první řadě..

Jako dítě jsem v cirkuse byl asi třikrát a vždycky platilo pravidlo, že přestávka slouží k postavení mříží pro šelmy. U Caroliny se ukázalo, že tomu tak není. Když se po dvaceti minutách rozsvítily reflektory, do manéže naklusal odpočatý kuň z první poloviny představení. Poznal jsem to podle zbytku pavího pera pod sedlem. Kde jsou ti lvi, na jejichž potravu Carolina tak nestydatě vydělává?

„Strejdo, mně se chce čůrat,“ hlásila mi Tereza.

„A mně taky,“ dodal Vojta.

„Už vydržte, za chvíli bude konec,“ řekl jsem jim.

Konec ale ještě ani zdaleka nebyl. Po koníkovi přišly na řadu kamerunské kozičky, pak psi, po nich papoušci. Zdálo se, že s postupujícím časem se velikost zvířátek zmenšuje a zmenšuje. Když po papoušcích nastoupila ochočená fretka a vypadalo to, že další na řadě budou myši a po nich štenice, nastala změna. Do manéže vtrhli klauni. Už od pohledu přiopili krkali dětem v prvním řaděch do obličeje výpary vodky a skleněným zrakem se rozhlíželi po divácích. Pak oznámili, že potřebují dobrovolníka z publika.

Okamžitě jsem popadl obě děti a táhnul je na záchod. Nevím, jestli vylučuju nějaké pižmo, které přitahuje revizory, homosexuály a osoby hledající jakékoli dobrovolníky, ale mám to pochybné štěstí stát se okamžitě středem zájmu těchto existencí.

Když jsme se vrátili ze záchodu, které, soudě dle zápachu, občas využívali i dikobrazi s kamerunskými kozičkami, stál vybraný nešťastník z publika uprostřed manéže zády k velké dřevěné desce, a ti opilí klauni měli v ruce nože. Děkoval jsem nebesům za svou prozřetelnost, a usmál se na oba své svěřence. Dnes večer nebude nikdo z nás tří zapíchnutý.

Ale zapíchnutý nebyl nakonec ani ten nervózně se usmívající dobrovolník, který ztratil glanc až v samotném závěru představení, kdy mu drnčelo u hlavy pět kuchyňských nožů, u levého ramene rožen a kousek pod rozkrokem sekáček na maso.

„Tak co, děcka, jak se vám to líbilo?“ zeptal jsem se dětí, když jsme vycházeli ven.

„Ale jo, strejdo, dobrý,“ zamumlal Vojta a bylo znát, že už jsou oba ospalí. Měli jsme ještě chvíli čas a tak jsme se rozhodli jít ke Gábině pěšky. Před cirkusem jsem se chvíli rozhlížel, jestli neuvidím Ludka, ale očividně pustil svou budoucí kariéru k vodě.

S Gábinou jsme se potkali přímo před jejím barákem.

„Nezlobili jste strejdu Marka?“ zeptala se děti.

„Ani trochu,“ odpověděl jsem za ně.

„A kde máte svítilny tyčinky?“

„Naházeli je všechny do vyřazeného reaktoru a zalili betonem,“ řekl jsem. „Tak dobrou, vy všichni. Ahoj Vojto, čau Terezko. Gábi...se ségrou jsi nemluvila?“

„Jenom krátce. Bude ti taky volat, říkala jsem jí, že jsi s dětma v cirkuse.“

„Fajn. Tak já letím.“

A rozloučili jsme se.

Vzkazy na dveřích:

Pane Strážkovský, mám halucinace, nebo ve Vašem bytě celý den vríská malé zvířátko, nejspíš kočička? Argon je neklidný a štěká, sousedi si stěžují. Mohl byste si to někam odnést? Č.

Paní Čápková, jedná se o malinkého kocourka jménem Klubičko. Důvěřivě u mě zazvonil a požádal o azyl. Vyhověl jsem mu. Budeme teď bydlet spolu. Pro Argona můžu nechat v práci napsat nějaké prášky, a pro Vás případně taky. S.

Tak takhle jsem adoptoval Klubička.

Otevřel jsem dveře do bytu a zavolal Lud'kovo jméno. Nedočkal jsem se žádné odpovědi. Rozsvítil jsem a vešel do obývacího pokoje. Lud'kovy věci, tašky, kartáček, hřeben, všechno bylo pryč. Chybělo i nafukovací lehátko a povlečení. Náhradní klíče z věšáku v předsíni zmizely taky. Přiběhl ke mně Klubičko a zamňoukal. Podlaha byla kupodivu čistá a tak jsem šel zkontrolovat jeho bedýnku. Dobrá zpráva je, že Klubičko očividně pochopil základy hygieny. Ty špatné zprávy se týkaly bez výjimky Lud'ka.

Vyndal jsem z batůžku Punčošku a položil ho na sedačku. Pak jsem šel hledat nějaký vzkaz, který by vysvětloval, co se vlastně děje. Nenašel jsem nic.

Šel jsem si uvařit čaj, a pořád jsem nevěděl, co si o tom mám myslet. Zapálil jsem si cigaretu, popadl mobil a nadával sám sobě, že jsem si na Lud'ka nevzal číslo. Pak jsem najel na wapové stránky Dohazovače, abych se podíval, jestli se neobjevila nějaká nová, perspektivní slečna. Zaujal mě čtvrtý inzerát seshora:

Jsem sestřička Eva, a ráda bych našla někoho, s kým by mi bylo dobře.

Odpověděl jsem, že my zdravotníci musíme držet při sobě a poslal jsem svoje telefonní číslo. Pak jsem se odpojil a šel zalít ten čaj.

Za deset minut volala Lenka, jestli už jsem si koupil lístek na ten koncert. Řekl jsem, že jo a že už se moc těším a že už pucuju křiváka. Řekla, že už se taky nemůže dočkat, popřáli jsme si dobrou noc a rozloučili jsme se. Vytáhl jsem z peněženky vstupenku, položil ji na stůl a přepočítal peníze. Zbyly mi mizerné čtyři stovky. Já tak zase budu příště někomu hlídat děti, pch!

Neměl jsem dopitou ještě ani půlku, když zavolala Hanka.

„Jak ti je?“ zeptal jsem se.

„Už líp. Hele, moc děkuju. Udělala jsem strašnou blbost.“

„To víme všichni, Hanko. Jen nějak netušíme proč. Máš problémy? Co se děje?“

„Prostě na mně všechno padá. Stárnu, nemám děti, nemám chlapa, práce mě nebaví...každý ráno do rachoty, tam přeťpět den, večer domů, koukat s tátou na televizi...a tak pořád dokola...nevím, co s tím. Pořád čekám, že přijde nějaká změna a nic se neděje.“

„Žádný chlap na obzoru? To by ti pomohlo.“

„Ne, žádný. Chci říct, žádný pro budoucnost. Všichni mě akorát vojedou a pak kopnou do prdele. A toho už mám taky plný zuby. Když si chci povídat, poslouchaj mě na půl ucha, pak řeknou něco jako 'to muselo bejt hrozný', nebo 'správně jsi mu to řekla', a už by mi ho tam zase strkali.“

„Vidíš, jak jsme biologicky odlišný. Co by za to chlapi dali, kdyby je ženský poslouchaly jenom aby se neřeklo a věčně po nich jenom lezly.“

„Víš, co mně napadlo? Že bych si pořídila psa.“

„Ty? Jsi věčně v práci, jak by ses o něho starala?“

„Táta by mi s venčením pomoh. Je celý dny zavřenej doma, a pokud někam vyrazí, tak na zahrádku. To mi připomíná, že koncem tejdne bude chtít další splátku.“

„Ani mi to nepřipomínej. Budu celej šťastím bez sebe, až to budu mít z krku.“

„A co ty a ženský? Něco novýho?“

„Teď jsem jedný odepsal na inzerát, tak uvidím.“

„A co ta telefonistka? S tou se to nějak vyvíjí?“

„Jdeme spolu na Depešáky, tak to vezmu jako odrazovej můstek. Radši si nechám otevřený zadní vrátka.“

„Hele, Marku, co tě znám, tak máš furt otevřený nějaký vrátka a nakonec stejně spíme spolu. Jestli někde neděláme oba chybu.“

„Třeba jsme si souzený, Hanko,“ zasmál jsem se.

„To snad radši ani ne. Kdybysme byli partneři, tak se zabijeme, víš to stejně, jako já. Nechala bych to v kamarádký rovině.“

„Jsem rád, že na to máme stejnej názor. Tak se drž, a přestaň dělat blbosti.“

„Budu se snažit je nedělat. Tak pak dej vědět, jak ti to dopadlo s tou novou na inzerát. A zavolej tátovi, ať si domluvíte tu splátku.“

Ujistil jsem ji, že tátovi zavolám, a zavěsil jsem. Otráveně jsem šel prohrábnout šuplík. Krve by se ve mně nedořezal. Obálka se zbytkem mojí výplaty byla pryč.

Posadil jsem se na sedačku, a snažil se zklidnit roztřepané ruce. Ten zmetek zsranej, zkurvenej, žateckej! Mám teď nějdražšího maňáska na světě, pokud nepočítám originály Teletubbies. Takže o víkendu se vypravím do Žatce. Řekl bych, že Fundů tam zas tak moc žít nebude a od čeho je internet? Problém je v tom, jestli se tam vůbec dostanu. V obálce byly moje jediný prachy, pokud nepočítám ty čtyři stovky v peněžence. Co teď budu dopytle dělat??

TŘETÍ RANDE

Když jsem ráno před odchodem měnil vložku k zámku, odchytila mě Čápová. Za mými dveřmi žalostně mňoukal opuštěný Klubičko, za těmi jejími běsnil Argon.

„Jestli jste to s těma lékama nemyslel ironicky, potřebovala bych něco na spaní. A Chadimová taky. Tak jsem myslela, že byste se tam u vás třeba po něčem kouknul. Argone, ticho! Ta vaše kočka taky věčně takhle vyvádět nemůže, musíte ji nějak zklidnit.“

„Mohl bych ji nechat vyoperovat hlasivky,“ nadhodil jsem, „ale spíš si myslím, že se za pár dní uklidní. Stejská se jí po mámě. Co se prášků na spaní týče, zkusím se poptat.“

„Mně je moje doktorka nenapíše, že prej je nepotřebuju. Ale já nemůžu usnout celý noce.“

„Nejlepší je asi Hypnogen. Jedna moje kamarádka po něm usnula celkem rychle a tvrdě. V krabičce je třicet kusů, kolik byste jich když tak chtěla?“

„Tak jestli to půjde, tak dvě pro mě a dvě pro Chadimovou. Anebo pro mě radši tři. Kdoví, kdy mi je zas pak budete moct sehnat, že jo. Kolik to bude stát?“

„Počítám tak dvě stovky za krabičku.“

„To je docela dost,“ řekla Čápová, „ale zase se nebudu muset marně doprošovat u té své krávy. Tak jo. A co to, že měníte zámek? Jste zase vykradenej?“

„Ne,“ lhal jsem, „dávám tam bezpečnější vložku.“

„Vy žijete s nějakým chlapem? Včera vod vás nějakěj vodcházel. Ani nečekal na výtah, seběh to po schodech.“

No, ani se nedivím.

„To byl...kamarád,“ odpověděl jsem zahořkle. „Potřeboval u mě jen na noc přespat.“

„Tak to jo. Nevypadáte jako jeden z tamtěch. Máte fousy a trochu smrdíte potem, to mi k teploušovi neštymuje. Argone, ticho, hergot! Nemá ta vaše kočka hlad?“

„Nemá, dostala před chvílí plnou misku granulí,“ zvednul jsem se z dřepu. „Tak já poletím. Budu na vás myslet, a až ty prášky budu mít, zazvoním na vás.“

„Dobře, děkuju.“

Ve schránce jsem našel duplikat inkasní složenky. Strčil jsem ho do bundy, a přemýšlel, jak z těch pár stovek zaplatím splátku panu Černému, nájem, a ještě měsíc vyžiju. Zatím to vypadalo bezvýchodně.

V kapse mi zapípala esemeska.

Ahoj, díky za odpověď. Kde pracuješ? V nemocnici? A kde bydlíš? Ja v Motole. Eva.

Cestou na tramvaj jsem jí nacvakal odpověď.

:-) Ja pracuju v nemocnici v Motole, takova nahoda. Bydlím na Strizkove ve vlastním byte. Zajdeme na večeri? M.

OK, tak co třeba pozitří? Do kolika delas? Zastavila bych se třeba u tebe v práci a sli bysme rovnou?

Dobře, tak ja zajistím místo naproti v pizzerii. Ještě je tady McDonald, ale tam by asi koukali, kdybych řekl, že mám rezervaci na jméno Strizkovsky.

:-)))) Tak ja to nechám na tobě. Tesím se na tebe, E.

Když jsem dorazil na lékařák, byl okolo neskutečný šrumeček. Zeptal jsem se sestry Svitákové, co se děje.

„Suková zvorala léčbu tý malý Matějkový.“

„Klárky?!“ nevěřil jsem vlastním uším.

„Jo, tý. Zaměnila jí léky na podporu tvorby červených krvinek, a tak ten drobek skončil na JIPce. Pokoušejí se ji tam zachránit, ale vypadá to moc špatně.“

„A kdy se to stalo?“

„Asi před hodinou. Když Suková ráno předávala službu, byla Klára ještě v pořádku. Pak dostala záchvat a nikdo nevěděl proč. Suková už byla dávno doma. Tak jsme volali primáře, ten tady byl snad za pět minut. Chvilku se hrabal v chorobopisech a pak už to začalo lítat. Kláru převezli, začaly jí selhávat ledviny. Rákos zavolal jejím rodičům, oni jsou až od Mladé Boleslavi. Už jedou sem a co jsem slyšela, tak jsou pěkně nasraný.“

„To se nedívím. A Suková to už ví?“

„Nikdo se jí nemůže dovolat, má vypnutej mobil, asi spí po službě.“

Vzpomeň hroma, máš ho doma. V tu samou chvíli se rozrazily dveře a doktorka Suková vpadla dovnitř.

„Á, náš vládce loutek,“ přivítala mě. „Nenechala jsem tady někde nabíječku na mobil a klíče? A kde jsou vůbec všichni?“

„Měla byste jít asi za primářem,“ řekla jí Svitáková. „Chtěl s váma mluvit.“

„Co tak najednou? Něco se děje?“

„On vám to řekne,“ odpověděla Svitáková.

„Tak jo. Ještě si přijdu dát kafe,“ řekla Suková a vyběhla na chodbu, odkud se ozvalo bouchnutí dveří a nějaký křik. Dorazili rodiče Klárky.

O hodinu později už celé oddělení vědělo, že je Klárka Matějková mrtvá, nemocnice má na krku soudní žalobu a doktorka Suková je dočasně postavená mimo službu. Všem bylo jasné, že ono „dočasně“ znamená navždycky, konec, ámen, šlus.

Když si na lékařáku roztřesenýma prstama dávala do kabelky osobní věci, snažila se nedívat se nám do očí. Pak si upravila neexistující záhyb na halence a šla ke dveřím.

„Papa,“ rozloučil jsem se s ní. „Šťastný let.“

To máš za malýho Pokémona.

Byl jsem tím pádem jediný, na koho se za celou dobu obrátila.

„Tuhle větu si zapamatuj, chlapečku,“ řekla mi. Pak se otočila a odešla.

„Tohle nebylo diplomatický, příteli,“ ozval se Rákos. „To *vůbec* nebylo diplomatický.“ Ostatní mlčeli.

O polední pauze jsem se zastavil na osobním.

„Potřeboval bych adresu pan Lukáše Fundy,“ poprosil jsem úřednici.

„To vám opravdu nemůžu říct, to asi chápete,“ odbyla mně.

Nezbývalo, než jí vyklopit, proč tu adresu sháním.

„Kdybyste tady nenechala válet se můj zápočetník, nemusel bych teď přemejšlet, jestli si budu moct dovolit teplý jídla.“

„Možná byste se měl obrátit na policii,“ řekla mi.

„Já ho ale nechci zničit, chci jen svoje úspory,“ vysvětlil jsem jí. „Dát po hubě – ano. Udat ho – ne.“

Úřednice vystrachala nějakou složku.

„Tady mám jeho záznamy,“ řekla. „Nesmí se, bohužel, dostat nikomu nepovolanému do ruky. Existuje něco jako Zákon na ochranu osobních údajů, víte? Je mi líto, nejde to.“

A položila fascikl na desku pultu před sebou.

„Škoda,“ řekl jsem. „Moc by mi to bývalo pomohlo. Neměl jsem v úmyslu posílat mu reklamní nabídky.“

„Omluvíte mně?“ zeptala se. „Vedle v kanclu mi zvoní telefon.“

„Já nic neslyším.“

„Vidíte, a já jo,“ řekla a odběhla vedle.

Nadzvedl jsem opatrně desky na spisu.

Žatec, Vítkova 1259. Zase jsem složku zavřel.

Úřednice se vrátila, vzala složku z pultu a zase ji zařadila.

„Hodně štěstí,“ řekla mi.

„Děkuju moc,“ řekl jsem.

„Nechápu, za co. Nashle!“

„Nashle.“

Moje další cesta vedla na mzdovku.

„Nemohl bych dostat předčasnou zálohu?“ zeptal jsem se.

„Vždyť jste teď brali,“ odpověděla mi slečna za přepážkou. „Berete drogy, nebo jste gambler?“

„Ne,“ odsekl jsem, „ale okradli mě.“

„Jakže se jmenujete?“

„Marek Střížkovský,“ řekl jsem.

Chvilí koukala na monitor.

„Vy jste ve zkušební lhůtě,“ řekla pak. „Vyplacení zálohy teď nemůžete uplatnit.“

„A co mi radíte?“

„Zkuste nějakou brigádu,“ řekla.

V novinovém stánku před lékárnou jsem si koupil Annonci. Večer si v klidu projdu nabídky zaměstnání.

Před odchodem z práce jsem si vzpomněl na Čáповou a její neklidné spaní. Zároveň mi došlo, že pokud budu chtít po jakémkoli doktorovi předepsat pět balení hypnotik, automaticky budu buď za feťáka, nebo za Hančina následníka. Nicméně, tyhle prášky tady u nás určitě jsou, a sice ve skřínce na sesterňě. Když jsem šel okolo, nenápadně jsem tam nakoukl. Hypnogen tam nebyl, ale Noxyron ano. Rodinné balení, dalo by se říct. Těch pět krabiček nikdo ani nepozná, řekl bych. Nechtěl jsem se tam ale motat moc dlouho, takže jsem jenom prosondoval terén a rozhodl jsem se, že se vrátím zítra.

Večer mi volala Hanka.

„S tátou už jsi mluvil?“

Panebože, to už budou všechny naše rozhovory jenom na tohle téma?

„Ještě ne. Nemám teď u sebe na další splátku.“

„To tě v tý nemocnici neplatěj, nebo co?“

„Platěj, ale včera jsem o všechno přišel.“

„A neutahuješ si ze mě takhle náhodou? Nemine tejden, abys nepřišel o peníze.“

„Já tak teď mám náladu na tyhle kecy. Ale zdá se, že už ti trochu otrnulo,“ řekl jsem.

„Jo, příští týden mě pustěj. Tak si najdi nějakou brigádu, a holt budeš tenhle měsíc šetřit.“
„A nevíš asi na čem? Ještě včera večer bych měl jasno – na dětech tvý sěgry. Tahle rána mě bohužel postihla až potom.“ Byl jsem tak rozrušený, že jsem na nějakou Annonci ani nevzdechl.

Taky mi bylo jasné, že v téhle situaci musím na nějaký koncert zapomenout. Depeche Mode mě v publiku neuvidí. Nějak se s tím budou muset naučit žít. Počítám, že bude vyprodáno, tak lístek nabídnou k prodeji později. Ale bylo by možná načase zavolat tu tragickou novinu Lence.

„Takže jestli to chápu dobře, tak nejdeš,“ konstatovala.

„Chápeš to perfektně. Ted' si to prostě nemůžu dovolit.“

„No dobře,“ řekla Lenka. „Budu ti držet palce, ať se zase vede líp. Tak se nějak ozvi.“ Jak ty ženský okamžitě ochladnou, když se z člověka začíná stávat lůzr, že?

Nazítří v práci jsem si připadal jak Kajínek na útěku. Měl jsem pocit, že na mě všichni koukají a mávají klíčem s nápisem „DOŽIVOTÍ“. Přesto jsem si o polední pauze vyčíhnul chvilku, kdy byla sesterna prázdná, a klíčkem z věšáčku nad umyvadlem jsem otevřel lékovou skříň, ze zadní části bedny s Noxyronem vzal plnou hrst krabiček, a ty, co ležely na nich, mírně rozházel. Naštěstí už předtím nebyly seřazené do sloupečků. Skříňku jsem rychle zamknul, klíč pověsil zpátky, léky si strčil do kapes pláště a odnesl si je do šatny, kde jsem je přendal do batůžku. I přes nemocniční klimatizaci ze mě lilo. Uklidňoval jsem se tím, že tohle se stalo poprvé a naposledy.

Večer jsem zazvonil na Čáповou.

„Moment,“ řekla mi, když vykopala Argona do ložnice a otevřela mi dveře. „Zazvoním ještě na Chadimovou. Už jsem jí říkala, že nám ty prášky vobstaráte.“

Pak jsem obě sousedky podělal a zkasíroval tisícikorunu.

„Kdybysme zas něco potřebovaly, můžeme se obrátit?“ zeptala se Chadimová.

„Pokud to nebude moc často, proč ne,“ slyšel jsem se odpovídat. Něco jsem přece říct musel, no ne?

Když jsem otevíral dveře, Klubíčko zamňoukal a Argon spustil strašlivý ryk. Kocourek letěl do koupelny a schoval se pod vanu.

„Neboj,“ uklidňoval jsem ho. „Ten na tebe nemůže.“

Klubíčko nevěřil a zůstal zalezlý až do devíti. Vyměnil jsem mu prochcaný kočkolit, nasypal granule a přimíchal mu do nich kočičí konzervu. Když prodám ještě ten lístek, měl bych mít minimálně dva a půl tisíce. Dva tisíce zaplatím panu Černému, a s pětistovkou budu muset nějak vyžít do víkendu. V sobotu zajedu do Žatce a podám si toho jidášského kašpara. Bytový úřad Prahy 9 bude muset ještě nějakou chvíli počkat.

Na stolku připnul mobil.

Tak zítra v šest hodin u tebe v práci? Jaky je to pavilon? E.

A sakra! Úplně jsem zapomněl. Eva a večere v pizzerii. Takže počkat bude muset zřejmě i pan Černý. Nemůžu si dovolit zahodit možná i osudové setkání s budoucí manželkou kvůli pitomé kytaře, ne? Na tu večeri prostě půjdu. Chci být aspoň chvilku šťastný a potřebuju rozptýlení. Od půl desáté Nova reprízovala kanadský film Kde roste červené kapradí. Pamatoval jsem si ho z dětství. Je o malém klukovi, který moc toužil po dvou psech a proto nastoupil na brigádu

(sakra, Annonce!), aby si na ně vydělal. Podle místní legendy vyroste na hrobě přítele, který vás miloval víc, než sebe, červené kapradí. Když kluk prožil s oběma psy plno dobrodružství, napadla ho v divočině puma. Hafani mu přispěchali na pomoc, ale jeden za to zaplatil životem, ten druhý umřel za čtrnáct dní po něm steskem. A hádejte co. Na hrobech jim vyrostlo červené kapradí. Brečel i Klubičko, který jinak psy moc nemusí.

V noci mě budilo špatné svědomí kvůli těm lékům. Mohl jsem si ty peníze obstarat jinak. Mohl jsem poprosit mámu, nebo kamarády. Jestli se na to přijde, mám v lepším případě padáka. Určitě se nejedná o běžnou krádež, ale o společensky vysoce nebezpečnou. Kšeftovat s lékama na předpis musí být přitěžující okolnost. Co kdyby se Čáková předávkovala? Z hlediska našeho paneláku by to bylo dobrodiní, ale koukal by se na to tak i soudce?

Vstal jsem, a šel jsem si zapálit. Za chvíli bude svítat, měl bych jít spát, ale když jsem se vrátil do postele, pořád jsem se jen převaloval. Nakonec jsem nad ránem usnul, ale probudil jsem se víc unavený, než když jsem usínal. Netušil jsem, jak moc je zločin psychicky náročný. Viktor Kožený měl na odpočatém obličejí vždycky rozzářený úsměv.

V práci se celý den rozebírala doktorka Suková, a všichni litovali malou Klárku. Pokaždé, když některá sestřička něco štrachala z lékové skříňky, rozbušilo se mi srdce. Ale zatím si nikdo ničeho nevšiml. Měl jsem sto chutí se jít přiznat, ale vidina okamžitého vyhazovu mi v tom zabránila. Teď prostě nemůžu přijít o práci, navíc s paragrafem v zápočtáku.

V půl šesté mi zavolala Eva.

„Tak já už jdu,“ řekla mi, a já jsem malinko strnul. Hlas měla skoro stejný jako moje bývalá žena Katka.

„Ty jsi u sebe doma?“ zeptal jsem se.

„Jojo. Bydlím prakticky za rohem, do nemocnice je to kousíček. Tak mě v šest čekej!“

Řekl jsem, že se na ni moc těším, vzal jsem si žvýkačku a prostříkal se deodorantem. Co když měla Čáková pravdu, a já opravdu nezřízeně páchnu potem. Ale předpokládám, že by mě na to v práci už dávno upozornili.

Když jsem Evu uviděl, jak sedí na chodbě před lékařákem a nejistě se na mě culí, napadlo mě, že nikoho hezčího jsem už strašně dlouho neviděl. Mohla mít asi metr šedesátpět, v drobném, jemně pihovatém obličejí jí svítily dokonale modré oči, blond vlasy měla ostříhané nakrátko, na temeni vyztužené do ježka a vepředu jí ořina padala až k těm blankytným očím. Na sobě měla džíny a růžovobílou halenku.

„Ahoj,“ řekl jsem jí. „Moc ti to sluší. Vypadáš krásněji, než jsem si vůbec představoval.“

Potěšeně se usmála, ale lichotku mi neopětovala. Pak se zeptala, kam půjdeme.

Tak v tomhle jsem měl naštěstí docela jasno. Z druhé strany motolské nemocnice je pizzeria Paganini. Asi dvakrát jsem tam už byl, v dobách, kdy jsem neměl na krku skoro čtyřicetitisícové manko za kytaru a šuplík vybrabčený zdravotním klaunem. Chodívají tam hlavně doktoři, ale to spíš přes den, navečer tam bývá klid. Dopoledne jsem tam zarezervoval dvě místa.

Nechali jsme si přinést jídelní lístek a Eva si mě zkoumavě prohlížela, zatímco jsem přejížděl očima světácké názvy a doufal, že svolí k pizze napůl pro dva. Moje volba je už roky stejná, quattro formaggi, ale bylo jasné, že se v tomto případě budu muset gentlemansky přizpůsobit slečně. Zeptal jsem se Evy, jestli nemá raději těstoviny. Odpověděla, že ne. Nakonec jsme se shodli na picantině.

„Je trochu ostřejší,“ řekl nám číšník.

„To je v pořádku,“ usmál jsem se a přibjednal láhev vína.

„Proč sedíme tak blízko u záchodků?“ zeptala se Eva.

„Ani jsem si nevšiml,“ odpověděl jsem překvapeně. „Popravdě, tyhle věci zas tak moc nesleduju.“

„Tohle je už moje třetí rande naslepo,“ přiznala se. „Ten chlápek před tebou byl otřesnej. Vypadal jak Lešek Semelka a sotva jsme se seznámili, hned se mně zeptal, jestli jsem ten den dobře kakala. Nevěřila jsem vlastním uším.“

Číšník donesl víno, počkal, až dokončím ty tanečky s buketem a blahosklonně mu pokývnu, rozlil nám a zase se vzdálil.

„V restauraci si to mířil rovnou ke stolu u hajzlů a vydržel tam sedět celý večer, i když jsem kroutila očima a házela pohledy ke stolkům okolo. Když se mě zeptal, jestli umím dokonale strávit kukuřici, tak jsem to ten večer típla.“

„A kde pracuješ?“ zeptal jsem se.

„Na Františku, v nemocnici. Ortopedický oddělení. Ale už bych odtamtud ráda vypadla. Tak ahoj, na nás,“ řekla a ťukli jsme si.

„To je stejně divný, když se někdo vyptává na takovýhle věci na prvním rande,“ zamyslel jsem se.

„Mně by to vadilo i na druhým rande, mně by to vlastně vadilo kdykoliv, kromě vyšetření před kolonoskopií, tam by to snad mělo nějaký smysl.“

„A možná u teploušů to není tak úplně od věci,“ pokračoval jsem.

Eva se na mě podívala tak, že jsem rychle sklápnul. Pak jí zazvonil mobil.

„To je moje kamarádka Jarka,“ řekla mi. „Kontroluje mě, jestli se ta schůzka nevyvíjí nějakým škaredým způsobem. No ahoj,“ řekla do telefonu. „Ne, neboj. Jasně. Jo, ujde. Teď nemůžu. Tak různě si povídáme. Co? Celkem o hovně. Pak ti zavolám. Jasně, zatím.“

Asi by bylo dobré změnit téma.

„Máš nějaký sourozence?“ zeptal jsem se, když típla sluchátko.

„Ségru. Starší. Pracuje na finančáku.“

„Moje máma taky,“ řekl jsem. „Na Praze 8, v tom ohavném baráku u Stírky.“

„Ségra taky,“ řekla Eva překvapeně. „V tom případě se musej znát. Jak se maminka jmenuje?“

„Věra,“ řekl jsem, „Střížkovská.“

„Tak to mají kancly těsně vedle sebe. Baví se o ní skoro každý den při příchodu z práce. Je to prej moc milá a hodná paní, a taky sečtělá.“

Kdo ví, o jaký ženský to Eva vlastně mluvila. Těžko bych na svou matku vymyslel absurdnější popis.

„Svět je strašně malej,“ filozofoval jsem. „Div, že jsme se nepoznali už dříve.“

Eva si objednala nějaký tlamolep s papírovým slunečníčkem a já jsem mezitím obezřetně v duchu sčítal útratu. Rozvážně jsem si pak objednal mattonku.

„Ty moc alkohol nepiješ, vid’?“ zeptala se mě.

„Ani ne,“ odpověděl jsem popravdě. „Alkohol ničí charakter. Nerad bych pak skončil jako sociopat na útěku.“

„Ty někoho takového znáš?“

„Tak trochu. Nevyznáš se náhodou v Žatci?“

„Moc ne. Vím o něm jen to, že je tam údajně nejmenší chmelnice v Evropě a muzeum piva, který vypadá, jako by zfetovaný architekt dostal do ruky gigantický lego. Proč se ptáš?“

„Ale...“ zahuhlal jsem, „jedu tam za jedním...hm...známým.“

„Posedět u dobrého žateckého piva? Jedete si dát do nosu?“

„Tak nějak. Nakonec, nechtěla bys jet se mnou?“

„Kdyže tam jedeš?“

„Zejtra ráno.“

„To je směla,“ řekla Eva. „Zítra mám odpolední. A hele, už se nám nese jídlo!“

Pizzu Picantinu si dám příště jen v případě, že budu mít pocit, že už jsem dlouho nekrvácel z očí. Potoky a potoky potu mi valily z čela, zatímco jsem do sebe ládoval porce čehosi, co působilo jako směs sekaného žiletkového drátu s rajčatama a přešlechtěnými chilli papričkama. I na Evě bylo vidět, že by se bývala spokojila s něčím méně vzrušujícím. Oba jsme byli schopni do sebe nasoukat jen čtvrtinu porce a pak jsme talíř odložili.

„Jaký máš rád filmy?“ zeptala se mě.

„Horory a sci-fi. Nevím proč, asi že je to můj život jak na dlani. A ty? Předpokládám, že romantické komedie.“

„Budeš se divit, ale jsi vedle. Nejraději mám dokumenty. Nekoukal jsi včera na ČT 2?“

„Ne,“ řekl jsem popravdě. „Já na dokumentární filmy moc nekoukám a moje nejlepší kamarádka je dokonce od jistý doby nemůže ani cejtit. Copak dávali?“

„Neuvěřitelný příběh japonského kamikaze jménem Toshio Yoshitake, který přežil.“

„Jak mohl kamikaze přežít?“ chtěl jsem vědět.

„Sestřelilo ho před akcí americký letadlo. Ten dokument se jmenuje *Posadili mě do stíhačky a řekli mi jdi na to!*“

„Co prosím?“

„Vážně. Ten stařík má skvělej smysl pro humor. Což je docela obdivuhodný, když uvážíš, že po válce postihlo jeho město tsunami a on musel spolu s několika sty dalšími uprchlíky bez domova v podstatě emigrovat z Japonska. Popisuje to v druhém díle toho dokumentu, kterej se jmenuje *Posadili mě na loď a řekli mi jdi na to!*“

„Jakže se jmenuje?“

„Toshio Yoshitake. Obdivuhodnej chlápek!“

„No to teda.“

Eva mě ujistila, že má doba na DVD spousty dokumentů, vesměs válečných a autobiografických a že mě pozítří ochotně přivítá a můžeme si udělat filmový večírek. Řekl jsem, že je to skvělý nápad a že se moc těším.

„Budu muset pomalu jít,“ řekla Eva. „Doprovodíš mě?“

A tak jsem ji doprovodil až před dům, kde jsme si padli kolem krku a došlo i na nějaký to ošmatávání. Těžko říct, jestli to bylo následkem mého neodolatelného charismatu, nebo společně prožitým, život ohrožujícím traumatem z bestiálního jídla. S hlavou v oblacích jsem se vracel domů. Klubíčko na mě házel vyčítavé, žárlivé pohledy a celý zbytek večera předstíral, že ho zajímá Punčoška.

Vzkazy na dveřích:

Pane Strážkovský,

dneska se mi tady mezi dveřma skoro hodinu rouhali dva chlapi v obleku a cpali mi časopisy plný kreslených veselejších lidí. Prej sem si něco takovýho objednala. Nevíte o tom něco? Jedině, koho sem si objednala, byl elektrikář na jističe. Uháním ho už tejden. Tihle chtěli jen vědět, jak sem spokojená se životem, ale když sem zmínila ten jistič, vůbec je to nezajímalo. Č.

Paní Čápková,

tak o tomhle bohužel nic nevím. Zní mi to ale velmi zlověstně. Divím se, že je Argon neodradil. Dávejte na sebe pozor, víte, jak jsem dopadl já! S.

Trocha paranoie babizně neuškodí. Našel jsem si na wapu spojení do Žatce (v sedm deset ráno!!!!) a s hlavou plnou pomstychtivých myšlenek šel na kutě.

ŽATEC

Tak nějak jsem tušil, že ne všechny linkové autobusy v České republice vypadají jako právě vypadlé z prospektů Student Agency, ale kraksna, která zajišťuje spojení mezi Prahou a městem piva Žatcem se vymykala jakémukoliv popisu. Něco podobného jsem viděl naposledy v seriálu Chalupáři a už tehdy to byla neskutečně ubohá rachotina. Vystresovaný, nevyspalý řidič s pohledem Olgy Hepnarové tuto skutečnost nezměnil. Sklíčeně jsem se nasoukal doprostřed napravo (údajně nejbezpečnější místo v případě nehody, jak jsem vyčetl kdysi na netu) a znuděně čekal, až se ten vehíkl dá do pohybu.

Vedle mě si přisedl chlapík, který mi byl strašlivě povědomý. Snažil jsem se na něj nekoukat, ale jedinou alternativou byl pohled na umolousaného houmlese naproti a dále na řidiče, který si něco vehementně upravoval pod bundou (možná dynamitové patrony). Takže chcačky nechcačky jsme se na sebe v jednu chvíli s mým přisedícím přece jen podívali.

„Já vás přece znám,“ usmál se na mě. „vy jste ten zvědavý mladý muž, který se živě zajímá o UFO, že ano? Viděl jsem vás na mé přednášce.“

A jsme doma. Ing. Malinský může fantazírovat o plazmovém pohonu, ale po cestách republikou využívá konvenčnější dopravní prostředky.

„To máte výtečnou paměť,“ připustil jsem a přemýšlel, jestli si pamatuje i to, jak jsem jeho přednášku na pokraji hysterie opustil. „Chystáte v Žatci nějakou osvětovou akci?“

„Ale kdepak, vůbec ne. Jedu domů.“

„Vy jste přímo žatečák?“

„Částečný, dalo by se říct. Jedete za někým na návštěvu?“

„Dá se to tak říct. Jan takovou malou, zdvořilostní. Neznáte nějakého pana Fundu?“

„Fundovi měli hospodu v uličce vedle náměstí. Jmenovala se U zeleného sluníčka. Ale zkrachovali. Příliš mnoho hospod na tak malé město. Mimochodem, jste zaměstnaný?“

Odpověděl jsem, že ano a v duchu přemýšlel, jestli opravdu nevypadám jako vágus, který jezdí rezavýma autobusama vyjít kamarády. Taky mě zajímalo, kam svou otázkou směřuje. „Možná bych pro vás něco měl. Jakou práci vykonáváte teď?“

Řekl jsem, že dělám v nemocnici laboranta a děvečku pro všechno, v čemž jsem dobřej, a pak taky cirkusovýho agenta, bohužel s mnohem menším úspěchem. V duchu jsem si představoval, jakou práci mi je Malinský schopný sehnat. Budu muset na ulici zastavovat cizí lidi a blouznit o létajících talířích tak dlouho, dokud mi nedají nějaké peníze? Budu při tom na sobě muset mít kostým mimozemšťana? Budu zakládat nějakou církev, kde se všichni budou klanět šedivákům a rituálně proklínat Ilumináty? Ukázalo se, že ta poslední myšlenka tak úplně zcestná není.

„Zaregistroval jsem si na ministerstvu Společnost pro paleoastronautický výzkum,“ potvrdil inženýr moje nejhorší obavy.

„Promiňte, to je tak odborný, že jsem úplně mimo,“ přiznal jsem se. „Naprosto netuším, co si pod tím mám vlastně představit.“

Malinský mi začal vysvětlovat svou teorii o dávném přiletu cizích kosmických lodí na naši planetu a jelikož jsme mezitím dorazili do Žatce, pokračoval ve výkladu v hospodě U modrého sluníčka. Její majitel očividně netrpěl přehnanou pověřivostí.

„Jestli tedy máte chvilku čas,“ řekl Malinský omluvně. „Když už nás tak náhoda zase svedla. Potřebuju prostě člověka, který má určitý zápal pro věc a dokáže strhnout ostatní.“

Kdybych uměl strhnout ostatní, odešli by všichni z přednášky se mnou. Nahlas jsem to samozřejmě neřekl.

„Nejsem si jistej, jestli bych to zvládl na plný úvazek,“ připustil jsem. „Přece jen, ve zdravotnictví má člověk určitou jistotu. Netvrdím, že je to moje vysněná práce, ale mám fixní plat a stravenky.“

„Kolik berete, můžu se zeptat?“

Naprosto nevhodná otázka, ale byl to on, kdo mi platil pivo, takže jsem mu to řekl.

„Nabídnu vám o třetinu víc, Marku,“ řekl mi. „Pomůžete mi s administrativními úkony, budete moje pravá ruka. Na vás bude záviset registrace nových členů.“

Tak, a už je to tady. Ulice, otázky „Dobrý den, měl/a byste na pět minut čas?“, nutnost obrnit se proti naštvaným výrazům a opovržení, atakdále. Asi jsem se tvářil dílem vyděšeně a dílem znechuceně, protože rychle dodal, že registrace spočívá už jen v zápisu členů do databáze.

„Taky byste dělal hlavního pokladníka a správce systému na síti. Jak jsem z vašich řečí pochopil, web naprogramovat umíte. Časem samozřejmě najmeme na všechno profesionály, ale v začátcích musíme improvizovat, jak se dá.“

„A co se vlastně za tímhle projektem skrývá?“ chtěl jsem vědět. „Máte nejspíš nějaký podnikatelský záměr, takže by mě zajímalo, co bude v tomhle případě předmětem zisku?“

„Správná otázka. Budeme pořádat nadále přednášky, zájmové zájezdy na místa spjatá s tajuplnou historií naší planety a vydávat odborně naučnou literaturu.“

„A nemáte pocit, že něco podobného dělá jistě Däniken? A poměrně hodně promakaně?“

„To mi samozřejmě neuniklo. Ale i on musel nějak začít.“

Malinský si musel odskočit na záchod a tak jsem si pročítal ohmataný výtisk Blesku na stole, když mě přes oči praštilo povědomé jméno. Na třetí straně výtisku měl svůj malinký nekrolog Toshio Yoshitake! Hned jsem to zavola Evě.

„Cože se stalo?“ nechápala do telefonu. „Kdo mi umřel?“

„Tobě nikdo. Zato Toshio Yoshitake. Je o něm článku v Blesku. Jak jsem pochopil, položili ho do rakve a řekli jdi na to!“

Eva slíbila, že si o posledních chvílích svého oblíbence přečte a upřesnila termín domácí dokumentární projekce. Zítra v sedm večer u ní doma. To je ta dobrá zpráva. Ta špatná je, že nám bude dělat společnost její synovec Adolfek.

„Miluje válečné dokumenty,“ vysvětlila mi Eva.

„To je asi dědičný, ne? Předpokládám, že to má po tátovi.“

„Ani ne. Hele, ještě s námi bude chvíli jeden můj kamarád.“

„Jo?“ Doprdele, doprdele. „Jakej?“

„Válečnej veterán z Afghánistánu. Přítelkyně ho vykopla z bytu a taky mu trochu ze všeho hrabe. Tak jsem myslela...jen tak ho rozptýlit.“

No prima. To vypadá na nesmírně romantický večer. A jaký má být vůbec program?

„Film se jmenuje *Takový je Pákistán*,“ řekla Eva. „Určitě je hrozně zajímavý. Režiroval ho ten známý dokumentarista Kevin Stratoff. Stopro jsi viděl nějaký jeho film, třeba *Takový je Honduras*, nebo *Takový je Laos*. Případně *Takový je Kamerun*.“

„Neviděl. Ale režisér Stratoff asi moc fantazie nepobral, nemyslíš? *Takový je stereotypní*.“

„Náhodou projevuje úžasnou originalitu. Tak zejtra v sedm u mě. Kluci se už na tebe moc těšej.“

To si dovedu představit. Zrovna jsem zavěsil, když se inženýr Malinský vrátil zpátky ke stolku.

„Tak co?“ zeptal se. „Pláceme si?“

„Dám vám na sebe kontakt,“ řekl jsem. „Zavolejte mi zítra během dne, od sedmi večer už budu nedostupný. Musím to v klidu a bez emocí zvážit.“

Malinský pokrčil rameny, zaplatil útratu a rozloučil se s tím, že se zítra ozve. Zvedl jsem se taky a vydal jsem se hledat nejmenší chmelnici v Evropě. Vypadala na dobrý zachytý bod. Tam bych se mohl na Vítkovu ulici doptat.

A taky že jo. Když jsem se asi podesáté ujistil, že ty čtyři sbité laťky se smutným, uschlým kouskem listí na povrchu představují nejmenší chmelnici v Evropě, začal jsem se kolemjdoucích vyptávat. A protože Žatec není Tokio, za deset minut jsem stál před naoranžovělým barákem s otřískanou omítkou, třemi patry a prodejnou se smíšeným zbožím v přízemí. Na domovním zvonku stálo jako druhé jméno odspodu FUNDOVI.

Premýšlel jsem, co teď, když se otevřely vchodové dveře a na ulici vyšla strhaná paní kolem padesátky se záplavou šedivých vlasů a s usouzeným šklebem ve tváři. Jestli jsem si kdy nějak představoval Ludkovu mámu, bylo to přesně takhle.

„Dobrý den, můžu se vás zeptat,“ přitočil jsem se k ní s řečnickou otázkou. „Hledám tady Ludka Fundu.“

Chvíli na mě koukala beze slova a pak řekla: „Můj syn doma není. Je v Praze.“
 „Já ale myslel, že teď má volno a jel právě za vámi. Aspoň něco takovýho mi říkal.“
 „Ten? Kdepak. Ten na svoji mámu vůbec nemyslí.“
 Nad námi se rozrazilo okno a povědomý hlas zahulákal:
 „Zapomněla sis doma peněženku, mami!...a kurva.“
 „Vy svému synkovi docela křivdíte,“ řekl jsem paní Fundové líbezně. Pak jsem se podíval vzhůru. „A ty mazej vokamžitě dolů!“
 „Opozdať se ho mlátit!“ chytila mě paní Fundová za ruce.
 „Proč bych ho měl mlátit?“ ptal jsem se, i když ten nápad nezněl vůbec špatně. „Jen s ním potřebuju probrat pár věcí. Pojď dolů, a nic se ti nestane!“ zavolal jsem do oken.
 „Mně se spíš nic nestane tady,“ odpovídal Luděk.
 „Nechovej se jako idiot, Ludku. Koukej sejít dolů!“
 „On mě před vámi varoval,“ chrčela mi po pravici paní Fundová, zatímco jsem setřásal její ruku. „Popsal vás přesně. Prý je možné, že se tady objevíte a budete ho vydírat. Ale já svého kluka nedám!“
 „Nikoho vydírat nechci,“ bránil jsem se. „Jen chci peníze, který mi Luděk čmajznul, nic víc. A pusťte mi ty ruce.“
 „Luděk by nikdy nic nečmajznul,“ rozčilovala se.
 „Jak jsi mě našel, ty mafiáne?“ pokřikoval její syn seshora. „Nikdy jsem ti nedával adresu. Mami, hned ho pošli ho pryč!“
 „Slyšel jste,“ řekla jeho máma a konečně mě pustila. „Nevěřím, že vám syn něco ukradl. Je to hodný kluk a výborný student.“
 „Tak student, jo? A dokonce výborný, jo?“
 „Hej!“ ozvalo se seshora. „Vydrž chvíli, jo? Něco na sebe hodím a hned jsem dole. Tohle si vyřešíme mezi sebou, mami. Ono nebude tak zle.“
 „Buď opatrný, Ludku,“ zavolala na něj paní Fundová. „Nechod s ním nikam daleko.“
 „Buďte klidná, vezmu vašeho studenta jen na pivo k Modrému sluníčku.“
 Trochu sebou škubla. Sluníčko jakékoliv barvy je zřejmě v téhle rodině tabu.
 Vchodové dveře se otevřely a v nich se ustrašeně krčil Luděk. Sáhnul jsem do batůžku a směrem k Ludkovi vystrčil ruku s Punčoškou.
 „Tati, tatíííí!“ zaječel jsem. „Mně se po tobě tááák stejskalo!“
 „Opravdickej magor,“ žasla paní Fundová.
 „Koukej ho zase zastrčit,“ zesinal Luděk. „To je jenom taková hra, mami.“
 „Správně,“ řekl jsem. „Stará studentská hra pro mimořádně nadané studenty.“
 „Tak my už půjdeme,“ řekl Luděk rychle.
 „Nashledanou, paní Fundová,“ řekl jsem. „Ahoj, babi!“ zakrákal Punčoška.
 Luděk mě popadl za paži a táhnul mě pryč. To bych do něj ještě před pěti minutama neřekl, že bude takhle akční. Fakt ne.

„Co to mělo bejt?“ zeptal jsem se ho u piva. „Co to doprdele mělo bejt?“
 „To měla bejt totální panika,“ připustil Luděk. „Prostě jsem už nevěděl, co dělat, kam jít, od čeho se odpíchnout. Udělal jsem ti průser, já vím. Mrzí mě to.“
 „Průser sis udělal především sobě. Nicméně, taky jeden mám. Hádej jakej. Finanční. A hádej dvakrát, hadači, kterej kretén za to může?“
 „Já už ty prachy nemám.“
 „Co prosím?? Byls v bordelu? Nechal sis ušít maňáska z brokátu? Jak - nemám?“

Luděk se na židli začal ošívát.

„Prostě jsem se potřeboval najíst, dostat domů, přispět mámě na činži...“

„Ujišťuju tě, že na téma placení činže se mnou v poslední době není moc řeč. Popravdě řečeno se mnou není řeč na téma „placení čehokoliv“. Jsem háklivej na slůvko „činže“. Vadí mi slovo „kytara“. A mohl bych pokračovat dál. Místo toho se tě zeptám - budeš tak hodnej a vrátíš mi ty prachy?“

„Určitě...jen teď zrovna...že jo.“

„Vidíš - to je skvělej termín. Teď zrovna. Sám bych ho nevymyslel líp.“

„No ale já si je teď přece nenapískám?“

„U mě doma sis je napískal velice rychle. Proved' laskavě stejný kouzlo tady v Žatci.“

„Já tady ale takhle rychle...“

„Hele, Lud'ku. Jsem naposledy ochotnej ti pomoci sehnáním nějaký práce, nějakou chvíli u mě můžeš bydlet, tohle smažeme jako podivnej úlet a zkrat, ale ty peníze mi sežeň. Třeba od mámy.“

„A jak jí to podle tebe vysvětlím?“

„To nevím,“ opřel jsem se na židli. „Ale vím, jak to vysvětlíš sám sobě: že pokud tady do půl hodiny nebudou přede mnou *aspoň* dva tisíce na stole, řeknu tvý mámě, jak skvělej seš student, a že bližší informace obdrží na příslušný fakultě.“

Lud'kovi šla hlava očividně kolem.

„Tohle že bys mi udělal?“

„Jo. Taky jsi byl schopnej leccos mi udělat. Tak abychom to neoddalovali - můžu zmáčknout stopky?“

„Marku, počkej přece. Já...“

„Tři, dva, jedna - jed', jed', JED'!“

A Luděk opravdu vyrazil.

Za deset minut byl zpátky, i se svojí mámou.

„Takže mýho kluka přece jen vydíráte,“ řekla.

„A víte, že ani ne, paní Fundová? Jen mi prostě má dát něco, co mu nepatří, to je všechno.“

„Koukejte odsud vystřelit, než zavolám policajty. Nevím, co vám Luděk udělal tak strašného, ale žádný peníze vám dávat nebude.“

„Fajn, já chtěl bejt diskretní,“ řekl jsem a kouknul na Lud'ka, který začal bělat, „ale pakliže to tedy nejde jinak: váš syn se ke mně nastěhoval na pár dní poté, co ho vyrazili z práce i ze školy. Odměnou mi byly ukradený peníze na nájem. Chci je zpátky.“

Chvíli bylo ticho, během kterého začala bělat i paní Fundová. Pak se otočila k Lud'kovi, který tam beze slova stál.

„Je to pravda, co říká ten chlap?“

„Je,“ odpověděl a začal potichu brečet. „Já ti to pak vysvětlím, mami.“

Paní Fundová vytáhla peněženku, vyndala z ní dva tisíce a podala mi je.

„Jsi blbej, že jsi mi to neřekl,“ otočila se k synovi a pak zpátky na mě. „Není takovej, něco se muselo stát, že se takhle zachoval. Promiňte mu to.“

„Už jsem prominul,“ zastrkoval jsem si chvatně peníze do peněženky. „Každý máme právo na zkrat. Víc mi vadily ty okolnosti okolo. Lud'ku, kdybys potřeboval, jak jsme se bavili...“

„Běž do prdele,“ řekl tiše Luděk. „Vůbec nevíš, co se děje, tak mě nesud'. Já tě taky nesoudím. Kdo ví, co bys na mém místě dělal ty. A naval Punčošku.“

Beze slova jsem mu podal maňáska, otočil jsem se a šel pryč.

„Nashledanou,“ řekla paní Fundová tiše.

„Radši sbohem,“ odpověděl jsem a vydal se na autobusové nádraží kolem té nejmenší chmelnice, pivního muzea a přes jedno náměstí okolo šesti hospod. Pokud se Kevin Stratoff bude chtít dostat do Guinnessovy knihy rekordů s dvouminutovým dokumentem, navrhuju *Takový je Žatec*.

Punčoška mi docela chyběl.

TAKOVÝ JE PÁKISTÁN

Domů jsem dorazil v povznesené náladě. Lud'kovo chování mi ji sice do určité míry pokazilo, ale nemuset se rozhodovat, jestli koupit housku nebo vlašák a velkopansky nakoupit obojí mělo pozitivní účinek na moji psýchu. A navíc jsem se mohl těšit na zítřejší dokumentární promítání, pravda, ve smíšené společnosti, ale předpokládám, že její pánská a dětská část se po představení a následné diskusi diskrétně rozejde.

Klubíčko do sebe futroval granule, v zánovní televizi bědoval rapper Rytmus, Argon buď přišel o hlas nebo chcípnul, Čáková zřejmě spala jako zabitá (musím se zeptat, jestli nemá ještě nějaké chronicky bdělé kamarádky) a já byl najedený, napitý, spokojený a strašně ospalý. Takže Hančin telefonát přišel v tu nejnevhodnější dobu.

„Že nevíš, kdo tě pozdravuje v tuto hodinu?“

„Nech mě hádat. Táta,“ povzdechl jsem si.

„Kouzelníku,“ řekla Hanka obdivně. „A mluví celkem zřetelně a jasně. Chce tu splátku, teď hned.“

Podivně známý slova.

„A kde si ji teď asi napískám?“ odpověděl jsem, když už jsme u těch známejch replik.

„Fajn,“ bylo slyšet, jak si Hanka připaluje. „Zítřa večer. Prosim tě, dones mu něco, je už fakt nasranej.“

„Mám u sebe jen dva litry,“ vyhrknul jsem.

„No vida,“ zatetelila se Hanka, „tahle zpráva ho rozveselí!“ a třískla mi telefonem.

„Hej, hej!!“ volal jsem do oněmělého přístroje.

Tak to jsem fakt zvědavej, co do rána vymyslím. Blbej, blbej, blbej!!! Proč jsem neřekl jenom **jeden** litr?! „Si zabil!“ oznamoval mi Rytmus z bedny.

Ráno moudřejší večera. Pan Černý bude mít prostě další smolný den. Svoji splátku nedostane, co je na tom potřeba vymýšlet? Tedy, dostane ji, samozřejmě...ale dneska ne. Musím zařídit spoustu jiných věcí a navíc mám dneska rande.

V práci jsem všechno strašně flinkal a pořád jsem chytal nervy, kdykoliv někdo nahlídnul do skříňky s lékama. Všiml jsem si, že doktor Rákos po mě občas podezíravě pokukuje, ale tyhle dny jsou tady podráždění všichni. Ačkoliv, jak říkal Kurt Cobain, to, že nejsem paranoidní, neznamená, že po mně nejdou.

Odpoledne volal ing. Malinský.

„Tak jak jste se rozmyslel, příteli?“

„Co kdybychom to napřed zkusili na částečný úvazek?“ odpověděl jsem.
„A víte co? Nakonec proč ne. Uvidíte, jak by se vám taková práce zamlouvala. Přijďte to ještě se mnou probrat. Kdy by se vám to hodilo?“
„Co takhle zítra večer?“ zeptal jsem se.
„Tím večerem myslíte zhruba v kolik?“
„Tak řekněme mezi šestou a sedmou?“
„V pořádku. Zastavte se u mě v kanceláři, Argentinská 20 na Praze 7. Budu tam až do večera.“

Tak to bychom měli. Moje cesta za hranice sluneční soustavy (a za volant tohohle auta, kde teď sedím a pomalu mi padá hlava, jenže musím ještě vydržet a dopovídat, kolik toho jenom půjde) zrovna začala.

Cestou do Evina motolského bytu jsem koupil láhev vína (krabičák je fajn, ale není to nic moc velkolepého jako dárek pro hostitelku) a jakmile odbila sedmá, zazvonil jsem. Ještě předtím jsem na mobilu prozíravě vypnul vyzvánění a vibrace, což se ukázalo jako znamenitý nápad o pár hodin později, kdy jsem na displeji našel triadvacet zmeškaných volání od Hanky a tři z práce. Kromě toho mi na něm přistály taky tři Hančiny esemesky s velmi nenávisným podtónem, jehož intenzita se s každou další stupňovala.

Nicméně v okamžiku, kdy jsem předával to víno a seznamoval se s osazenstvem bytu, bylo všechno v pořádku.

Adolfkovi bylo asi osm let.

„Ahoj,“ pozdravil mě.

Eva zaznamenala, že se chystám vymrštit pravici ke stropu a rychle řekla, že stačí obyčejné „ahoj“.

„Už to ani není vtipný,“ poznamenala. „Hajluje na něho každě. A tohle,“ otočila se k vousáčovi v khaki tričku a pískových kalhotách, „je Roman.“

„Čau,“ řekl, a podal mi ruku. „Nechceš se mnou vstoupit do Cizinecký legie?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem. „Zní to lákavě, ale děkuju.“

„Byl jsem v Afghanistanu i Pákistánu,“ pokračoval Roman. „Taky ve Sierra Leone. Haranti si tam mačetama usekávají ruce, ty vole. A tady v Ikee na tebe parchanti čuměj, když na ně houkneš, aby nedělali kravál.“

Eva nás zavedla do obýváku, kam se vstupovalo z malé předsínky. Po levé straně bylo malé schodišťátko na pódium, kde byly postele. V obýváku stálo obrovské akvárium s cichlidama a vedle něj stejně obrovská televize. Před ní byl napůl kancelářský a napůl kuchyňský stůl, kolem kterého jsme se sesadili.

„Tak co škola, Ádiku,“ zeptal jsem.

„Dobrý, strejdo. Učení je dobrý, celkem teda. Akorát mě štvou některý kluci, co si na mě dovolujou.“

„Kdybys žil ve Sierra Leone,“ začal Roman, ale Eva mu to utnula.

„Už jsme Ádika přihlásili na karate. Prospěje mu to, a nikdo si na něho dovolovat nebude, vid’?“

Adolfek pokýval hlavou a vzal si jeden ze zákusků, které Eva přinesla na stůl. U dveří zazvonil zvonek.

Eva šla otevřít a vrátila se se starým pánem, který nesl na ruce asi tříleté děcko.

„To je pan Moučka, soused,“ řekla.

Pán měl uštvaný, usazený pohled a omluvný výraz.

„Nezlobte se,“ řekl. „Já jsem Moučka. Jsem soused tady mladé paní. Mohl bych s vámi chvíli posedět?“

Všichni jsme na sebe koukli, Roman pokrčil rameny a šoupli jsme se tak, abychom udělali panu Moučkovi místo.

„Já to mám těžký, víte,“ vysvětloval nám. „je to měsíc...“ a zase se mu oči zalily slzami.

„Panu Moučkovi skočila před měsícem žena pod vlak,“ řekla Eva. „Byla to velká rána. Teda...myslím životní jako. Samozřejmě. Půjdu udělat ještě jedno kafe.“

„Moje rodina na mě zanevřela,“ popotahoval Moučka. „Všichni si myslí, že to byla moje chyba. Ale nebyla. Ona se léčila. Nemohl jsem dělat vůbec nic. Akorát mladší dcera se mnou mluví. Trochu. Taky mi dává hlídat tady malýho.“

„Pane jo,“ pronesl Roman. „To musí bejt hrozný. Vůbec nevím, co na to říct. V Indii jsem viděl, jak vlak srazil nějakému pastevcovi dva buvoly. No-ty-kráso!! Byli roztahaný asi kilometr po kolejnicích. Hrozněj humus.“

Adolfek se trochu ošil a já popravdě taky. Pan Moučka byl v obličeji bílý jako francouzská válečná vlajka.

„Snad vám nebudu rušit zábavu,“ řekl.

„Vůbec ne,“ lhal jsem. „Chystáme se podívat na moderní dokument o Pákistánu.“

„Musel jste jít identifikovat tělo?“ zeptal se Roman. „Ptám se, poněvadž já s tím měl vždycky problémy, a to jsem byl, milej pane, uprostřed těch nejsilenějších přestřelek naší armády na Blízkým i Dalekým východě. Jak jde vo kamarády, je zle.“

Naštěstí se vrátila Eva s kafem a sesedli jsme kolem televize.

„Tvůj kámoš je strašně citlivej kluk,“ řekl jsem, „jak vy dva jste se vůbec seznámili?!”

„Je to bejvalej přítel mý ségry, známe se už asi patnáct let,“ odpověděla.

„No a teď, jak mě ta poslední coura vyrazila, tak mi Eva dělá společnost. Ale neboj, vojáku, nebudu ti ji okupovat dlouho. Už mám rozjednaný bydlení u mého kámoše.“

„Ty tady teď bydlíš?“ vykviknul jsem.

„No jasný. Ale jak říkám, je to jen na pár dní.“

Eva trochu zčervenala.

„Včera jsem to ještě nevěděla,“ řekla. „přece ho nenechám na ulici, ne?“

„No samozřejmě,“ odpověděl jsem nepřesvědčivě. „K ségře by asi jít nemohl, co?“

„Si se zbláznil, ne? Honza, jako její manžel, by ho zabil, maj dva malý kluky a 2+1. Taky dva psy, jack-russely. Nejde to.“

„Tak už pusť ten film, Evino,“ dožadoval se Roman. Natáhnul se a sebral ze stolu obal od DVD a pročítal si zadní stranu.

„Hele, to režíroval Kevin Stratoff,“ řekl překvapeně. „To by vůbec nemuselo bejt špatný. Viděl jsem jeho film „...a Hospodin rozmnožil bolest tvou.“ Byla to fakt pecka!“

No, možná i vím, jak velká, Romane. Svět je, zdá se, věru neskutečně malej.

„Mám kamarádku, která tohle tvý nadšení nesdílí,“ řekl jsem. „Raději už opravdu pusť ten film, Evi.“

Z dokumentu vysvitlo, že Pákistán tvoří kombinace hor a pouští, vše obývané veselými, pohostinnými lidmi, kteří jsou bez ohledu na totální bídu strašně šťastní.

„Takovej kurva Pákistán není,“ povykoval Roman. „Mám ho prolezlej křížem krážem a každej tě tam podřízne jak podsvínče pro pár místních babek. Nedej bože, kdybys vytáhnul dolary.“

„Místní infrastruktura na severu země prakticky neexistuje,“ vyprávěl komentátor. „Voda, plyn, elektřina – tyto vymoženosti se mezi místní lid vůbec nedostanou. Doprava je možná pouze minibusy, železniční trať v těchto místech neexistuje.“

„Země zaslíbená, co, dědo?“ pokýval Roman hlavou.

„On to tak nemyslí, pane Moučka,“ řekla rychle Eva, „řekl to hrozně nešikovně.“

„Páč skočit pod velblouda je na hovno,“ pokračoval Roman a zapálil si. „Ten ti maximálně rozkopne držku, ale voklepeš se a žiješ dál. Taky tam pod ně nikdo neskáče, sem si všim.“

Byl jsem tak otrávený a bez nálady z toho, že pro tento a následující dny nebudeme mít s Evou žádné soukromí, že jsem pořádně nevnímal ani dokument, ani debaty okolo. Takže jsem sebou škubnul, když mě z chmurného zamyšlení vytrhlo Romanovo jásání.

„Fakt jo? Fakt? Takhle zlatej že byste byl, jo?“

„Aspoň si budu mít s kým popovídat,“ řekl Moučka a poprvé se trochu usmál.

K nevíře, ale je to tak: Roman dočasně našel u pana Moučky azyl. Vlastně je to dokonalé a logické řešení: Moučka nebude sám, opovrhovaný a opuštěný, což je nejlepší cesta k tomu, aby taky začal studovat jízdní řády. A Roman bude mít střechu nad hlavou.

Všichni jsme zatleskali a Moučkův vnouček dal dědovi pusu.

„Ty jsi nejvíc hodný dědeček, co znám!“ volal a všichni jsme se zasmáli. „A dědo? Víš, jak dělá mašinka?“

Moučkovi ten smích tedy dlouho nevydržel.

Když se odešel Roman nakvartýrovat k zdeptanému Moučkovi a Evina ségra Alice si odvezla Ádíka do stísněného 2+1 mezi psy, dali jsme si s Evou konečně pusu a pak si užili první společný promazlený večer a posléze i noc. Mezitím jsem si stihnul přečíst i ty nic dobrého nevěstící esemesky a zavolat do práce, co se děje.

„Nic podstatného, pane kolego,“ ujistil mě Ondra, taky laborant, který měl noční směnu. Těm jsem se já programově vyhýbal. „Měli jsme tady dneska menší konflikt ohledně skladových zásob, tak se vás chtěli na něco zeptat. Už je to snad vyřešený.“

Udělalo se mi zle od žaludku.

„Nějaký problém?“

„Jak říkám, už se to snad vyřešilo. V opačném případě by vám už nejspíš dávno ještě někdo volal. Tak dobrou.“

Položil jsem mobil a Eva si přese mě přehodila nohu.

„Něco v práci?“

„Snad nic důležitýho,“ řekl jsem, shodil její nohu, vstal a šel si zapálit. „Kolik je hodin?“

„Kolik chceš, aby bylo?“ řekla Eva potichu a usmála se. Nechal jsem cigaretu cigaretou a šel se k ní ještě přitulit.

Když jsem o dvě hodiny později vstával, byl jsem víc mrtvý, než živý. Všechna káva na světě mě nemohla probrat. Bylo šest ráno a když jsem se kouknul z okna, okamžitě jsem pochopil norský metal. Ve tmě vířily liduprázdnou ulicí vločky sněhu, na chodníku už ležela docela slušná vrstva. Ťapaly v ní vrány a na rohu ulice oranžově blikal semafor. Skrz mírně netěsnící okna hučel vítr.

Sklonil jsem se nad Evou a dal jí malou mokrou pusu.

„Vezmi si klíče, jsou na věšáku, ty, co mají jako přívěsek malou pandu.“

„Tak jo,“ řekl jsem. „Odpoledne ti zavolám, malá pando.“

Dal jsem jí ještě jednu pusu, přikryl jsem jí ramena a vyrazil do tmy, do sněhu, do vichřice, do práce. Byla mi sice strašlivá kosa a vyhlídka na příštích osm hodin ve skličujícím prostředí nebyla taky nic moc, ale stejně jsem byl na vrcholu blaha. Na Evu jsem myslel prakticky každou půlhodinu, jestli ne častěji. Přemýšlel jsem, kdy naposledy mi bylo takhle dobře. Snad když mi bylo deset, kdy jsem se převlečený do máminých šatů fackoval před zrcadlem. Dělán si srandu, lidi. Zrcadlo jsme měli strašně vysoko.

SPIRÁLA SE ROZTÁČÍ

V práci si mě odvedl primář Stejskal stranou.

„Potřebuju se vás na něco zeptat,“ řekl mi. Začal jsem se potit smradlavým, lepkavým potem.

„Rekněte mi,“ řekl zamyšleně, „používal jste někdy na něco jednorázové jehly?“

Zmateně jsem se na něho podíval.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Na co bych je asi tak měl používat?“

„Nevím,“ povzdychl si. „Ale je pravda, že nám chybí osmnáct balení. To není legrace.“

„Osmnáct?!“

„Jo. Nevím, jestli se nám tady objevil tajemnej streetworker s jánošíkovským komplexem, nebo je to jenom chyba v papírech. Ale na tu bych moc nesázel. Vy jste si něčeho zvláštního nevšiml, co?“

Odpověděl jsem, že ne, a pomalu mi začal ze srdce padat kámen. Není nad čisté svědomí, v žádných jehlách jsem nejel. Jenže teď se budou asi hlídat zásoby všeho. VŠEHO. To je třeba mít na paměti.

„Budu mít oči na stopkách,“ ujistil jsem Stejskala a usmál se na sestru Svitákovou, která přišla pozdě a metelila se převlíkat.

Vzkazy na dveřích:

Pane doktore! Hledala vás tady včera nějaká strašně rozčilená slečna. Ptala se, kdy budete doma. Mám dojem, že už jsem jí tady viděla a taky si vybavuju ten její pronikavej hlas. Jen si zaboha nemůžu vzpomenout odkud. Č. P.S.: Zazvoňte na mě, kamarádka by něco potřebovala. Víte co, ne? Č.

TAK TY SES ROZHOD NEBRAT MI TELEFONY, ŠMEJDE, JO? DNESKA PŘIJDU ZAS A BUDU TĚ PRUDIT TAK DLOUHO, DOKUD TĚ NECHYTNU. P.S.: Ty si říkáš doktor, jo, lháři ulhaná??!

Doufám, že ten druhý vzkaz je od Hanky a ne od jejího táty osobně. A taky by mě zajímalo, kdy Čáková pochopí, že žádný doktor nejsem. Jsou z toho pak jen nepříjemnosti. Klubíčko byl strašně uražený a v posteli jsem měl nachcáno!!! Dostal na prdel, takže se urazil ještě víc a zalezl trucovat pod postel. Jo – a taky mi chcipl pavouk. Zauvažoval jsem, jakou veselou taškařici bych s tou chciplinou sousedům provedl. Měří skoro patnáct centimetrů! Odnal jsem ho na odholubený balkon, aby v klidu vyschnul.

Na Čákovou jsem se nemohl zaboha dozvonit. Ani Argon nedělal za dveřma rotyku, takže bylo jasné, že jsou někde na procházce. Jak jsem tak mačkal zvonek, vykoukla ze dveří naproti paní Chadimová.

„Čáková mi nechala pro vás vzkaz,“ zašeptala. Připadal jsem si, že domlouváme obchod s uranem. „Jestli by prej mohla poprosit...pro kamarádku. Osm krabiček těch léků.“

„Osm?“ zeptal jsem se nevěřícně. „To bude mít do konce života, ne? No ale...“

Co si budeme namlouvat, obchod je obchod. Když si v drogerii koupíte dvě stě rolí toaletního papíru, taky se váš unuděná prodavačka neptá, jestli máte tropickou nemoc.

„Jak hodně na to spěchají?“

Na patře bouchly dveře o výtahu a na celou chodbu spustil strašlivý psí kravál. Procházka byla u konce.

„Už jsi mu to řekla?“ zeptala se Čáková.

„Jo, všechno, i množství,“ odsouhlasila Chadimová.

„Bude to tak do tejdne,“ řekl jsem. „Je to teď takový...složitější. Tyhle léky se teď mnohem víc hlídají...a tak.“

„Zvedají se ceny, tohle chcete říct, že jo,“ řekla Čáková. „já to docela chápu.“

To jsem sice vůbec říct nechtěl, ale jestliže už na toto téma přišla tak nečekaně řeč, proč ho nerozvinout.

„Ne o moc,“ řekl jsem omluvně. „Musí to jít ještě přes jednoho kluka ve skladu,“ pokračoval jsem v návalu inspirace. „A to víte...nikdo si nechce pálit prsty jen tak.“

„Takže za kolik to bude teď?“

„Za dvěstěpadesát,“ odpověděl jsem. „Osm jsme říkali, vidíte? Takže dva tisíce dohromady. Přinesu vám je co nejdřív, jak jen to bude možný.“

„To jí za to bude stát,“ řekla Čáková. „Podstatný je, že jste ochotnej pomáhat starejm lidem.“

„No právě,“ řekl jsem dojatě. „Taky budu rád, jestli se ve stáří o mně někdo postará. Tak já už musím jít.“

„Dávejte si pozor na tu ženskou,“ řekla Chadimová. „Včera jsme ji viděly obě. Byla pěkně nasraná na vás.“

„Jo,“ řekla najednou Čáková, jako by si zrovna vzpomněla. „Taky vás tady včera hledali nějací dva pánové. Ptali se, jestli tady bydlíte. Tak jsem řekla, že jo. Měli vobleky, ale pestrobarevný časopisy jsem nikde neviděla.“

„A...“ koktal jsem, „a nevíte, co mi chtěli?“

„Jo, to já nevím, pane doktore,“ pokrčila Čáková ramenama. Argon vrčel a škubal vodítkem.

„Ale vypadali, že asi ještě přijdou.“

Doprčic, co má být zase tohleto?

Odpoledne jsem zavola Evě.

„Ahoj pando,“ zavrnl jsem do telefonu. „Jak jsi se vychrupala?“

Řekla, že skvěle a že za chvíli vyrazí na noční.

„Můžeš se za mnou zastavit, jestli chceš.“

Když rozdám léky na půlnoc, bývá tam už docela nuda. Ocenila bych společnost.“

Řekl jsem, že v sedm mám schůzku se známým a pak že bych se na chvíli zastavit mohl.

„Ale opravdu jen na chvilku, ty jsi měla možnost spát celý den, zato já mám oči jako vyčůraný díry do sněhu.“

„A co je to za známýho?“

„Takovej starší chlápek, kterej potřebuje pomoci rozjet takovej projekt. Večer ti o tom řeknu víc, jestli to nějak dopadne.“

„To budu ráda. Tak ještě zavolej, jestli s tebou mám na noc počítat.“

Slíbil jsem jí to, převlíknul se, nasypal Klubíčkovi granule a rozjel jsem se do Holešovic, do Argentinské ulice.

Ing. Malinský už na mě čekal ve své velmi stroze zařízené kanceláři (stolek, dvě židle, počítač a plakát s ufem), a začal mi popisovat svůj projekt.

„Navázal jsem spolupráci s předními českými ufology,“ řekl mi, a vytáhnul vizitník. „Tady – Aleš Lámal, Karel Sís...“

„To je ten, co má svůj pořad v televizi? Jak tam pořad běhá někde po louce a volá *Tady se to stalo?*“

„Jo, přesně ten...byl velice ochotný. Už mi slíbil přednášku na téma *Zasáhli bohové v české kotlině?*“

„A zasáhli?“

„Ne. Ale tahle pointa diváky čeká až v úplném závěru představení. Dále – Miroslav Vladyka, skepický astronom, který dle vlastních slov prozřel, když viděl zelenou kouli nad svou chatou u Nežárky. V našem týmu bude představovat racionální prvek.“

„No...nemělo by se vycházet především z racionálních prvků? Nechcete být přece označený za tmáře.“

„Víte...lidi potřebují trochu toho tajemna a duchovna. Žijeme v přetechnizovaném světě. Je to fráze, ale je to tak. Pojd'te si sednout tady k tomuhle počítači.“

Zasednul jsem a ing. Malinský mě požádal, abych hned na místě vytvořil modrou webovou stránku s červeným nápisem ONI SE VRACÍ a snímkem světla na noční obloze, který mi dodal. Chvilku jsem psal a pak jsem výsledek otevřel v internetovém prohlížeči. Malinský ho chvíli zkoumal a pak mě pochválil.

„Pašák,“ řekl. „Tak dobře. Dodám vám podklady, a připravíte mi, prosím, internetovou prezentaci. Také vám svěřím soupisku stávajících členů a převed'te mi ji do excelové tabulky se všemi daty. Potřeboval bych...hm...tu tabulku pozítří a tu prezentaci za čtrnáct dní. Dejte mi emailovou adresu. A taky mi nadiktujte jméno, příjmení, adresu a rodné číslo.“

Dal jsem mu svoje národné a dodal, že jako největší překážku bych viděl to, že nevlastním počítač a tudíž nemám na čem programovat.

„U mě si na něj vyděláte,“ usmál se Malinský. „A do té doby...od čeho máme internetové kavárny? Nebo snad nemáte počítač v práci? Tak vidíte. Ale abyste neřekl: tady máte zálohu.“

A podával mi dva tisíce.

„Konečnou cenu domluvíme podle kvality výsledné práce, která bude, doufám, na vysoké úrovni. V emailu vám přesně popíšu, co chci – rámce, flashové animace, skripty.“

Poděkoval jsem a dodal, že budu v nejbližších hodinách očekávat email a pak se hned pustím do práce. Pak jsem mu podepsal papír, potvrzující převzetí zálohy a rozjel se za Evou do nemocnice. Cestou mi zazvonil mobil. Udělal jsem, co jsem udělat musel, nadechnul se a zvednul to.

„Tak ty ses se mnou uráčil mluvit?“ řekla Hanka ledovým hlasem. „To je fajn. Protože víš, kde teď jsem?“

„Netuším,“ odpověděl jsem, a zase se mi udělalo zle.

„Před dveřma tvýho bytu. A víš, co mám v ruce?“

„To nevím taky,“ odpověděl jsem.

„Rtěnku. A víš, co mám v hlavě?“

„Pomstu?“

„To možná taky, ale hlavně pregnantně formulovanéj vzkaz, kterej ti chci na ty dveře tou rtěnkou napsat. Je to neslíbatelná rtěnka. Ta jen tak něčím nepustí, chlapečku.“

„Za půl hodiny jsem doma.“

„Ty dva tisíce pro tátu máš?“

Sáhnul jsem rukou do kapsy pro zálohu od Malinského.

„Jo. Mám.“

„Tak koukej pohnout prdelí. Jdu si sednout na roh na kafe.“

Když jsem vstupoval do malinké kavárničky na rohu svojí ulice, Hanka tam seděla, kouřila a rozhlížela se okolo.

„Že ti to ale trvalo, doktore,“ řekla opovržlivě.

„Já si tak sakra neříkám,“ odseknul jsem a podal jí peníze. Strčila si je do kapsy.

„Stvrzenka nebude?“

„Pro mě za mě,“ ušklíbla se a napsala jednoduchou stvrzenku na ubrousek.

„Netváříš se moc přátelsky na člověka, kterej ti zachránil život,“ řekl jsem vyčítavě.

„A ty se kurva divíš? Víš, jaký mám doma s tátou peklo? Nevíš. A jenom kvůli tobě. Furt na tebe nadává a já to musím poslouchat. Takže se doprdele nediv.“

„Fajn. Jestli je to všechno, tak já zas půjdu. Mám ještě schůzku.“

„S tou křepelkou na inzerát? Chudák holka.“

„Nejsem sakra zas tak hroznej. Jen se mi to trochu vymklo z ruky.“

„Dej se do pořádku, Marku. Na holky se teď vyser. Nemůžeš si žádnou dovolit. Srovnej si život, zaplat' toho tátu a buď zase v pohodě.“

„Dík za radu. Už opravdu musím. Zase se ozveš, co?“

„Jo. Možná dřív, než ti bude milý, ale já si to nevymyslela.“

„Mohli bysme zase někdy pokecat jen tak. O blbostech.“

„Ta doba určitě zase přijde. Jen se prostě dej dokupy. Ok?“

Zvedl jsem se, zaplatil – i za Hanku – a vyšel zase do zimy. O dva tisíce lehčí, s mizernou náladou, ale na Evu jsem se těšil. Na svoji malou pandu.

Druhý den v práci jsem měl v krku nejenom srdce, ale všechny vnitřnosti. Bylo životně nutné vyčíhat okamžik, kdy budou pryč úplně všichni a skříňka s lékama bude nehlídaná. Takových chviliek moc není – většinou během vizity se pár minut najde, a pak v čase oběda.

Štěstí mi přálo, protože té nové mladé sestřičce volali ze školky, že má její holčička teplotu a

ona si ji jela vyzvednout. Takže rázem bylo o jednoho potenciálního čumícího svědka méně. Přesto se mi ruce nehorázně klepaly, když jsem rychle nabíral požadované krabičky léků a rychle si je strkal do kapes pláště. Zbýlé jsem narychlo naházel na hromádku a pak jsem upaloval do šatny, kde jsem úlovek přendal do batohu. Celé odpoledne jsem pak chodil jako tělo bez duše a škubal sebou při jakémkoliv oslovení.

Večer jsem zazvonil na spokojenou Čáповou.

„Na vás je spoleh,“ řekla. „Ten druhej se na mě úplně vykašlal. Řek mi, že mi žádný léky obstarávat rozhodně nebude.“

„Jakej druhej?“ nechápal jsem.

„Ten váš kamarád. Taky jsem ho tady vídala. Říkal, že s váma kdysi dělal. Předevčírem se tady po vás ptal. Tak jsem mu řekla, že teď nejste doma, ať se zastaví později.“

Luděk??!

„Vy jste mu říkala, že vám obstarávám léky, paní Čáповá?“

„No jistě. Co je na tom špatného? Vždyť je to váš bejvalej kolega. Je fuk, jestli bych si přece o ty prášky řekla svý doktorce, nebo vám, ne?“

Ježíšizkurvenejkriste, ona žije celou dobu v domněnání, že se jedná o legální akci.

„Tak jsem poprosila i jeho, ale řekl mi, že už s vámi nepracuje, ale že se ve vaší práci rozhodně zastaví. Jo – a peníze vám za ně dám, až mi je zaplatí ta známá. Někdy příští tejden, nevadí?“

Vadilo, a hodně. Takový risk, nervy úplně zničené – a zatím naprosto nic z toho. Mávnul jsem nad tím vztekle rukou a šel do svého bytu. Za půl hodiny mě ze sledování televize vytrhlo zazvonění u dveří. Opatrně jsem otevřel, a na chodbě stáli dva chlápci ve středním věku a v oblecích.

„Pan Střížkovský?“ zeptal se mě ten menší z nich. Řekl jsem, že jo.

„Můžeme na chvíli dál?“

Pokynul jsem rukou, aby tedy jako vešli. Posadili se opatrně na moje nové matrace.

„Jsme z bytového odboru, já jsem Franěk, a tady kolega se jmenuje Přikryl. Půjdu rovnou k věci: vy nám neplatíte nájem. Máte už tři měsíce zpoždění. Nevíme, v jaké jste situaci, ale zatím vás ani nějak nenapadlo naši správu kontaktovat. Rádi bychom vás upozornili na jednu věc: podle našich interních směrnic bychom už teď byli oprávněni vás bez náhrady vystěhovat. Ale domníváme se, že by to z naší strany bylo unáhlené gesto. Pojdme se domluvit jako lidi.“

„Vy jste tady už teď někdy byli, vidíte?“ zeptal jsem se.

Přikryl překvapeně přikývnul.

„Viděla vás moje sousedka.“

Takže aspoň, že tahle poněkud zneklidňující záhada se dodatečně vysvětlila.

Pánové vytáhli z aktovek návrhy splátkových kalendářů jejichž termíny jsem podepsal. Ten nejbližší je hned **zítra**! Vem, kde vem. Jednu kopii si ponechali, druhou nechali mě a pak se odporoučeli. Tohle bylo vážně o fous.

Sebral jsem se a šel na roh do internetové kavárny zkontrolovat emailovou schránku. Kromě nabídek na zaručené investice v Ghaně a neinvazivní prodloužení penisu tam žádná nová pošta nebyla. Malinský si dává pěkně na čas. Pak ať se ale nediví, že nejsem schopný vytvořit mu bůhvíjak obsáhlou databázi za pár hodin.

Večer zavolala Eva, jestli nechci přijet. Byl jsem na ni docela natěšený, takže v Motole jsem byl už v devět večer. Cestou jsem ještě koupil kytku a v návalu náhlé euforie stříbrný prstýnek s kamínkem od Swarovského. Eva byla trochu v rozpacích.

„Na takovéhle dárky je zatím trochu brzo, nemyslíš?“ zeptala se.

„Asi tak brzo, jako dávat cizímu chlapovi klíče od bytu,“ zakýval jsem jí pandou před očima.

„No ale vůbec jsi ho nevyužil, normálně jsi zazvonil,“ zasmála se.

„Jak se šíl Roman s panem Moučkou?“ chtěl jsem vědět.

„V pohodě. Když starý pán odmítl jeho nabídku dovážet sem načerno kalašnikovy, protože, jak říkal Roman *‘zasraná vláda brzo padne a dav s loučema vtrhne rabovat do Tesca a pak se nám flinty budou kurva hodit’*, no prostě kromě téhle promarněné obchodní šance spolu vycházejí zatím dobře.“

„Pochybuju, že by lůza vtrhla zrovna do Tesca. Viděl bych to spíš na Datart.“

„Když lidi nemají co jíst, těžko si poběžej pro elektroniku.“

„To by ses divila. Koukni na ty nepokoje, který probíhaly nedávno v Anglii. Po ulicích běhali negři v tepláčkách a každé vláčel televizi nebo mikrovlnku. S rodinným balením šampónů nebo s vekou a krabicí Ramy se tam nešpacíroval nikdo.“

Eva pokrčila ramenama, jako by naznačovala, že „na téma **Nejvhodnější krám k rabování se mnou není debata**“ a pak navrhl, že bychom mohli jít do kina.

Moje finanční hotovost se brutálně ztenčila na pár stokorun, ale musel jsem zachovat tvář a dělat, že se nemusím starat o to, jestli budu mít zítra na veku a krabici Ramy, když se půjdeme podívat na nějaký hollywoodský trháč.

„Rád bych tentokrát nějakou příjemnou oddychovku,“ řekl jsem Evě. „Žádné dokumenty, prosím. Po náročné práci chci, abych měl při odchodu z kina při zavřenéjch očích ještě deset minut na sítnicích modrý skvrny od výbuchů na plátně. Vím, že teď hrajou třeba *Valčík s Bašírem*, ale dám přednost mimozemšťanům, cupujícím naši planetu na jednotlivý skály a vodu.“

Nic podobného sice nedávali, ale podmínku zábavnosti sliboval alespoň „*Počátek*“. Vycházeli jsme z kina o tři hodiny později a snažili se pochopit, co jsme to vlastně viděli.

„Vždycky jsem se považovala za celkem inteligentní,“ řekla Eva, „ale nijak se nestydím za to, že od třetiny filmu jsem se už jen dívala jak se všechno otáčí vzhůru nohama a na nějaký pochopení děje jsem rezignovala.“

Tady byla krásná příležitost udělat chlapa a celý obsah filmu „*Počátek*“ srozumitelně a logicky převyprávět a následně si vychutnávat obdiv a poplácávání po zádech, ale ukázalo se, že to není možné. Režisér Nolan si prostě z diváků vystřelil. Obávám se, že se jedná pouze o efektně natočený blábol.

V noci v posteli se Eva strašně rozpíčkala. U nosu měla nudle jak švihadla a z očí jí valily slzy.

„Nemohla jsi někde nastydnout?“ zeptal jsem se starostlivě a přikrýval její nahé tělo dekou.

„Tohle vypadá na alergii,“ zavrtěla hlavou. „Ačkoliv jediná věc, na kterou jsem alergická, je kočičí srst, a tady široko daleko žádná kočka není.“

Nepřítomně jsem z ponožek na židli u postele smetl na zem Klubíčkovy chlupy, a uvažoval nad tím, že mám před sebou volbu takřka Sophiinu: Klubíčko versus Eva. Výsledek byl předem jasný. Nechtěné kotě, o které nikdo nestojí, najde člověk všude. Ale takhle skvělou holku rozhodně ne. Taky jsem si uvědomil, že musím urychleně prodat tu vstupenku na Depeche Mode, protože do výplaty zbývá čtrnáct dní a pokud si budu chtít Evu udržet, čekají mě ještě další výdaje. Kino je teprve začátek.

„Nemáš tady internet, pando?“ zeptal jsem se Evy.

Neměla, ale za rohem byla ještě i v tuhle šílenou hodinu otevřená internetová kavárna. Na emailu pořád nic. Na bazarových serverech jsem zjistil, že koncert je absolutně vyprodaný a lidé jsou ochotni dát za lístek absurdní částky. Bylo mi jasné, že ceny se budou ještě s každým dalším dnem šponovat, ale nemohl jsem si dovolit otálet. S jedním dychtivým divákem jsem si domluvil cenu tři tisíce (tři-t-i-s-í-c-e!! Hokaheéééj!!!) a schůzku na čtvrtou hodinu odpolední zítra na Pankráci. Když už jsem byl v ráži, rozhodl jsem se i přes pokročilou hodinu zavolat Malinskému, abych ho upozornil na nedoručené podklady. Nebral mi to.

Když jsem se vrátil k Evě – tentokrát jsem si pandím klíčem odemkl – už spala. Všude okolo ní se válely provlhlé kapesníčky. Tentokrát v nich byly jen alergické sople. Na sex nedošlo. Zalezl jsem k ní pod peřinu, dal jí pusku na tvář a za pár minut jsem usnul taky.

Druhý den mě čekalo v práci doposud nejhorší škaredé překvapení v životě. A nemělo být jediné.

PAUZA

Dám si teď chvilku pauzu, jo? Hned budu povídat dál, ale musím si stáhnout okýnko a pořádně se prodechat, poněvadž se mi chce šíleně blít. Jenže to nemůžu udělat, protože bych mohl vyzvracet ty zbytky prášků, co se mi ještě nedostaly do těla. A pámbu ví, že je tam potřebuju.

Možná máte zatím z toho vyprávění pocit, že jsem fakt hajzl a svině. Ale já nechtěl nikomu ubližovat, rány kristovy, to snad jde z toho poznat, ne? Nikomu jsem nikdy nedržel pistoli u hlavy, nikoho jsem neznásilnil, chtěl jsem mít jenom trochu klidný a spokojený život.

Jenže jak můžete mít klidný a spokojený život, když jste ne vlastní vinou zahnaní do kouta, no ne? Já jsem tu pitomou kytaru k sobě domů nepřinesl. Všechno ostatní se odvinulo od toho. A taky jsem prostě potkal nesprávné lidi.

Nevydržím to, budu blít.

Fajn. Už je to lepší. Ale strašně se mi motá hlava. Taky se mi začíná rozpíjet vidění. Jo – a leze na mě divná euforie. Jakoby se všechno mělo zase dát do pořádku. Doufám, že ten člověk z autopůjčovny nebude moc namíchnutej. Musí to přece mít pojištěné i proti magorům se sebevražednými sklony, ne? Zase budu blinkat.

Taky mám úplně vyprahlé patro. Měl jsem si koupit aspoň malou láhev vody, ale když jsem zaplatil půjčovné a zálohu, zbylo mi šedesát korun, a za ty jsem si koupil kusovky cigára. Začínám se strašně potit.

Taky mi furt vříská mobil. Hanka. Jasně, kočko, jasně...další splátka za kytaru. To víš, že jo. Obávám se, že tatíka čekají moc špatný zprávy, kotě. Ale hlavně, aby mě teď tady nevyhmátnul ten Rusák. Jo, vy vlastně nevíte, kterej. Tak k tomu se za chvíli dostanu. Jakže to říkal Toshio Yoshitake? Jdeme na to!

A TOČÍ SE NAPLNO

V práci se se mnou nikdo moc nemazlil. Primář Stejskal si mě postavil před sebe v doktorovně. Zbytek osazenstva tvořil Rákos se sestrou Jankovou a – to je ale překvapení! - Luděk Funda!!!

„Co mi řeknete k zmizelým lékům na spaní?“ zeptal se mě Stejskal přímo.

„Já?“ snažil jsem se získat čas. Panenanebi, ten Luděk je přece taková kurva neskutečná, je to vůbec možný? „Proč myslíte, že já a léky...“

„Pan Funda nám poskytl zajímavé informace. Ověřili jsme si, že několik balení opravdu zmizelo. A všechno nasvědčuje tomu, že to je vaše práce.“

„Tady se ale na oddělení pohybuje více zaměstnanců...“

„Vám by nebyla hanba svádět vinu na ostatní?“ zeptal se Rákos tiše. „Když už se to provalilo, zachovejte se jako chlap a přiznejte se.“

Přiznávat se mi nechtělo. Luděk se usmíval a vypadalo to, že má ještě něco za lubem.

„Do vitríny má přístup kdekdo,“ ohradil jsem se.

„Zavolejte ji,“ pokynul Rákos rukou Jankové.

Dovnitř vešla paní Čápová a hned se na mě obrátila.

„Zabavili mi ty léky, pane doktore,“ řekla rozhořčeně.

„Vy se vydáváte za doktora?“ zeptal se Stejskal zhnuseně. „No, není to dneska váš první trestný čin,“ dodal.

„Trestný čin?“ blekotal jsem a pot mi stékal po zádech.

„Zabavili jsme vaší sousedce léky, které jste odcizil s úmyslem jí je prodat. Řekněte mi, paní Čápová – nepotřebovala jste vy nebo někdo z vašich známých taky jednorázové jehly?“

„Nepotřebovala,“ zavrtěla Čápová hlavou. „Takže tady pan doktor ty léky ukrad? Říkal to tadyhle ten jeho kolega, když u mě ráno zazvonil. Že mám jet s ním, protože bych jinak napomáhala trestnému činu. My se chtěly se sousedkou a s kamarádkou jen pořádně vyspat,“ hájila se Čápová. „Nic jsem neprovedla a starám se o opuštěného pejska.“

Pejska! To mluví o Argonovi?

„Nejsem doktor, paní Čápová,“ řekl jsem jí. „Říkal jsem vám to už mockrát. Nedělejte mi to ještě horší.“

„Pořád trváte na tom, že jste žádné prášky nevzal?“ zeptal se mě Stejskal a nastalo naprosté ticho.

Co jsem mohl udělat jiného, než se pod tíhou důkazů přiznat.

„Naštěstí jsme ty léky dostali zpátky,“ řekl Rákos. O předchozí várci nepadlo ani slovo a modlil jsem se, aby to tak zůstalo. „Určitě nechcete mít v papírech paragraf, a my taky nemáme žádný zájem zničit vám život. Podepište tohle...výpověď dohodou,“ podával mi papíry.

Už jsem moc nedokázal udržet napjaté roztřesené nohy a tak jsem si sednul. A podepsal. „V téhle nemocnici máte jako civilní osoba plot,“ oznámil mi primář. „Jsem z vás znechucený. Přitom jste mi byl vždycky tak sympatický, pane doktore,“ neodpustil si dodat a ušklíbnul se.

Luděk si odkašlal.

„Vzhledem k tomu, že jsem to byl já, kdo vás upozornil na tuto skandální záležitost, a jelikož je jeho místo,“ ukázal palcem na mě, „zrovna volné, nemohl bych ho dostat? Pokud vím, stačí na to střední škola a tu já mám dodělanou.“

„Zastavte se na osobním,“ řekl Stejskal. „Třeba se osvědčíte víc jako laborant, než jako klaun. Myslím, že váš předchozí výstřelek jste odčinil. Můžeme to ještě zkusit. Trumpetku potřebovat nebudete.“

„Můžu se zeptat, co jsi dělal u mě v baráku předevcírem?“ zeptal jsem se Luděka.

„Přemejšlel, jak ti zničit život, kámo,“ odpověděl Luděk. „Ty ses nerozpakoval zničit mi ho taky. Máma mě vyhodila a nechce mě do smrti vidět.“

„Ještě něco,“ řekl mi Stejskal. „Jako trest máte snížené osobní ohodnocení a budou vám odňaty příplatky. Tento měsíc jste pracoval prakticky za minimální mzdu, příteli.“

„Ale tarifní tabulky...“ začal jsem, a hned jsem zase zavřel pusu. Řekl jsem Nashledanou a odešel do šatny sbalit si věci a odevzdat erární oblečení.

Ani nevím, jak jsem se dostal z nemocnice ven. Naštěstí to byla milosrdně rychlá akce, ačkoliv je jasná jedna věc: díky Čákové budu mít ostudu po celém sídlišti. A to jsem chtěl té zatracené bábě jenom pomoci! Najednou jsem si uvědomil jednu věc, ze které mě totálně zamrazilo. Musím dneska zaplatit jednu splátku nájmu na byt! Utíkal jsem se domů osprchovat, protože jsem byl propocený až na zadku. A protože do čtvrté hodiny zbývala spousta času, rozhodl jsem se zajet za Malinským do jeho kanceláře v Argentinské.

Nebyl tam. Barák byl zamčený a nikde živá duše. Otráveně jsem jel zpátky domů a cestou jsem se zastavil v internetové kavárně, abych zjistil to, co jsem tak nějak tušil: žádná zpráva od Malinského nedorazila. Zrovna teď bych jeho nabídku uvítal i na plný úvazek, co si budeme povídat.

Doma jsem si zapnul televizi, nalil kolu a hádejte, co se stalo? Zvonek u dveří! Napadly mě jen dvě možnosti – upravení vymahači z bytového družstva a všivej klaun Funda. Jak to v životě bývá, pravda byla někde jinde, i když u vymahačů se na chvíli zastavíme.

Dovnitř vpadl dvoumetrový holohlavý pořízek, který se celkem ani moc nerozhlížel a rovnou se usadil na posteli. Jeho oblečení vypadalo, jako by si ho vlastnoručně ušil podle třicet let starého plánu v Burdě.

„Ja Jurik. Mam z tebe vzit peníze,“ řekl bez obalu.

„Proč? Za co?“ klepal jsem se strachy.

„Podepsany papír. Tady. A tady moje pověření.“ Hodil mi povědomý kus papíru. Začal jsem číst, a když jsem četl, klepal jsem se čím dál víc. Svým podpisem jsem tam stvrzoval, že mi Ing. Malinský zapůjčil částku 2,000,000, - Kč s datem splatnosti DNES!! To si pořídil za dva tisíce korun poměrně cenný papír, musím uznat. Podlomily se mi nohy. Byl jsem tak dychtivý na tu zálohu, že jsem mu úplně bezmyšlenkovitě podepsal tuhle vstupenku do pekla.

„Ale...já přece žádné takové peníze nemám,“ hlesnul jsem.

„Ne?“ řekl Jurik. „Tak sežeň. Zajdu s tebou v banku.“

„Vy mi nerozumíte,“ vysvětloval jsem. „Já je nemám ani v bance, nemám žádnou takovouhle nesmyslnou částku. Je to podvod.“

Jurik se chvíli koukal do stropu.

„Podvod,“ řekl si pro sebe, „to není.“

A zčistajasna mi jednu natáhnul, až mi odletěla hlava dozadu a z prasklého rtu mi vyvalila krev. Jurik vstal. Rychle jsem se od něho po zadku sunul pryč.

„Zastavím se zítra,“ řekl. „Radím ti, abys pro mě měl dobrý zpravy.“

A odešel pryč.

Seděl jsem na zemi a nechápal, co se to vlastně stalo. Jedno jsem věděl jistě – musím okamžitě sehnat Malinského. Jestli se tak jmenuje. A jestli je to inženýr a pokud bydlí v Žatci.

Ještě předtím jsem zajel na Pankrác, kde jsem prodal ten koncertní lístek, takže moje momentální hotovost činí 3,218,- Kč. Jurika by to asi moc neuspokojilo. Tohle je moje zásoba na čtrnáct dní, kdy mi dorazí moje na minimum zkrouhnutá poslední výplata. Co bude pak, nikdo neví.

Zavolala mi Eva, jestli k ní dneska večer přijdu, a jak mi to jde v práci. Vzhledem k tomu, že jí nic nebrání kdykoliv se tam za mnou zastavit, přiznal jsem, že už zaměstnancem motolské nemocnice nejsem.

„Jak se to stalo?“ zeptala se Eva šokovaně.

„Došlo k nějakým neshodám, pandulo,“ řekl jsem. „Prostě osobní animozity, nahromaděnej vztek, už jsem toho měl poslední měsíce plný zuby.“

„A co budeš dělat teď?“

Panebože, proč jsou všechny ženské tak šíleně zvědavé?

„Mám předběžně domluvenou práci na Bulovce v nemocnici,“ lhal jsem. „Ještě se tam sjedu podívat. Co děláš ty?“ měnil jsem téma hovoru.

„Vybírám ti dárek k Vánocům,“ zasmála se.

Vánoce. Momentálně mi to zní jako jedno z těch sprostých slovo, kterými se častuje spodina. Mezi kterou pomalu, ale jistě začínám taky patřit. Řekl jsem Evě, že v devět večer mě může čekat a znovu vytočil Malinského číslo. Samozřejmě, nikdo mi to nebral. Takže jsem jel zase do Argentinské.

Premýšlel jsem, že bych se cestou stavil na Bulovce, když už tam mám „předběžně domluvenou“ práci, ale pak mi došlo, že bude půl šesté a nikoho na personálním bych tam už nejspíš nezastihnul. Takže tam zajdu zítra.

Argentinská byla opuštěná zrovna tak, jako před pár hodinami. Nikde nikdo, ani redaktor Sís, který by tam pobíhal a volal „*Tady se to stalo*“. Ale tentokrát jsem se rozhodl být trochu neodbytnější. Zazvonil jsem na první zvonek, který mi přišel pod ruku. Chvíli se nedělo nic a pak se nade mnou rozlítlo dokořán okno ve druhém patře.

„Co se děje?“ ptal se asi padesátiletý chlap se spoustou šedivých vlasů na hlavě a odklepnul na mě popel z cigarety.

„Sháním pana Malinského, má kancelář ve třetím patře nad vámi. Nevíte, kde bych ho našel?“

„Malinský? To mi neříká ale lautr nic. Tam se pořád někdo střídá, v těch prostorách. My to tady už ani nestačíme sledovat. To vám, pane, neporadím.“

A zase okno zabouchl. V tomto bodě moje investigativní vyšetřování skončilo. Bylo mi jasné, že jediná možnost, jak zjistit, co je Malinský zač, je znovu zkouknout ten papír, který jsem podepsal a pořádně se podívat, komu a na jaké adrese dlužím ty údajné dva míče. Což znamená jediné – znovu se setkat s Jurikem a nemít pro něj přitom ani korunu. Jel jsem za Evou.

III.

Když procházíš peklem, nezastavuj se.

Mike Skinner

CESTOU DO PEKLA CHCI POTKAT ANDĚLA

Když jsem druhý den ráno vstával v sedm – nebylo kam spěchat, ale mám vyvinuté vnitřní hodiny – Eva se ke mně přitočila v posteli.

„Jestli bys chtěl, můžeme spolu bydlet,“ řekla mi. „Nechci, abys pořád někam odcházel.“

„Musel bych někam dát svoji kočičku,“ řekl jsem. „Jsi alergická na jejich srst a já jsem ti neřekl, že mám malého kocourka. Jmenuje se Klubíčko.“

A teď už nejspíš vříská hlady a nervózně pochoduje kolem přeplněné misky s kočkolitem.

„Určitě si ho někdo rád vezme,“ pohladila mě Eva po ruce. „Zvlášť, jestli je tak milej po tobě.“

Ujistil jsem ji, že je velice milý, a začalo se mi po něm docela stýskat. Dali jsme si s Evou pusu a rozjel jsem se domů.

Na chodbě jsem se plížil jako zloděj (a co jiného nakonec vlastně taky jsem? HAHAHA!!!), protože jsem měl strach, že narazím na Jurika. Sice jsem ho potřeboval vidět, ale chtěl jsem mít výhodu překvapení a případně ještě zvážít taktický ústup. Ale chodba byla prázdná.

Vzkazy na dveřích:

Vážený pane Strážkovský, s ohledem na nedodržení naší dohody vám byla vypovězena Smlouva o nájmu bytu. Movité věci jsou exekučně zabaveny. Ve vlastním zájmu se nepokoušejte do objektu vstoupit.

A pod tím razítka a spousta podpisů. Mezi dveřmi a futrama přilepená šedá páska na třech místech.

Moje osobní věci! Oblečení, hygienické potřeby...televizi vzal čert...Co udělali s Klubíčkem??! Za dveřmi se žádné mňoukání neozývalo. Srdce mi bušilo až v krku. Bez ohledu na následky jsem vzal klíč a pokusil se odemknout. Vložka byla vyměněná. Stal se ze mě bezdomovec.

Neměl jsem odvalu zavolat Evě a všechno jí říct. Neměl jsem odvalu zavolat vůbec nikomu, požádat kohokoliv o pomoc. Jen jsem bezcílně chodil po Praze a přemýšlel o tom, že jsem přišel o práci, o peníze, vlastní hloupostí podepsal likvidační směnku a nakonec nemám ani kde bydlet. Výhledově žádná naděje na zlepšení. Jistě, můžu si najít práci, ale jak dál? Bez střechy na hlavou? Jasně, můžu zkusit ubytovnu, ale tam budou chtít platbu dopředu a nějakou nehoráznou sumu za čtyři holé zdi. V duchu jsem zvažoval Romanovu nabídku na vstup do Cizinecké legie, ale nakonec jsem zavolał Hance.

„Copak, že mi voláš sám od sebe?“ divila se. „Vyloupil jsi poštu a máš připravenou další splátku tátovi?“

Táta byl v tu chvíli to poslední, co mě zajímalo.

„To zrovna ne, Hanko. Ale poslední dobou mám nervy nadranc a šíleně špatně spím. Neměla bys navíc nějaký prášky na zklidnění?“

„Vítej v klubu,“ bylo slyšet, jak si Hanka zapaluje. „Není na tom nic špatnýho. Dneska zobe každej. Hlavně doktoři a top manažeři. Neznám zdravotníka, kterej by si pravidelně něco nedal.“

A vida. Musím se na to zeptat Evy. Vypadá celkem vyrovnaně, ale kdo ví, co za jejím klidem a vlídným úsměvem vězí.

„Mám se za tebou zastavit doma?“ zeptala se.

„Dneska zrovna ne, budu mít návštěvu,“ odpověděl jsem.

„Takže s kočičkou je to vážný?“

„Jak s kterou,“ vybavil se mi Klubíčko. Kde mu jen může být konec?

„Tak na mě cinkni dole v baráku, něco ti přinesu,“ řekla Hanka. „Kdy tady můžeš bejt?“

„Co třeba za hodinu?“

„Fajn.“

Položil jsem to a rozjel se za ní.

Za hodinu a půl jsem seděl v cukrárně na Václaváku a v dlani se mi válela tabletka Lexaurinu. Neměl jsem ponětí, co to se mnou udělá, ale Hanka mě ujišťovala, že je to „mnohem lepší, než chlast“. Jo, to jsem viděl nedávno, když jsem se koukal, jak tě nakládají do sanitky, brouku. Kromě Lexaurinu jsem vyfasoval ještě Stilnox, Deprex a Hypnogen. Od všeho asi pět šest kousků.

Zazvonil mi telefon.

„Můžeš mi vysvětlit, co má tohle znamenat?“ ječela na mě máma.

„Co přesně myslíš?“ zeptal jsem se opatrně.

„Byla jsem u tebe doma. A zjistila jsem, že už tam nebydlíš. Vyhodili tě! Doprdle, vyhodili tě na ulici, cos dělal, čím jsi celou dobu přemejšlel? Co teď budeš dělat? Kam půjdeš?“

„Mami,“ snažil jsem se ji přerušit, ale nebylo to vůbec nic platné.

„Ode mě žádnou pomoc nečekej, frajere. Jedu teď do práce a nechci o tobě slyšet. Poslal sis život sám, tak si to sám vyžer. Už jsi dost velkej na to, aby se o tebe máma starala.“

„Já po tobě ale nic nechci,“ řekl jsem do zmlklého sluchátka. Tak. A bylo.

Jednu věc naše máma umí dokonale. Roznášet drby v rámci rodiny. Ani ne za čtvrt hodiny volala Lidka, moje spokojeně těhotná sestra.

„Tebe prej vyhodil z bytu?“ chtěla vědět.

„Tak nějak. Nechci se o tom bavit.“

Ségra si povzdechla.

„Pěkně jsi to zkonil, vole. Máš kde spát?“

Odpověděl jsem, že u své momentální přítelkyně.

„A to je kdo? Nemyslíš tu hysterku, která od nás minule utekla?“

„Ne, ne. Tahle je moc milá. Dělá zdravotní sestřičku.“

„Máš za co žít? Máš co jíst?“

Tady moje odpověď už tak jednoznačná nebyla. Mám tak akorát na přežití.

„Zatím jo,“ řekl jsem opatrně. „I když do vejplaty je ještě daleko.“

„Uvidíš, jak na tom budeš. Kdybys potřeboval založit, tak si řekni.“ Znovu si povzdechla.

„Jak se těšíš na mimišo?“

„Už moc. Jsem strašně utahaná. Když jdu po ulici, připadám si jako Godzilla, když krácela městem. Taky mám pocit, že s každým mým dunivým krokem začnou nadskakovat auta na chodníku.“

„Zkoušela sis někdy pustit Godzillu pozpátku? Zjistíš, že je to příběh o velké, hodné ještěrce, která pomůže lidem postavit město a pak udělá moonwalk do moře.“

„Ty jsi blbej,“ zasmála se ségra a pak řekla: „Dávej na sebe pozor. Nerada bych, aby se ti něco stalo. Máš před sebou náročnou roli strejdy.“

Rozloučili jsme se, a já se znovu podíval na tu tabletu na mojí dlani. Hodil jsem ji do sebe a pořádně zapil kolou.

Za půl hodin ze mě padla všechna tíha. Hlava se mi příjemně motala a celý svět jsem měl v odstupu, jakoby za bariérou, odkud na mě nikdo nemůže. Lidé kolem mě byli jako loutky, jako herci, kteří přišli jen pro moje pobavení. *Ich liebe Schauspieler, nicht die Menschen*, napadla mě absurdní věta, kterou jsem asi někde někdy slyšel. Usmíval jsem se sám pro sebe. V návalu euforie jsem zavolal Evě.

„Ahoj pandulko,“ řekl jsem. „Jak jsi na tom dneska s časem?“

„Jdu na noční,“ odpověděla. „Uvidíme se zítra odpoledne?“

„No..jo, jasně,“ odpověděl jsem zaskočeně, protože jsem najednou neměl kde přespat. Ačkoliv – navrhovala přece, že spolu můžeme bydlet? Jen doufám, že myslela U NÍ.

„Už jsi byl na té Bulovce?“ tlačila na mě.

„Teď zrovna tam jedu.“

To sice nebyla pravda, ale nakonec, proč bych se tam nezastavil.

Cestou jsem prošel kolem několika ubytoven, ale pokaždé mě zamrazilo z řevu balkánské hudby, která vřeštěla na celou ulici, podivně zapáchající směsice mastnoty a starých krámů a z hlasitých hádek v mně neznámých jazycích. Tohle bude až opravdu ta úplně poslední možnost. Podvědomě jsem si přiložil ruku na peněženku a pokračoval v cestě.

V nemocnici Na Bulovce mě nikdo přijmout nechtěl. Mají zájem o vzdělané zdravotní sestry, o laboranta se střední školou nikdo nestojí. Když jsem odcházel, začal padat déšť se sněhem. Poslední dva dny jsou přehánky na denním pořádku. Zamířil jsem zpátky k domovu, nebo jak mám vlastně říkat tomu baráku, kde jsem až doposud bydlel. Třeba narazím na Jurika a dostanu z něho adresu Malinského.

U výtahu přibýlo k nápisu „Čápová je ...“ sdělení, že „Doktoři kradou“. Moc nechápu, co tím kdo chtěl říct. Pokud vím, v našem domě žádný doktor nebydlí. Přestože jsem se plížil, jak nejopatrněji jsem uměl, Argona jsem neoblafnul. Okamžitě se rozječel a Čápová hned otevírala dveře.

„Škoda, že vás vyhodili,“ stěží skrývala veselí. „Po tom, co jste jim ten kvartýr dal dokupy. Argone, drž hubu.“

„Nevíte, co se stalo s mým kocourkem?“ zeptal jsem se.

„Co by. Vzala si ho ta mladá rodina z pátého patra. Chtěla jsem vám dát lístek na dveře, ale nedovolili mi to.“

Aspoň, že tak. Strašně se mi ulevilo.

„Taky vás tady hledal takovej mohutnej chlap. Řekla jsem mu, že už tady nebydlíte. Prej to vidí sám a že si vás najde, i kdybyste byl na opačným koutě planety.“

To nezní moc dobře.

„A byl sám, nebo s ním byl ještě někdo?“

„Ne, sám byl. Ale to mi připomíná, že vás tady hledala ještě taková straší ubřečená ženská.“

„Tak to byla máma. Vzala si to strašně k srdci, celou tuhle nešťastnou událost.“

„No, ta z vás musí mít radost. Mám někomu něco vyřídít, kdyby vás tady hledal? Kde teď vůbec bydlíte?“

To jsem jí rozhodně neměl v úmyslu sdělovat. Jednak to sám nevím, jednak by na Jurikovy výslechové metody byl zřejmě i Argon krátký.

„Různě po známých. Ale hledám si něco stálýho, paní Čáková.“

Zašel jsem za roh do internetové kavárny a kouknul se na inzeráty s pronájmy bytů. Ceny jsou naprosto nehorázné a majitelé se neštítí říkat si o kauci ve výši dvou nájmů. Jediným řešením zůstávají ty zavšivené ubytovny.

Neměl jsem sílu někde lítat a shánět nejčistší ubytovnu ve městě. Potichu jsem odemkl vchod, sešel dolů ke kolektorům a lehl si na beton vedle nějakého potrubí. Ale ještě předtím jsem si udělal krátkou zastávku na společném balkoně, abych odnesl napůl vysušeného Kramera. Spalo se mi strašně, den nezuté boty se mi lepily k provlhlým ponožkám a beton mě tlačil do páteře a žeber. Pod hlavu jsem si položil ruku, a tak jsem neklidně spal až do pěti do rána. Dneska musím sám navrhnout Evě, že spolu tedy můžeme bydlet (u ní), ale musí to vyznít nenuceně a tak, jako že na tom v podstatě nezáleží, kdyby se náhodou rozhodla jinak.

V šest už jsem se převalovat na betonu nevydržel, celý rozlámaný jsem vstal a snažil se otřít ze sebe cementový prach. Jen jsem si ho víc vmasíroval do bundy a do džín. Vypadal jsem nevypale a strašlivě umolousaně. Ale měl jsem cíl – vypravit se znovu do Žatce a najít tam Malinského. Je to neskutečně malé město, kde zná každý každého a určitě si na něho vzpomenu v hospodě, kde jsme spolu naposledy seděli a spřádali fantasmagorické utopie.

Na autobusáku jsem si koupil bagetu a kolu a cestou do Žatce jsem ještě usnul. Vezla mě tam ta samá rozpadající se herka s tvrdými sedadly, ale po prožité noci jsem si připadal jako v Ritzu. Když jsem vystupoval na náměstí, pořád jsem rozespale mžoural.

U modrého sluníčka si na nás sice výčepní pamatoval, ale vůbec nevěděl, kdo jsme.

„Místní to nebyl, štamgast už vůbec ne. Tohle je malé město,“ řekl, a podával mi pivo.

„Možná tudyma jenom projížděl. Nebo se byl podívat v našem Chrámu chmele a piva.“

„A to má být co?“ nevěřil jsem vlastním uším.

„Barák, kterej nikoho nezajímá,“ odpověděl a šel obsluhovat další hosty.

„Nějakej Malinský tady mívá o dočasný pronajatej stánek na náměstí,“ otočila se na mě jedna z místních jiráňkovských postaviček ve zmijovce s pivem v ruce.

„Ale dělal nějaký čachry s kolotočářema a dostal na budku. Podle toho si ho pamatuju. Rok už se tady neukázal. Aspoň co já vím. Ale nemůžeme každého hlídat. Dokonce tady měl tehdy pronajatej byt nad Zeleným sluníčkem.“

Dychtivě jsem si nechal dotyčného komedianta popsat, ale dostal jsem nic neříkající popis, který mohl sedět na Malinského stejně, jako na moji ségru.

Takže další falešná stopa v ceně dvou lístků na autobus.

Zavolala mi Eva.

„V kolik se zastavíš?“ zeptala se mě.

„Teď máme kolik? Jedenáct? Tak řekněme...ve čtyři?“

„Fajn.“ Mluvila, jako by byla celá nesvá.

„Děje se něco, pando?“

„Ne...jsem jen unavená po noční, půjdu si lehnout.“

„Dobře. Tak se hezky vyspi.“

Ale měl jsem takové nepříjemné tušení, jako že za tím chladem a nejistotou je něco víc, než únava po nočním rozdávání léků pacientům.

Eva je teď moje jediná naděje, světlo na konci tunelu, květina na poušti a tak všelijak podobně, víte, jak to myslím. Kromě ní se jinak nemám z čeho a na co těšit, žádný cíl, pro který bych žil. Po příjezdu do Prahy jsem si koupil Annonci, rubriku Zaměstnání. Byla plná nabídek na práci z domova a dalších, už od pohledu krajně neseriózních inzerátů. Přepadla mě malomyslnost a deprese.

Ve čtyři jsem dorazil k Evě.

„Posaď se,“ řekla mi. „Vypadáš strašně unaveně a jsi nějaký zaprášený. Co to máš proboha s tím rtem?“

Řekl jsem jí, že jsem dneska hodně cestoval a únavou nejspíš padnul na hubu.

„A byl jsi na tý Bulovce?“ zeptala se mě.

Panebože, ona je těma nemocnicema úplně posedlá.

„Tam taky. Vyvíjí se to zatím velice dobře.“

„Vážně?“ řekla a mně bylo jasné, že jsem udělal nějakou chybu. Jen jsem ještě nebyl schopný poznat, jakou přesně.

„Ráda bych se podívala taky někdy k tobě domů,“ řekla Eva a ve mně by se krve nedořezal.

„Pořád jsme jenom u mě. Ráda bych věděla, jak žije můj kluk.“

„Teď to tam zrovna představuju,“ lhal jsem, „ale jakmile to bude hotové...“

„Vrať mi klíče, Marku,“ řekla Eva tiše.

„Co prosím?“ nechápal jsem, i když v duchu jsem už věděl, co mi říká, věděl jsem i dlouho dopředu, že to řekne, věděl jsem to asi i cestou k ní, jen jsem si to nebyl ochotný připustit. Neudělal jsem jen jednu chybu, udělal jsem jich hned několik.

„Tvoje máma řekla včera v práci mojí ségře, že jsi přišel o byt. Proč, Marku? Kvůli tomuhle?“

Stáhla si z prstu stříbrný prstýnek s kamínkem od Swarovského.

„Potřebuješ si holku kupovat, protože nevěříš, že by tě měla ráda jen tak? Dáváš mi něco, co si nemůžeš dovolit, když máš spíš platit byt? A mimochodem...na osobním na Bulovce pracuje moje kamarádka. Já vím, nemá se to...ale potvrdila mi, že tam pro tebe žádnou práci nemají. Jak dlouho a v čem všem jsi mi chtěl lhát?“

„Bál jsem se, že o tebe přijdu,“ podával jsem jí klíče s pandou.

„Už jsi o mě přišel. Tak, jako tak,“ odpověděla. „Raději už bys měl asi jít. Bylo mi s tebou fajn, ale už si tě nemůžu vážit.“

„To chápu,“ slyšel jsem se říkat, vstal jsem a odcházel pryč. „Měj se moc hezky, pando. Mrzí mě to. A nenechávejte s panem Moučkou Romana o samotě s dvd přehrávačem.“

Venku jsem zavolal ségře.

„Možná bych vážně potřeboval pomoci,“ řekl jsem jí. Pak jsem jí poprosil, aby mi nadiktovala číslo účtu, a rozjel jsem se do Motola. Zamířil jsem na personální a mzdové oddělení. Tam jsem si vyřídil, co jsem potřeboval, a rozjel se za ségrou.

Lidka byla hodná a spolu s manželem měli pochopení. Přinesl jsem jí potvrzení z účtárny o výši mzdy, která mi bude vyplacena za čtrnáct dní na účet, který byl na potvrzení uvedený a patřil mojí ségře. Na oplátku mi ona předala tuto částku teď a v hotovosti.

„Zaříd' si za to nějaký ubytování, Máro,“ řekla mi. „Vypadáš hrozně.“

Dobrá rada. Nemůžete jít do autopůjčovny odrbaní, špinaví, smradlaví.

Tu poslední noc jsem se ubytoval v hotelu Juliš na Vinohradech. Ještě předtím jsem se ještě jednou zastavil ve svém bývalém domově, naposledy zkusit zjistit, jestli se tam neometal Jurik. Odchytil jsem jenom Chadimovou, která mi řekla, že nikdo takový mě tam sice nehledal, ale zato prý odvezla sanitka Čáповou, kterou skolil infarkt, prý „malá srdeční příhoda“.

„Malá, ale srdeční. Škoda, že jste tady nebyl, pane doktore,“ řekla Chadimová smutně. „Vy byste jí určitě pomohl.“

„No samozřejmě,“ řekl jsem. „Jak se jí to proboha stalo?“

„Na vchodovech dveřích jí seděla čtvrtmetrová tarantule,“ kroutila sousedka hlavou. „Nikdo nechápe, kde se tam vzala. Ale prej byla stejně chcíplá.“

„Svět je plnej záhad, paní Chadimová,“ povzdechl jsem si. „Co se stalo s Argonem?“

„Je zase v útulku,“ usmála se šťastně. „Snad tady bude chvíli pokoj od toho jeho pošťkávání.“

Poděkoval jsem jí za zprávy a vrátil jsem se do hotelu. Dopřál jsem si sprchu, zprávy v televizi a čistou postel. V jedenáct večer zvonil mobil.

„Vim, kde si,“ řekl Jurik.

„Nevíte nic,“ řekl jsem unaveně. „Já zase vím, od koho máte tohle číslo. Já vám prostě žádné peníze nedám, protože je nemám a i kdybych je měl, nedám vám nic. Doma už nebydlím.“

„Najdu tě všude,“ řekl Jurik. „Praga je malá, malčik.“

„Kdo si tohle vymyslel?“ chtěl jsem vědět. „Vy, Juriku? Nebo Malinský? Kolika lidem jste tohle provedli?“

Telefon byl už ale hluchý.

V půl dvanácté přišla esemeska.

Promiň Promiň Promiň Eva.

O půlnoci jsem usnul a spal tvrdě až do devíti do rána.

Probudil mě telefonát od mámy.

„Co mělo zase znamenat tohleto?“ křičela na mě. „V sedm ráno mě vzbudí gigantické Rus a ptá se, jestli tady nebydlíš, protože to bylo dřív tvoje trvalý bydliště. Prej mu dlužíš miliony. MILIONY, ty idiote!! Do čeho ses namočil? Cos to doprdele udělal?“ rozbřečela se. „Já na tohle už nemám nervy! Proč tady nemůže bejt táta?“

Náš nedávno zesnulý táta byl instancí, na kterou se v podobných chvílích celkem ráda odvolávala.

„To je nějaké nedorozumění,“ blábolil jsem.

„Houby nedorozumění,“ odsekla máma. „Tohle mi vysvětlíš. Jedu za tebou do práce.“

„Já...já tam dneska nejsem, mám volno.“

„Cože? Od kdy ty míváš volno přes tejden? Tak fajn, tak když máš tolik volna, tak se zastav ty za mnou.“

„Prosím tě, mami. Mám dneska spoustu věcí k zařizování.“

„**CO** chceš zařizovat kromě dvoumilionového dluhu?! **CO** je přednější? To mi vysvětlí!“

„Promiň, mami. Už musím. A dík, že řešíš moje problémy v práci s lidma okolo,“ zavěsil jsem.

Pak jsem se vydal k autopůjčovně, kterou jsem si vytipoval na netu. Chlapík s uštváným výrazem a s celkově tříkusovým vozovým parkem se na nic moc nevyptával, chtěl vidět jen řidičák a občanku. K dispozici měl momentálně jen tmavou fabii, což mi vyhovovalo.

„Na jak dlouho to bude?“

„Jen do zítřka,“ odpověděl jsem.

Otráveně vyplnil papíry, pak mi předal klíčky, autorádio a techničák.

„Zálohu vám vrátím, když ho dovezete nepoškozený. Nehodláte s ním jet za hranice, že ne?“

No, jak se to vezme.

Nahlas jsem ale samozřejmě řekl, že ne, tohle že ho trápit nemusí.

Pak jsme vyšli před dům a nasedl jsem do auta. Připoutal jsem se a opřel na sedadle. Ze zapnutého autorádia povykovala Lucka Bílá i se svým neklidným pytle. Zazvonil mi mobil. Máma.

„Volala jsem k tobě do práce. Prej tě vyhodili. Nechtěli mi říct, kvůli čemu.“

mlčel jsem. Někde uvnitř mě svědomí kvílelo jak astrální bytost bolestného osudu.

„Co se to s tebou stalo, Marku?“

„Já ti ani nevím, mami,“ řekl jsem popravdě. Vážně jsem to nevěděl. Co se to se mnou stalo? Kde se špatně uhnulo? Nevím.

„Pojď se večer někam najíst,“ řekla máma.

Neměl jsem chuť a ani náladu. Já už jsem řešení našel. K čemu debatovat s lidma, kteří vám rozhodně nepomůžou, jen jsou natěšení na nejčerstvější novinky?

„Já už na večer program mám,“ odpověděl jsem. „A ne ledajakej. Starosti o mně, pokud tě nějaký sužují, hoď za hlavu.“

„Dělej, jak myslíš,“ řekla máma pochybovačně. „Hlavně si najdi práci a bydlení.“

Poděkoval jsem jí za tip a rozloučili jsme se.

Za deset minut volala Eva. Nezvedl jsem to.

S autem jsem odjel o pár čtvrtí dál, do Podbaby. Řídil jsem opatrně, protože se všude válel rozježděný sníh. Paradoxní opatrnost, s ohledem na to, co chci udělat, že ano? Zaparkoval jsem v tiché ulici a koukal se naproti na trojské skály.

Vzal jsem zbylých asi padesát korun a naproti v trafice jsem u paní, která netrpěla zbytečnými daňovými předsudky, koupil cigarety kusovky. Zalezl jsem zpátky do auta a zapálil si. Tabák mi projel plíce a já si řekl, že tenhle pocit mi bude chybět, ať už budu, kde chci.

Než se setmělo – a teď v zimě se našťestí stmívá brzy – volala Eva ještě čtyřikrát. Ani jednou jsem jí to nezvedl. Zato jsem zavolal Hance.

„Víš,“ řekl jsem jí, „někdy tě docela chápu. Ty tvoje stavy a tak.“

„Je ti hodně mizerně?“ zeptala se.

„No...vlastně docela jo,“ přisvědčil jsem. „Už si dokážu představit, že někdy má člověk pocit, že jsou všechny naděje pryč a tobě už nezbývá žádná možnost, jak se vším bojovat.“

„Hlavně neudělej nějakou blbost,“ řekla Hanka. „Víš, co jsme si říkali. Třeba cestou do pekla ještě potkáš nějakýho anděla.“

„Už jsem ho, myslím, potkal,“ řekl jsem. „A vlastní vinou zase ztratil. Asi jsem ho nepoznal včas. A pokoušel jsem se ho oblafnout.“

„To andělé poznají,“ řekla Hanka. „S těma si není radno zahrávat, chlapečku.“

Byl jsem rád, že nerozebíráme tátu i s jeho nedostižnou kytarou.

„Je fajn tě mít za kamarádku,“ řekl jsem.

„Taky nejsi tak úplně strašnej,“ řekla Hanka a zasmála se. „Dneska máš zase návštěvu?“

„Dá se to tak říct. Spíš na jednu jdu,“ odpověděl jsem. „Nejspíš se docela protáhne.“

„Doufám, že se brzo uvidíme, Marku.“

Kvůli tobě doufám, že ne, pomyslel jsem si v duchu, ale nahlas jsem řekl : “Určo. Pokus se najít nějakýho chlapa, kterej by tě měl rád. A poříd’ si dítě. Nechtěl bych, abys skončila jako jedna z těch podivínek, co tahají po sídliště v kočárku poleno v dupačkách.“

Když jsme se rozloučili, tma okolo už byla totální. Rozjel jsem se na Jižní Město, kde jsem měl vytipovanou dlouhou kamennou zeď. Auto jsem zaparkoval asi sto metrů před ní.

Vysypal jsem do dlaně všechny prášky, které mi Hanka dala. Postupně jsem je spolykal a zapil posledním zbytkem koly. Pak jsem si zapálil cigaretu a začal vyprávět tady do toho mobilu.

Jo, moment. Zrovna cinkla esemeska. Jenže už na nějaké esemesky nemám náladu, ty už mě teď nespasí. Takže teď víte tak nějak všechno o tom, jak se ten život zamotal. Podobně, jako moje hlava teď.

Malinko jsem zaklimbal mikrospánkem. Taky se mi chce zase blít. Ruce se mi klepou jak čivava na severním pólu, ale myslím, že zimou to opravdu není. Snad se trefím klíčkama do zapalování. Tak. Hotovo. Motor naskočil, v čelních světlech víří sněhové vločky. Zeď vypadá malá a nízká. Musím to dát na první dobrou. Fajn. No, není už asi na co čekat, že? Tajemná záchrana shůry na poslední chvíli se objevuje jenom v knížkách a ve filmech. A popravdě, ani nemyslím, že bych o ni stál. Pouštím spojku.

Tak sbohem všichni, mějte se tady krásně.

Mami promiň
Ségra promiň

Evo miluju tě, vážně, a moc mě to mrzí
MOC MOC!!!

V rádiu hrajou AC/DC *Highway to hell*, HAHHAHAHA
Tak...jdu na to!!!!

Toshio to taky dokázal!!
Držte mi palce

DOSLOV

Eva seděla na židli před obří televizí, která stála vedle akvária s cichlidama. V hlavních zprávách ukazovali záběry hasičů, kteří mohutnými nůžkami vystříhávali zdeformované lidské tělo z vraku tmavého auta.

Na místě mezitím mladý policista zajišťoval doličné předměty a připravoval vyjádření pro média. Do ruky vzal mobil, který byl odmrštěný na zadním sedadle a snažil se přečíst zprávu přes prasklý displej.

Marku! Tvoje mama mi volala přes moji segru a rekla mi, ze te někdo vydira. Nenechame to tak, musis se brnit, pokud jsi nic neprovedl. Bydlet muzes zatím u mne, prece Te nenecham nekde pod mostem. Poptala jsem se u nas na praci pro Tebe, vzali by Te. Hlavu vzhuru. Porad jsou lidi, kteri Te maji moc radi. Zkousim Ti volat cely den.. proc mi to neberes? Tvoje stále milujici Panda

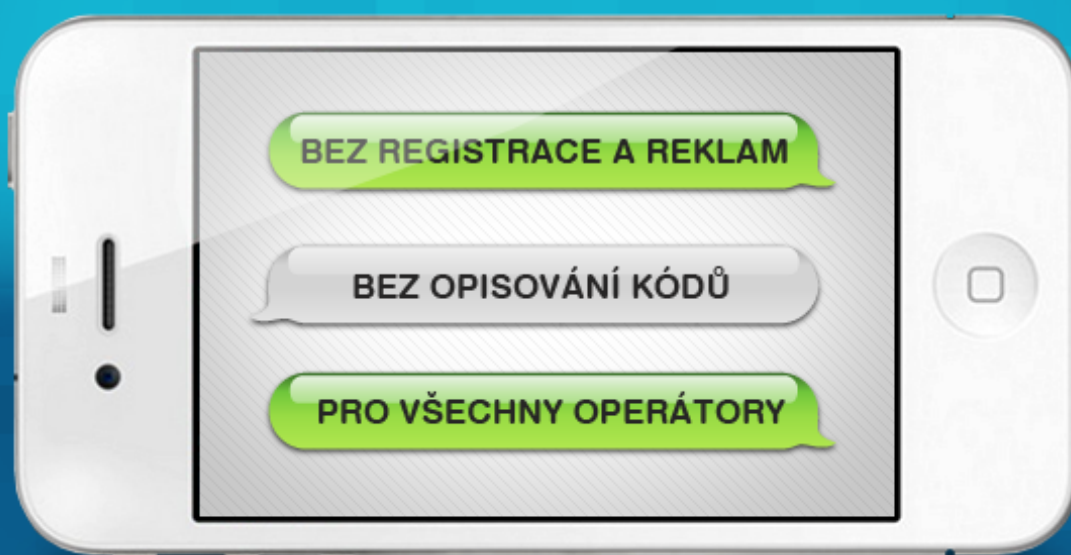
Hasiči tělo přepravili na nosítka, přikryli ho a přenesli do pohřebního vozu. Záběry se zmenšily do pravého horního rohu a obrazovku vyplnila moderátorka zpráv, pod kterou se objevil nevkusný nápis „POZOR - DRASTICKÉ!“

Eva si otřela slzu, vysmrkala se a vypnula u televize zvuk. Přišla tak o reportáž z herny v Hradci Králové, kde se mezi sebou poprala parta hokejových fanoušků, a exkluzivní záběry ze zatýkání celostátně hledaného podvodníka Pavla Ztratil alias MUDr. Kamila Moravce alias Ing. René Malinského. Jeho komplic, cizí státní příslušník J. J. M. se ukrývá na neznámém místě a s největší pravděpodobností se pokusí opustit území republiky.

Eva vzala ze stolku mobil a smazala z něj poslední odeslanou zprávu. Pak ho vypnula taky, protože za poslední dvě hodiny vyřizovala spoustu telefonátů a měla pocit, že další už by prostě nesnesla. Šla si lehnout nahoru do ložnice na postel, ruce si založila za týl a koukala do stropu. Hlavou se jí honila spousta rozlámaných myšlenek, které nikdo nedokáže zachytit. Ono vůbec v andělech je někdy strašně těžké se vyznat.

Praha, Kolín, Kralovice, Plzeň duben 2009 – září 2011

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu